விவேக போதினி

“எப்பொருளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.”—— திருவள்ளுவர்

தொகுதி VI } பிரமாதீச௵ ஆடி௴ = 1913-௵ ஆகஸ்டு௴ { பகுதி 2

எழு அஞ்ஞான பூமிகள்

SEVEN STEPS IN DESCENT

உள்நாட்டத்தின் விஷயத்தில் ஸாக்ஷிமயமாக நிருச்யம் தோன்றாமலிருக்கும் நிலையாக நமது உண்மை நிலைக்கு அடுத்த கீழ்நிலையிலிருக்க நமது அறிவு தடித்து உலக ரூபமாக இறங்கி வரும்வழியில் எழு முக்ய நிலைகள் உண்டு ; அவைகளுக்கு அஞ்ஞான பூமிகள் என்று பெயர். அவையாவன:—பிந்துஜாக்ரம், ஜாக்ரம், மஹாஜாக்ரம், ஜாக்ரத்ஸ்வப்நம், ஸ்வப்நம், ஸ்வப்நஜாக்ரம், ஸுஷுப்தி ஆகிய இவைகளே.

(1) **பிந்துஜாக்ரம் :**— அகண்டமாக மிஞ்சியிருக்கும் ஆதிநிலையில் எதிரிட்டறியும் அறிவு ரூபமாக உள்ளே எழும் ஒருவித கலக்க ரூபமான எழுச்சியே.

(2) **ஜாக்ரம் :**—இந்த ஸூக்ஷ்ம அறிவில் அறிபவன் நான் என்றும், அறிபடுபொருள் எனது என்றும் ஸூக்ஷ்மமாகவே இரட்டித்துத் தோற்றுவதே.

(3) **மஹாஜாக்ரம் :**—பலஜன்மப் பழக்கத்தால் இந்த பேதபுத்தி திடப்பட்டு விரிவது.

(4) **ஜாக்ரத்ஸ்வப்நம்:**— இப்படித் தடித்த நான் எனது என்ற விருத்தியால் மனம் விஷயங்களில் உழன்று நிற்றல் (இதுதான் ஸாதாரண ஜாக்ராவஸ்தை),

(5) **ஸ்வப்நம்:**—இப்படி வெளி வ்யவஹாரத்தின் இடையில் உறங்கிக் கனவில் வ்யவஹரித்தலே.

(6) **ஸ்வப்நஜாக்ரம்:**—தூக்கத்தில் கண்டவைகளை மறுபடியும் நினைப்பு மூட்டிக்கொண்டு ஜாக்ரத்தில் மனோராஜ்யம் செய்வதே.

(7) **ஸுஷுப்தி:**—பூர்வகர்ம பலனான போகங்கள் நாசமாகி, மேல் கர்மபலன்கள் வருவதற்கிடையில் எல்லாம் அஞ்ஞானத்தில் ஒடுங்க ஏற்படும் நல்ல தூக்கம்.

நமக்கு ஸாதாரணமாகக் கடைசி நான்கு பூமிகள் தான் அனுபவத்திலிருக்கின்றன. முதல் மூன்று பூமிகளும் உள்நாட்டத்தில் பழகுங்கால்தான் அனுபவத்திற்கு வரும். அவைகளெல்லாம் அதி ஸூக்ஷ்மமான நிலைகள். ஸாதாரணமாக நம்மைப்போன்றவர்களுக்கு இந்த விஷயத்தை நன்றாக உணர்த்த பகவான் கீதையில்,

நினைத்தலினால் ஒன்றையதில் நேயமுளதாகும்
சனித்திடுமந் நேயத்தால் சார்வு—மனித்தர்தமக்
காசையினால் கோபம் அடுத்திடுமே ஆசையது
தேசுறமுற்றாவிடில்நீ தேர்.

கோவத்தாற் கூடும் கெடுமோஹம், மோஹத்தால்
மேவும் நினைவின்மை நினை வின்மையினால்—தாவரிய
புத்திக்கே டுண்டாகும் புத்திகெடின் ஒருபுருடன்
அத்தருணம் முற்றுமறும் ஆங்கு.

என்று கூறிப் பின் நான்கு பூமிகளையும் அவைகளின் காரணநிலைகள் அறிந்து கீழிறங்குவதை அடக்காவிடில் மேல் ஏற்படும் நாசத்தையும் நன்கு விளக்கிக் காட்டுகிறார். மனதை ஒருவன் அடக்கி சும்மாவிருக்க முயற்சித்தால்தான் அதன் அருமை வெளிப்பட்டு நான்காம் பூமியாகிய பாழ்த்த கருமங்கள் போராடும் நிலையாகிய ஜாக்ரத் ஸ்வப்நநிலை நன்கு அனுபவத்திற்கு வரும். இதில் அடிக்கடி வந்தால் முறையே மஹாஜாக்ரத், ஜாக்ரத் என்ற நிலைகள் விளங்கக் கொஞ்சம்நேரமாவது பிந்து ஜாக்ரத் நிலையில் ஒருவாறு சாந்தம் பிறந்து ஸாக்ஷி விருத்தி ஏற்பட இடம் ஏற்படும். ஸாதாரணப் பழக்கத்தில் நான்காம் பூமியின் வீரியமே நமக்கு விளங்காது. மனதில் எண்ணம் தோற்றுவதற்கு முன்னே வெளிமுகப்பட்டு உழலும் தன்மை வாய்ந்த நமக்கு அது எப்படி எங்கு உண்டாயிற்று என்ற விசாரம் உற்றுப்பார்த்தல் ஆகிய இவ்வைகள் ஏற்பட இடமேது? அலைபாய்ந்தோடும் மனதை இந்திரிய மூலமாகப் போகவொட்டாது தகைந்துபார்த்தால் அல்லவோ அதன் குரங்குத்தனம் வெளியாகும்! பின்னர் அல்லவோ அதை ஆட்டுங் கோல், கோல்பிடித்திருக்குங்கை, கையையுடைய குரங்காட்டி எல்லாம் ஒழுங்காக வெளியாகும்!

விவேக போதினி

தொ. 6.] பிரமாதீசஹு : ஆடிமீ [பகுதி 2

அவதாரங்கள்

உபாஸனை வழி

AVATARS-MEDITATION VIEW

உபாஸனைவழி என்பது கடவுள் உபாஸிப்பவனைவிட்டு வேறு, எப்படி இருந்தும் உபாஸிப்பவன் ஒரு வஸ்துவின் குணம் போலவும், கடவுள் குணியான வஸ்து போலவும் இருக்க ஏற்படும் ஸம்பந்தமே இவர்களுள்ளிருக்கும் நெருங்கிய ஸம்பந்தம். இதை நன்குணர்ந்து கடவுளை உபாஸித்து, அவரால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட இந்த உலகை இதற்கு ஸஹாயமாகக் கொண்டு இதற்கு அப்பாற்பட்டு விலகி கடவுள் அதீனமாக நின்று விடுவதே மோக்ஷம் என்று கூறும் வேதாந்த பாகங்களுக்கே உபாஸனாவழி என்று பெயர். இதன்படி அவதார விஷயம் எவ்வாறு கருதப்படுகின்றது என்பதை இங்கு எடுத்து நன்கு விவரிப்போம்.

இந்த அவதார விஷயத்தை ஆராயப்புகும் முன் கடவுள், ஜீவன், ப்ரபஞ்சம் இவைகளுக்கு இந்த உபாஸனை வழிப்படி என்ன ஸம்பந்தம் என்பதை நன்கு உணர்ந்தால்தான் மேல் விஷயம் நன்கு விளங்கும்: கடவுள் அனந்த கல்யாணகுண பரிபூரணர். அவர் தமது கருணை மேலீட்டால் சேதனர்களாகிய ஜீவராசிகள், தம் மேல் மனத்தைச் செலவிட்டு நிலைபெற்று பரம நிலை எய்த, ப்ரகிருதியை ஆதாரமாகக்கொண்டு உலக விசித்திரத்தை ஸ்ருஸ்டித்து, ஜீவர்கள் தமது சிற்றறிவால் செய்த கர்மங்களின் பலன்களை அனுபவித்து அடிபட்டுத் தேறி தமக்கும் கடவுளுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம்விளங்கக் கடைத் தேறுவதற்காக வேண்டிய ஏற்பாடுகளையும் ஒழுங்குகளையுமெல்லாம் வேதங்கள் மூலமாக வெளியிட்டு, யாரார் தம்மை இவைகள் மூலமாக வந்தணுக மனப்பூர்வமாக் முயற்சிக்கிறார்களோ, அவர்கள் உள்ளன்பை மாத்திரம் முக்யமாகக் கொண்டு அவரை அங்கீகரிக்கிறார். இப்படி உலகில் அடிபட்டு அதை விட்டுத் திரும்பி கடவுளிடம் நிலைபெற்றுச் சாந்தி பெற ஏற்பட்டிருக்கும் மார்க்கங்களுக்குத் தர்மம் என்று பெயர். இந்த தர்மம் ஸரிவர நடந்து வருகிறதா என்று ப்ரபஞ்சத்தில் ஒரு அணு விடங்கூட விடாது கடவுள் ஸர்வவ்யாபகத்தால் எங்கும் பரவியிருந்து தமது ஸர்வஞ்ஞத்வத்தால் எல்லாவற்றையும் ஸாக்ஷியாகவிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். சிற்சில ஸமயங்களில் அவர் தமது ஸர்வ சக்தியால் விஷயங்களைச் சீர்திருத்தியும் வருவார். ஆகவே ஒவ்வொரு இடத்திலும் அசித்ஸம்பந்தமாகத் தோற்றப்படும் தேஹம் ஒன்றும், அதனுள்ளிருக்கும் ஜீவன் ஒன்றும், ஜீவனுள்ளும் தேஹத்துள்ளும், மணிகள் மாலையில் ஊடுருவிப் போகும் கயிறுபோலவும், தேஹத்துள் ஜீவனிருந்து ஆட்டிவைத்து ஸாக்ஷியாயிருப்பதுபோலவும், தேஹத்திற்கும் ஜீவனுக்கும் ஆத்மஸ்தானத்திலிருக்கும் கடவுளும் உண்டு. இதுதான் உபாஸனா மூலமான ஜீவேச்வர ஜகத்ஸம்பந்தம்.

இனிக் கடவுள் நிலையை நோக்குங்கால் அவர் ஜகத்ஜீவன், இவைகளை சரீரமாக உடைய சரீரி என்று வெளியாகும். தேஹத்தில்

ஜீவன் ரூபமின்றி எங்கும் பாவியிருப்பினும் மூளை, கண்டம், ஹ்ருதயம் இவைகளை முக்ய ஸ்தானமாகக் கொண்டு ஒரு ஸமயத்தில் பார்ப்பவன்போலக் கண்ணிலும் அதுபோன்ற இந்திரிய ஸ்தானங்களிலும் ஜீவன் ஒவ்வொரு குணமுடையவனாக விளங்குகிறான். இதுபோல பரம்பொருளுக்கும் ஒரு ரூபம் ஒரு ஸ்தானம் என்ற வரையறை இல்லாதிருப்பினும் அவர் வைகுண்டம் அல்லது கைலாஸம் அல்லது பிரஹ்மலோகம் என்ற ஸ்தானத்தை நிலையமாகக்கொண்டும், ஸகலரூப நிலையமாகி அவசிய ரூபங்கள் தாங்கும் தன்மையையே முக்ய குணமாகக் கொண்டும் விளங்குகிறார். ஆனால் ஜீவன் ஒரு தொழில் செய்பவனாக வெளிப்படுகையில், அவன் சிற்றறிவுடையவனாதலால், அதன் மயமாகித் தன் பொதுநிலையை மறந்துவிட்டுத் தத்தளிப்பன். பரமாத்மாவோ பேரறிவாளராதலால் எந்தரூபம் தாங்கிவரினும் தம் ரூபம் நிலை முதலியவற்றையும், தம் ரூபங்கள் எல்லாவற்றையும் தெரிந்து கொண்டு அவைகளுக்கு எப்பொழுதும் அப்பாற்பட்டே நின்று தமது காரியங்களைநடத்துவார். இம்மாதிரி கடவுளுக்கு ரூபம் அரூபம் என்ற தந்நிலை மாறா இரண்டு நிலைகளிலிருந்துதான் அவதாரங்கள் ஏற்படுகின்றன. இக்கருத்தை பகவானே கீதையில்,

என் பிறப்பும் போரில் இலங்கும் பரந்தாபநின் [றை
தன் பிறப்பும் எத்தனையோ தாம்சென்ற—முன்பவற்
எல்லாம் அறிந்திடுவேன் ஈங்கவற்றை நீ அறியாய்
புல்லாருக் கேறனையாய் போர்ந்து.

பிறப்பிலனாய்த் தேய்தலறு பெற்றியனாய் யார்க்கும்
சிறப்புமலி ஈசனாய்ச்சீர்மை—உறப்பெறினும்
என்பகுதி தன்னை வசப்படுத்தித் தன் மாயையினால்
ஸம்பவிப்பேன் தானீ துணர்.

என்றென்று தன்மம் இளைப்படையும் இப்புவியில்
என்றென் றதன்மம் எழுச்சிபெறும்— அன்றன்று
பண்பாலே என்னைப் படைத்தருளாற் போதருவேன்
திண்பாரில் நீயதனைத் தேறு.

நல்லாரைக் காத்தற்கும் நன்மையறு தீயவரை
வல்லாய் அழித்தற்கும் வந்துதிப்பேன்—அல்லாதும்
செவ்வே அறத்தைத் திரமாக நாட்டுதற்கும்
ஒவ்வோர் உகந்தனிலும் உற்று.

என்று எடுத்துக்கூறி விஸ்தரித்திருக்கிறார். இந்த நான்கு ச்லோகங்களும்தான் உபாஸனா வழியில் அவதார விஷயத்தை உள்ளபடி ஆராய முக்யமான ஆதாரம்.

முன்னர் எடுத்துக்காட்டிய ச்லோகங்களிலிருந்து வெளியாகும் கருத்துக்களை நம் ஆராய்ச்சிக்குத் தகுந்தபடி ஒழுங்காக அமைத்துப் பார்ப்போம். ஈசனும் மனிதன்போல அநேக ரூபம் தாங்கி வருவாராயினும் பேதம் அநேகம் உண்டு. ஈசனுக்குத் தன்னிலை தன் பிறப்புக்களின் ஸ்வரூபம் எல்லாம் உள்ளது உள்ளபடி உணர்ந்திருக்குந் திறன் உண்டு: மனிதனுக்கு அது இல்லை. ஈசன் தன்னிடம் உள்ள ஜகத் காரணமான ப்ரகிருதியைத் தன் வசப்படுத்திக் கொண்டு தமது மாயாசக்தி மூலமாக உருவம் தாங்கி வருவர்: மனிதனோ தான் ப்ரகிருதி வசப்பட்டு மாயைக்குட்பட்டு தன் கர்மவசமாக இழுத்துவர்ப்பட்டு அதன் பலனை அனுபவித்துத்திரக் கைதிபோல வந்து தேஹத்துள் புகுத்தப்படுவன். மேலும் கடவுள் அவதாரங்கள் உலகிற்குப் பொது. ஆபத்துகள் அதர்மக்கிளர்ச்சி தர்மத்தளர்ச்சியால் வருமாயின் அப்பொழுது பொது நன்மைக்காக துஷ்டரை சிக்ஷித்து, சிஷ்டரைத் தாங்கி இருவருக்கும் பொதுவான தர்மத்தை நிலைநிறுத்துதல் என்ற மூன்று உபகாரங்களைச்செய்து தாமேஒருவிதப் பந்தமின்றித்தோன்றுவர்: மனிதனோ தன்கர்ம பலனை அனுபவித்துத் தேறித் தெளியமாத்திரம் தான் வருவான். இது தான் அவதார விஷயச் சுருக்கம். இதை முடித்ததும் பகவான்:—

திவ்வியமாம்என்னரிய ஜென்மத்தைச்செய்தொழிலை
இவ்வகையா நன்குணர்வான் யாவன்காண்—அவ்வறி [ஞன்
விட்டொழிந்துதன்னுடலை மீண்டும் பிறப்படையான்
திட்டமென வந்தடைவன் தேர்.

என்று கூறி இந்த அவதார ரஹஸ்யத்தை உணர்ந்தவர் பரம்பொருளை அடைவர் என்று வற்புறுத்துகிருர். இவ்வாறின்றி அவதாரத்தை வெறும் மானிட ஜன்மமாகக் கருதிவிட்டால் வரும் கேட்டை பகவானே,

எப்பொருட்கும் பேரான ஈசன்யான் என்னுடைய
ஒப்பிலுயர் நன்னிலையை ஓராமல்—இப்பொழுதோர்
மானிடத்தே ஹத்தை வஹித்தவெனை வந்திகழ்வார்
ஊனெடுத்த ஏழையர்கள் ஊங்கு

வீணசை வீண்கருமம் வீணறிவார் ஏழையர்கள்
பூணுநராய் மோஹம் புணர்த்துமொரு—மாணு
அரக்கரியல் ஆசுரவெந்தன்மையினை அந்தோ
தருக்கி இகழ்வாரெனையே தாம்.

என்று விஸ்தரித்துக் கூறியிருக்கிருர்.

உபாஸனை வழியில் கடவுளுக்கும் ஜீவனுக்கும் என்ன நெருங்கிய ஸம்பந்தமிருப்பினும் கடவுள் ஜீவனைவிட அநேக விஷயங்களில் வேறானவரே யாதலால் முற்கூறிய ச்லோகங்களிலிருந்து அவதார விஷயம் பின்வருமாறு வெளிவரும். உலகில் ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் ப்ரகிருதி தத்வங்களாலாகிய சரீரம் ஒன்று உண்டு. இது ஸாதாரணமாக ஸத்வ ரஜஸ்தமோ குண பூதங்களாலாகிய அசுத்த சரீரம். அதில் கர்மபலனை அனுபவிக்க ஈசன் ஸந்நிதானத்தில் கர்மவாஸனைகளால் இழுத்து புகுத்தப்பட்ட சிற்றறிவுடைய ஜீவன் உண்டு. அதன் எண்ணம் தொழில் முதலியவைகளை நேரிடக் கண்டறிய கடவுள் வ்யாபகம் ஒன்று உண்டு. ஆனால் அவதாரத்திலோ தேஹம் கேவலம் சுத்த ஸத்வத்தாலாகியது. நமது தேஹங்கள்போல மலம் வியர்வை முதலிய அசுத்தங்கள் அதிகம் சொரியாது. அதற்குத் தூக்கம் ஆஹாரம் முதலியன அதிகம் வேண்டியிராது. அதில் கடவுள் விளக்கம் இருக்குமே ஒழிய, பொதுவாக கர்ம பந்தத்தில் கட்டுண்ட ஜீவனிராது. அந்த ஈசன் இச்சைப்படி உண்டாவது அந்த திவ்ய சரீரம். உலகத்தார் வியந்து, ரஹஸ்யம் உணராது அவர்கள் கர்மபலப்படித் தேறிவந்து தம்மைஅடைய, அவர்தாம் தாயின் வயிற்றிலிருந்து பிறப்பது போன்ற தோற்றத்தை உண்டாக்கிக்காட்டுவாரே ஒழிய உண்மையில் நமது தேஹம்போன்ற மலசரீரமல்ல அவர் கொண்ட சரீரம். அவஸர அவதாரங்கள் விஷயத்தில் அவர்தேஹம் திவ்யமானதுஎன்று நமக்கு வெளிப்படையாக எப்படித் தெரிகிறதோ, அதேமாதிரிதான் தீர்க்க அவதார விஷயத்திலும்; ஆனல் தோற்ற மாத்திரத்தில் இந்த எண்ணத்திற்கு விரோதமாக விருப்பது போலக் காணப்படும்: அவ்வளவுதான். அதைக் கண்டு மயங்கி விடாது ஒரு அவதார ரூபமாக வருபவரே திவ்ய சரீரமுடையவர், உண்மையில் எங்கும் பரவியுள்ளவர், எந்தக் கார்யமத்தியில் அவர் முனைந்து தொழிற்படினும்அவர் எல்லாவற்றிலும் ஒட்டாது அப்பாற்பட்டு ஸாக்ஷியாக விருக்கும் பரமாத்மா, என்ற திட நிச்சயத்துடன் அவதாரத்திற்கும் மூல ரூபத்திற்கும் பேதமே இல்லை; தோற்றமாத்திரமே பேதம், என்று துணிந்து அவதார உருவத்தைவழிபட்டு உபாஸனைசெய்தால் மேலான நிலை தானே வரும். அவ்வாறின்றி அதுவும் ஒரு மனித ரூபந்தான்; நமக்கிருக்கும் கோபதாபப்பற்றுகள் அதற்கும் உண்டு; ஆனல் நம்மை விடக்கொஞ்சம் ஏற்றமாக விருக்கிறது, அவ்வளவு தான் என்று தாழ்ந்த அபிப்ராயம் மனதில் ஊறும்படி விட்டுவிட்டால், அபிவிருத்திக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் கடவுள் கருணையைக் காலால் உதைத்துத் தள்ளிவிடத் தயங்கித் தவித்து வழியறியாது திண்டாடும் மூடர்களாகி விடுவோம்.

ஆகவே உபாஸனை வழிப்படி (1) அவதாரம் என்பது தனக்கு என்று ஒரு உருவம் இல்லாது எல்லா உருவத்திற்கும் நிலையமாகிய பரம்பொருள் தம் ஸந்நிதான விசேஷத்தால் சேஷ்

டிக்கும் ஜீவஜகத்தில் ஒரு காரியார்த்தமாகத் தானே தனக்கு ஏற்படுத்திக்கொண்டு உண்டாக்கும் தோற்றம். (2) அது மற்றைய ப்ரபஞ்ச ஜீவராசிகளைப்போல ஸத்யமானதே: அவைகள் தன்னிடம் நிலைத்து தனியிருப்பில்லாதிருந்தும் வேறாக இருப்பதுபோல இந்த அவதாரத் தோற்றங்களும். (3) இப்படி இருப்பினும் இத்தோற்றங்களது சுத்தஸத்வசரீரச் சிறப்பாலும், இவை ஏற்படுவதற்கும், இவை தொழில் நடத்துவதற்கும் ஈசனே நேரே காரணமாக இருப்பதாலும் இவைகள் நிகழ்ந்த காலத்தில் கடவுளே என்று வழிபடத் தக்கவைகள் (4). அவதாரம் ஏற்பட்டு காரியம் முடித்து மறைந்துவிட்டபோதிலும், அந்த உருவங்களை விக்ரஹரூபமாகச் செய்து கடவுளென ஆராதித்தால் கடவுளை நேராக ஆராதித்துக் கடைத்தேறும் திறன்வரும். (5) இவைகளை ஒருநாளும் நம்மைப்போன்ற மனிதன் என்று கருதாமலிருந்து, அவைகளின்தொழில்கள் சிற்சிலவிடங்களில் யுக்தி, தர்மம் இவைகளுக்கு முரணாகவிருக்கின்றன என்று தோற்றியபோதிலும், அவைகளிலிருந்தும் கடவுள் எப்படி தாக்கற்றிருப்பதாக வெளியிட்டிருக்கிறாரோ, அதுபோல நமக்குத் தர்மமாக ஏற்பட்ட விஷயங்களில் தாக்கற்றிருக்க முயன்றுகொண்டு ஒரு தர்மத்தையும்விட்டு விலகாமலிருக்க முயலவேண்டும். (6) அவர்களது அதர்மம்போன்ற காரியங்கள் ஏற்பட்ட ஸந்தர்ப்ப அவச்யங்களை நன்கு ஆராய்ந்து பார்த்து, கடவுளாக விருந்ததனால் அவர்கள் அப்படிச் செய்யவேண்டி வந்த தருணத்தில், செய்யவேண்டியதை மாத்திரம் செய்து தீர்த்துவிட்டு, மேல் அந்த விஷயஸ்மரணை கூடவின்றி தாக்கற்றிருந்தார்: நமக்கோ தர்மமார்க்கப்படி நடந்தால் இப்படி வரவேமாட்டாது, அப்படி நமது முயற்சியின்றி வந்தால் ஒருகை பார்ப்போம், ஆயினும் அந்த ஸமயத்தில் நமது கதி என்னவாகுமோ, ஆதலால் நம்மிடம் வரும் கஷ்ட நிலைகளில் அவதாரச் செயல்களைக் கூடியவரையில் பின்பற்றுவதும், மற்ற ஸமயங்களில் அதன் சரித்திரத்தில் ஈடுபட்டு அதை வழிபடுவதுமே, ரஹஸ்யமான உபாஸனவழி.

இந்த உபாஸன விஷயத்தை முடிக்கும் முன்னர் உபாஸன வழிக்கும் மேற்கூறப்போகும் ஞான அல்லது வேதாந்த வழிக்கும் இடையில் நிற்பதுபோலக் காணப்படுவதாயும், தோற்ற மாத்திரத்தில் வெகு ஒழுங்காயும், யுக்திக்குப் பொருத்தம்போன்றதாயும், கேட்பவரை ப்ரமிக்கச் செய்வதாயும் முற்றிலும் வேதாதி சாஸ்திரத்திற்கு விரோதமாயும் உள்ள தற்கால பிரமஞானவழி (Theosophical view) என்று பட்டப்பெயர் பெற்று உலாவிவரும் அவதார ரஹஸ்யத்தை வெளிப்படையாகக் கூறாதிருக்க முடியாது. இந்தவழி தற்காலப் படிப்புப் படித்தவர்கள் மனதை மயக்கி நமது சாஸ்திர வழிகள் எல்லாம் தவறு, இதுவே நேரானவழி என்ற குதர்க்க உணர்ச்சியை உண்டாக்கிவிட்டபடியால் அதை இங்கு எடுத்துக்கூறி அது முற்றிலும் நமது சாஸ்திரங்களுக்கு முரணானது என்று காட்டுவது அவசியமே.

தற்கால பிரமஞான வழிப்படி (1) ஈச்வரனும் ப்ரஹ்மமும் (பரம்பொருளும்) வேறு வஸ்துக்கள், இரண்டும் ஸ்வரூபத்தில் ஒன்றாயினும் ஈசனுக்கு சக்தியோடுகூடி தனியான இருப்பு பரம்பொருளை விட்டு உண்டு. (2) இந்த தனியிருப்புடைய ஈசன் தம் நிலையைவிட்டு இறங்கி ஸாதாரண ஜீவன் நிலைக்கு வந்து அதனுடன் கலந்து அதன் மூலமாக மானிட உலகில் பொதுநன்மைக்காகச் சிறந்தகாரியங்களைச்

செய்வார். இந்த இறக்கங்களுக்குத்தான் அவ தாரங்கள் என்று பெயர். இது தோற்ற மாத்தி ரத்தில் வெகு ஒழுங்காக விருக்கிறது. ஆனால் புராணவழி, கடவுளது ஸர்வாந்தர்யாமித்வத் திற்கு எவ்வளவு முரணாகவிருக்கிறதோ அது போலவேதான் இந்தத் தற்கால பிரஹ்மஞான வழியும். முதலில் இறக்கம் ஏற்றம் என்று ஸர் வாந்தர்யாமி விஷயமாகக் கூறுவதே யுக் திக்குப் பொருத்தமுடையதல்ல. கீதையில் பகவானது ஸர்வாந்தர்யாமித்வத்தைப்பற்றிக் கூறுமிடங்களை வாசித்துப்பார்த்தால் இந்த விஷயத்தின் உண்மை விளங்கும். இந்த அவ தார விஷய ஆராய்ச்சிக்கு ஆதாரமான, பிசாசு, க்ஷுத்ர தேவதைகள் ஆவேசமாக ஒருவனைப் பிடித்தாட்டுவது போல, அவதாரமும் ஒரு வித ஜீவனுடன் ஈசச்சேர்க்கையால் ஏற்படும் தோற்றம் என்று விளக்கும் கொள்கையும், அதற்காதாரமாகிய ஈசப்ரஹ்மபேதவாதமும் நமது சாஸ்திர விஷயங்களுக்குப் பொருந் தினவைகளேயல்ல. விசிஷ்டாத்வைத வேதாந்தப்படி ஈசனே ப்ரஹ்மம் இரண்டிற் கும் பேதமே இல்லை. அத்வைதப்படியோ ஈசன் என்றவஸ்து அவித்தையில் கட்டுப்பட்டி ருக்கும் ஜீவர்களுக்கு பிரஹ்மம் தோற்றும் ஒருவிதமே ஒழிய ஈசனுக்குப் பிரஹ் மத்தைவிடத் தனியான இருப்பே இல்லை. பிரஹ்மம் ஸகுணம் நிர்க்குணம் என்று இருவகைப் படினும், இது அஞ்ஞானத் துள்ளிருக்கும் ஒருவிதத் தோற்றமே ஒழிய உண்மையிலிருப்பது பிரஹ்மமொன் றே. இப்படி நமது வேதாந்தங்கள் பரம்பொ ருளை இரண்டுவிதமாக இரண்டுபடுத்திக் கூறா திருக்க, தற்கால பிரமஞானிகளுக்கு மாத் திரம் இந்தக் குதர்க்கக் கொள்கை எப்படித் தான் கிடைத்ததோ தெரியவில்லை. அவர்கள் மூலக்கொள்கை இப்படி அசாஸ்திரீயமாகிவிட அதிலிருந்து உண்டாக்கப்படும் அவதார விஷயக் கொள்கைக்கும் ஆதாரமில்லாமற் போகிறது.

இந்தக் கொள்கையை ஆதியில் ஏற்படுத்தி விவரித்து தற்கால பிரமஞானிகளுக்குக் கொடுத்தவர் கற்றுத்தேர்ந்த நம்மவருள் ஒருவ ரே. இவர் இப்படி பிரஹ்ம ஈச்வரர்களை உண ரும் விதம் தான் ஸ்ரீமத்சங்கர பகவத்பாதாசார் யரது கொள்கை. மற்றைய பரதகண்ட வேதாந் திகள் எல்லாம் அவரை உள்ளபடி உணரவில்லை என்று பீடிகைபோட்டுக்கொண்டு தமதுகொள் கையை விஸ்தரிக்கப் புகுந்துவிட்டார். 'பகவத் கீதையில் கிருஷ்ணன் தன்னை ஈசனாகவும் பிரஹ்மம் ஒன்று வேறாக உள்ளது என்பதாக வும் குறிப்பாகக் காட்டியும்பேசுகிறார். இந்த ஈசன் ப்ராகிருதப்ரளயத்தில் பரமாத்மா வை ஆதாரமாகக்கொண்டு நிலைபெற்றி ருந்து ஸ்திதிகாலத்தில் அநேக சக்திகளுக்கு இருப்பிடமாக வெளிப்படுகிறார். கீதை முழுவதுமே இந்த பிரஹ்மத்தை நிலை யமா உடைய ஈசன் விளக்கமே. கிருஷ் ணன் தன்னைப்பற்றிக் கூறுங்கால் பரப் ரஹ்மம் என்ற பதத்தை கீதையில் உபயோகப் படுத்துவதில்லை. தன்னை ப்ரத்யகாத்மா க்ஷேத் ரஞ்ஞன் என்ற நிலையில் வைத்துப் பேசுவார். இப்படிப்பேசுவதாலேயே ஈசனும் பிரஹ்மமும் வேறு வஸ்துக்களே என்பது விளங்குமென்று' மூலக்கொள்கை ஸ்தாபிக்கப்படுகிறது.

கீதையில் உள்ள உண்மை, இப்படியல்ல. பொதுவாக நான், ஈசன், வாஸுதேவன், ஆத்மா, பகவான் பரமாத்மா என்ற பதங்களை பேதாபேதமின்றி தத்விஷயமாக உபயோகப் படுத்துகிறார்பகவான். ஆனால் 12-ம் அத்யாயத் தில் ஸகுண நிர்குண த்யானத்திற்குமுள்ள வேற்றுமையைப் பிரித்தும் கூறுகிறார். இதனால் வஸ்து இரண்டென்று எப்படி ஏற்

படும்? ஒரே வஸ்துவை ஆராதிக்க ஏற்பட்ட இரண்டுவழிகள் என்றுதான் கூறவேண்டி வரும். 14-ம் அத்யாயத்தில் 27-ம்ச்லோகத்தில் நானே ப்ரஹ்மத்தின் நிலையம் என்று கூறிவிடுகிறார் பகவான். ப்ரஹ்மம் ஈசனது நிலையம் என்று கூறும் தற்கால பிரஹ்ம ஞானக் கொள்கைக்கு இதுமாறாக அமைந்துகிடக்கிறதே! ஆதலால் ஈசனும்பிரஹ்மமும் இரண்டு வஸ்துக்கள் என்று கூற நமது சாஸ்திரங்கள் வேதங்கள் பாஷ்யகாரர்கள் ஒருவரும் இடங்கொடுக்கவே இல்லை. ப்ரபஞ்ச வைசித்ரியத்தை பலஎன்று அங்கீகரிக்க மனம் வாரா நமதுசாஸ்திரங்களா பரம்பொருள் இரண்டுபட்டிருக்கின்றது என்றகொள்கைக்கு இடங்கொடுக்கும். இந்த முதற் கொள்கை இப்படி இருப்பதால், இதை ஆதாரமாகக்கொண்டுள்ள அவதாரக் கொள்கையும் சாஸ்திரீயமானதல்ல. ஆனால் புராணக் கொள்கைகள் போல ஸாதாரண ஜனங்களது மனதை ஒருவாறு கொஞ்சகாலம் திருப்தி செய்யத்தக்க கற்பனைக் கொள்கை என்று அங்கீகரித்து ஒதுக்கி விடலாமே ஒழிய, இங்கு கூறிய உபாஸனை வழி இனி விஸ்தரிக்கப் போகும் ஞான வழி இவைகளைப் போன்ற யுக்திக்குப் பொருத்தமான சாஸ்திரீயவழி என்றுஇதை ஒருநாளும் அங்கீகரிக்க முடியாது.

உடைதரிக்கும் முறை—நாம் ஒருநாளும் ஒரு டம்பர்சாரி போட்டுக்கொண்டிருக்கும் உடுப்பைப் பார்த்துமலைத்து அவனைப்போலப் போட்டுக்கொள்ள முயலக் கூடாது; நம்மைச் சுற்றிலுமிருக்கிற பிரசித்தபெற்ற பெரியோர்கள் உடுப்பதுபோல நாமும் உடுக்க முயலவேண்டும். ஒருநாளும் ஜனங்கள் நம்மைச் சுட்டிக்காட்டும்படியான தனித்த உடுப்புகள் தரிக்கவே கூடாது. நாம் ஒருதடவை வேஷ்டி கட்டிக்கொண்ட பிறகு அன்றுமுடிய அது சரியாயிருக்கும்படியாகவும் அது அவிழ்ந்து போமேயென்கிற கவலையின்றியும் இருக்க வேண்டும். பிடிப்பான உடுப்புகள் தரித்துக் கொள்ளவே கூடாது.

காலஞ்சென்ற மிஸ்டர் ஜஸ்டிஸ்

மகாதேவ் கோவிந்தரனடே

THE LATE Mr. JUSTICE MAHADEV GOVINDA RANADE C.I.E.

“தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக அஃதிலார்
தோன்றலின் தோன்றாமை நன்று”

பிறப்பும் வளர்ப்பும்.—பம்பாய் ஹைகோர்ட்டு நியாயாதிபதியாய் இருந்து இந்தியா முழுமைக்கும் ஓர் சிறந்த ஆபரணம்போன்று விளங்கிய ஜஸ்டிஸ்-மகாதேவ் கோவிந்த ரனடேயவர்களைப்பற்றி யறியாதவர் சொற்பரே யாவர். இவர் தந்தை கோலாப்பூர் சமஸ்தானத்துத் திவான். தம்முடைய குலஞ்செய்த நற்றவப் பயனால், 1842-ம் வருஷத்தில் டம்பாயில் நல்லோரையில் இம்மகான் ஜனித்தார். இவரைப் பெற்றவரும் பன்னாட் பயின்ற பெரும் புண்ணியத்தால் விலையற்ற கோடி ஸூர்யப் பிரகாசம் பொருந்திய மாணிக்கமலை யொன்றைப் பெற்றாரே யாவர்.

“தம் பொருளென்ப தம் மக்கள் அவர் பொருள்
தம்தம் வினையான் வரும்”

என்னும் பொய்யாமொழி இங்ஙனம் மெய்யாகி நின்றது அறியத்தக்கதே. இத்தகைய புத்திரப் பேறடைந்த நற்றாய் தந்தையர் ‘வறியன் கண்ட மாநிதி’ யென்னத் தம் சிறு குழவியை நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாய் வளர்த்து தம் சுதேச பாஷையை யவருக்குச் சரிவர கற்பித்து வந்ததுமன்றி, இராஜ பாஷையாகிய ஆங்கிலத்தையும் ஓதியுணரச் செய்தனர்.

கல்வி.—மகாதேவ் கோவிந்த ரனடேயவர்களது இபற்கைக் குணங்கள், தாம் பள்ளிக்கூடத்தில் பயின்று வருங்காலத்திலேயே ‘குன்றின்மேலிட்ட விளக்கு’ போன்று பிரகாசிக்கலாயின.

‘முயற்சி திரு வினையாக்கும் முயற்றின்மை
இன்மை புகுத்திவிடும்’

என்னும் முதுமொழியைப் பொதுமொழியாக்காது, தமக்கே திருவள்ளுவர் கூறினதாகக் கொண்டு, உறுதியோடும் ஊக்கத்

தோடும் இவர் கற்று வந்தார். அவர் கற்குங் காலத்தில் 'பசியுடையவன் பதம் உண்பது' போல ஆர்வத்தோடு ஆசிரியர் கூறுவனவற்றை இடைவிடாது தம் மனத்தில் மன்னவைப்பார். இவ்விதம் கற்றுவந்ததால் இவரது அபூர்வ சக்தியும், திறமையும் வளர்பிறைபோல் பிரகாசிக்கத் தொடங்கியது. அப்பொழுதே ஆரம்பித்த அந்த அழியா நற்பிரகாசம் தினே தினே மேற்கிளம்பித் தனது எல்லையின் உச்சத்துச் சென்று, பூவுலகெங்கும் புகழொளி பரப்பிப் பூமிதேவிக்குத் திலகம் என்னும் இந்தியா முழுதும் தனது எண்ணிலாக் கிரணங்களை விரித்து ஆடியது. இவர் படித்த ஆண்டோ சொற்பம்; எடுத்த பரீசோ நூறு; அடுத்த கீர்த்தியோ கோடியே. இஃதன்றோ பாக்கியத்தினும் ஓர் பெரும் பாக்கியம்!

உத்யோகம்.—அவர் பெரும்பட்டப்பரீக்ஷையிற்றேறிப் பாடசாலையை யகன்றது தான் தாமதம், இவரது மேன்மையான குண விசேஷங்களைப் பற்றி யறிந்திருந்த வித்யாதிகாரிகள் இவருக்குத் தமது இலாகாவில் உயர் பதவியொன்றைத் தந்தனர். இக் கல்வியிலாகாவில் மிஸ்டர் ரனடேயவர்கள் 20-வருஷகாலம் உழைத்துக் காண்பித்த அபூத காரியங்கள் எழுதி முடியாதன. பின்னர், இவர் ரேவினியூ, ஜூடிஷியல் அதிகாரங்கள் பல செலுத்தி, ஸப் ஜட்ஜ் பதவிக்கு வந்து, கனம் ஜஸ்டிஸ் திலாங் இறந்தபின் அவருடைய ஸ்தானத்தில் பம்பாய் ஹைகோர்ட்டு ஜட்ஜாக நியமிக்கப் பட்டார்.

"இறைகாக்கும் வையக மெல்லா மவனை
முறை காக்கு முட்டாச் செயின்"

என்னும் மெய்ம்மொழியை மிஸ்டர் ரனடேயவர்கள் ஐயம் சிறிதேனும் இன்றி, நல்லிசைப் புலவரிடத்து உணர்ந்தவராகலின் அணுத்துணையேனும் நடுநிலைமையிற் சிறுகாது, தயாநிதிக் கடவுளுக்கும் மனசாட்சிக்கும் பயந்து, குற்றஞ் செய்தாரை பொறுத்து, அவர்களாற் றுன்பெய்தித் தம்மை வந்தடைந்தவர்களின் றுயரைக் களைந்து, நீதிபதிகட்கெல்லாம் அதிபதியாக விளங்கி வந்தனர். பம்பாய் இராஜதானியின் மக்களில் நீதிபதி ஸ்தானத்தில் சீருஞ்சிறப்பும் பொருந்தியவர் மகாதேவ் கோவிந்த ரனடே யவர்களே. இவருக்கு ஒப்பு இகத்திலும் இல்லை, பரத்திலுமில்லை; முன்னும் இல்லை, பின்னும் இல்லை.

தேசவுழைப்பு.—அப்பெரும்பதவியை யடைந்து, நீதிசெலுத்தும் அதிபர்கள் செய்யும் காரியங்கள்யாவும்தெய்வத்தன்மைபொருந்தியவையென்பதை நமது ரனடே யவர்கள் செவ்வனே உற்றுணர்ந்திருந்தாராகலின், தாம்வீற்றிருந்து நீதி கூறும் ஸ்தானத்தை "நியாயத்திருக்கோயில்" என்பர். இவரது சாமர்த்தியத்தைக் கருதியே C.I.E., பட்டமும் அளிக்கப்பட்டது. ப்ரிடிஷ் கவர்மெண்டாருக்கு நாம் எல்லோரும் ஐக்கியப்பட்டு, மதுவையுண்டு களிக்கும் தேனீயைப் போன்று, அவர்கள் புரியும் நன்மைகளை யநுபவிக்கும் நாம் அவர்களுக்கு எவ்வளவு நன்றி யறிவுள்ளவர்களாயிருத்தல் வேண்டும் என்பதைப் பற்றி எவரும் இனிது அறியச் சொன்னயம் பொருணயம் விளங்க, வாக்கு தாட்டிகம் நிரம்பப்பெற்ற ரனடேயவர்கள் தெளிவாய்ப் பலசமயங்களில் பிரசங்கிப்பதுண்டு. இராஜாங்க விஷயம், தேசவளம், மதாசாரம், ஜனசாரம், கல்வியபிவிர்த்தி, செல்வநூல், முதலிய சீர்திருத்த விஷயங்களின் ஆழ்ந்த துறைகளில் அவர் இறங்கி அவ்வத்துறையில் அவருக்கு மிஞ்சியவர் இந்தியாவில் யாருமில்லை என்னும்படித் தமது குசாக்கிர மதிநுட்பத்தால் அபூர்வ சக்திகாட்டி விளங்கினர்.

சென்னையில் சுதேச பாஷாபிவிருத்தி.—இராஜாங்க சீர்திருத்த விஷயமாகப் பெரும் காங்க்ரெஸ்கள் கூடினால் இவரன்றி யோரணுவும் அசையாது. ஜனசார விஷயத்தில் இவர் உழைத்த விதத்தை என்னென்று உரைப்பது? தற்காலப் போலிப் புலவர் போன்றிராது சுதேச பாஷாபிவிர்த்தி விஷயமாக இவர் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சியை ஆயிர நாக்களுடைய ஆதிசேஷனும் சொல்லத் திறன் அல்லன். சென்னையில் சுதேச பாஷாபி விர்த்தியைப் பற்றித் தர்க்கமுண்டான காலத்தில் கல்வியிலாகாவில் 20 வருஷகாலம் தாம் உழைத்து வந்ததிலிருந்து தமது அநுபவத்தைப் பசுமரத் தாணிபோல் எவர் மனத்திலும் பதிய எடுத்துச் சொன்னார். அவரது அநுபவத்தைக் கொண்டு இச் சென்னையில் எடுத்த முயற்சி தற்சமயம் பயன்தரா தொழிந்தது எவரும் விசனிக்கத் தக்கதேயாம். இம் முயற்சி வீணே யெனினும் நமது ரனடே யவர்கள், இவ்வித அவக்கேடுகளுக்கெல்லாம் பயந்து

அதைரியங் கொள்ளலாகாது என்று ஒவ்வொரு நாளும் வற்புறுத்திக் கூறுவர்.

பிரஜைகள் அவரை விச்வாஸித்தல்.—இச் சத்புருஷர் தமது தேக அசௌக்யார்த்தம் 6-மாதம் உத்தரவு வாங்கிக்கொண்டு தமதில்லத் தமர்ந்து இருக்க, சித்திரமெழுத வுதவும் சுவராகிய இவர் வுடம்பைப் பாதுகாப்பதற்காகப் பல பிரபல வைத்யர்கள் மிகுந்த பிரயாசை எடுத்துக்கொண்டனர். அக்காலம் பரவிவந்த சமாசாரப் பத்திரிகைகள் யாவும், கனம் ஜஸ்டிஸ் மஹாதேவ் கோவிந்த ரனடே யவர்களது தேக சௌக்கியத்தைப்பற்றிக் கோரும் லக்ஷக்கணக்கான பிரஜைகள் மனம் திருப்தியடைய, எழுதிக்கொண்டே வரும். ஒருநாள் பேப்பரில் அவரது தேக சௌக்கியத்தைப்பற்றி வெளிவராவிடில், "ஏன் இன்று வரவில்லை?" என்று பல கேள்விகள் அவர்கள் கேட்பார்கள். இவ்விதமாக நடந்து காட்டியது அவர்பால் உள்ள அந்தரங்க பக்தியும் அன்பும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போன்று விளக்குகிறதன்றே?

தேகவியோகம்.—மிஸ்டர் ரனடே தேகாப்பியாஸத்தில் மிக்க பிரீதி வைத்திருந்தார். அவர் தேக வியோகமான நாளாகிய 1901-ம் வருஷம் ஜனவரிமீ 16வ புதன்கிழமை யன்று சாயந்திரம் கூட ஓர் மைல் உலாவப்போய்த் திரும்பிவந்தார். அன்றிரவு வழக்கமேபோல் உண்டுடுத்திப் பூசிமுடித்துப் படுக்கையறைக்குப் போகுஞ் சமயத்தில், சுவாஸம் விடத்தடுமாறி மாரடைத்து மண்ணுலகை நீத்துப்பொன்னுலகை யடைந்தனர் நம் ஜஸ்டிஸ் மகாதேவ் கோவிந்த ரனடேயவர்கள்.

முடிவு.—கனம் ஜஸ்டிஸ் மகாதேவ் கோவிந்தரனடே C.I.E. அவர்கள் 57 ஆண்டு நிரம்பப்பெற்ற தெய்வாம்சம் பொருந்திய ஓர் சிறந்த மனுஷ்ய சிரேஷ்டர்.

"முயற்சி திருவினையாக்கும்" என்ற பெரியார் மொழியைக் கடைப்பிடித்ததால் அவர் சகலமுங் கூடிவரப் பெற்றவர்;

"இருவேறு உலகத்து இயற்கை அதுவே
திருவேறு தெள்ளியராதலும் வேறு"

என்பது அவர்பால் நிதரிசனம். 'கல்வி, கேள்வி, அறிவுடைமை, குற்றங்கடிதல், பெரியாரைத் துணைக்கோடல், சிற்றினஞ் சேராமை, தெரிந்து வினைசெயல், நடுவுநிலைமை, ஊக்கமுடைமை, மடியின்மை, ஆள்வினை யுடைமை, இடுக்கணழியாமை, மனத்திட்பம், வினைத்திட்பம்' முதலிய நல்லியல்கள்யாவும் ஒருங்கே அமையப் பெற்றவர்; புத்தி, வித்தை, அடக்கம், ஊக்கம், உழைப்பு, சாந்தம், சாத்வீகம், பக்தி, சிரத்தை, பரோபகாரம், தன்னயம் பாராட்டாமை, முதலிய பற்பல சிறந்த குணங்களும் ஒன்று கூடி விளங்கிய சத்குணப் பொக்கிஷமான சாத்வீக புருஷர்; ஆசாரச் சீர்திருத்த விஷயத்திலும், தேசபாஷை விர்த்திசெய்விதிலும் ஆழ்ந்தகருத்து அமையப் பெற்றவர்; மேனாட்டுப் பெண்டுகளைப் போன்று நம் தேயத்துப் பெண்டுகளும் கல்விகற்றுச் சீருற விரும்புபவர். தமது பிரசங்கங்கள் தோறும் அவர் நடந்து காட்டியவிதம் புகழத்தக்கதே. 'நல்ல பேச்சுக்காரர்' என்ற பட்டமும் அவர் அளிக்கப் பெற்றார்; இராஜவிசுவாசம் நிரம்பப் பெற்றார். அவரிடத்து ஜனங்களுக்குப் பூரண நம்பிக்கையும் அன்பும் உண்டு. அவர் தமது மனதை அநுதினமும் ஜகதீசன் பாதாரவிந்தத்திற் படியவைத்துத் தாம் தப்பித் தவறிச் செய்யும் பாபங்களைப்போக்க மனமொழி மெய்களால் தொண்டுசெய்து இறைஞ்சுவார். சென்னையில் சுதேச பாஷாபிவிர்த்தியைப் பற்றி இவர் எடுத்துக் கொண்ட ஊக்கத்திற்காக நாம் எவரும் எக்காலத்தும் இவ்வரிய மகானுக்கு நன்றி செலுத்தக் கடமைப் பட்டிருக்கின்றோம்.

S. V. விவேகாநந்தர்

பெரிய கப்பல் காட்சி.—சமீபத்தில் ஜியார்ஜ் சக்கரவர்த்தியும் மேரி சக்கரவர்த்தினியும் லிவர்பூலுக்கு விஜயஞ் செய்தார்கள். 100-வியாபாரக் கப்பல்கள் 10-மைல் விஸ்தீரணத்துக்குள் வரிசையாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த காட்சியைக் கண்ணுற்றார்கள். ஒரே காலத்தில் இவ்வளவு வியாபாரக் கப்பல்கள் இதற்கு முன் ஒரு இடத்தில் கூட்டப்பட்டதே இல்லை. கடலோரத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த கிளாட்ஸ்டன்டாக் என்ற கப்பல் செப்பனிடுந் துறையைச் சக்கரவர்த்தி திறந்துவைத்தார். அவ்வளவு பெரிய டாக் உலகில் வேறெங்கு மில்லை. 10 லட்சம் ஜனங்கள் கடலோரத்தில் வேடிக்கை பார்க்கக் கூடியிருந்தார்கள்.

கடமை முரண்

CONFLICT OF DUTIES

பல கடமைகள் முரண் படுமிடத்து அவைகளில் முக்கியமான கடமை எது என்று தெரிந்து அதையே கருத்தில் வைத்து அதைச் செய்து முடிப்பதே அறிந்தோர் செயல். ஆனால் முக்கிய கடமை எது, முக்கியமில்லாத கடமை எது என்று தெளிவது எப்படி? மேலே காட்டிய உதாரணங்களில் ஒவ்வொரு கடமையும் முக்கியமானதாகவே தோற்றுகிறது. அப்படி ஒன்றைப்போல் பிரதானமான பல கடமைகளில் முக்கியமானது இது என்று ஒன்றைத் தேர்ந்து குறிப்பது எப்படி? இதற்கு ஒரு சாதனம் உண்டு. பொதுவாய் கடமையென்று ஏற்படுத்தி யிருப்பதின் கருத்து என்ன என்று ஆராய்ந்து தெரிந்து கொண்டால் அந்தக் கருத்திற்கு எது அதிக அனுகுணமானதாய் இருக்கிறதோ அதுவே முக்கிய கடமை என்று துணியலாம்.

'கடமை' என்பதன் பொதுக்கருத்து ஜன சமூகத்தின் பொது நன்மையே. அவ்விதம் ஜனங்களின் நன்மைக்கு உரித்தான செயல்களெல்லாம் கடமைகள் என்று விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வெகு நீண்ட காலத்திய அனுபவத்தில் சில செயல்கள் பொது நன்மைக்கு உரித்தானவை என்றும் மற்றுஞ் சில செயல்கள் பொது நன்மைக்குக் கெடுதலானவை என்றும் அறியப்பட்டிருக்கின்றது. முன் சொல்லியவைகளைச் செய்தலும்பின்சொல்லியவைகளைச்செய்யாது விலக்கலும் பொது ஜன அபிவிர்த்திக்கு இன்றியமையாதன. ஆதலால் விலக்கற்பாலன என்றும் செயப்பாலன என்றும் எல்லாக் காரியங்களையும் வகுத்து, செய்யவேண்டியவைகளைச் செய்தலும் விலக்க வேண்டியவைகளை விலக்குதலும் கடமைகள் என்று ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. உதாரணமாய் கொலை, களவு, பொய் பேசுதல் இவை பொது நன்மைக்கு ஏற்றனவல்ல என்பதும் ஈகை, உண்மையுடைமை, செய் நன்றி மறவாமை இவைகள் பொது நன்மைக்கு ஏற்றவை என்பதும் நன்றாய்த் தெரிகிறதல்லவா? முற்கூறியவைகளை ஒழிப்பதும் பிற்கூறியவைகளை அனுஷ்டிப்பதும் கடமை யென்று ஏற்பட்டுள்ளது. ஆகவே எந்தக் கடமைக்கும் நோக்கம் பொதுஜன நலத்தின் அபிவிர்த்தியே. அவ்வபிவிர்த்திக்கு அனுகுணமானவைகளைச் செய்தலும் அதற்கு விரோதமானவைகளைச் செய்யா தொழிதலும் கடமையாம்.

கடமைகள் முரண்படு மிடத்து அம்முரண்படு கடமைகளுள் உயர்ந்த கடமையையே முடித்துத் தீரவேண்டும். உயர்ந்த கடமை எது என்றால் கடமைகளின் முக்கிய நோக்கத்தை விசேஷமாய் அபிவிர்த்தி செய்யக் கூடியது எதுவோ அதுகடமையின் கருத்து பொது ஜன நன்மையாதலின் அப்பொது நலத்திற்குப் பெரிதும் அனுகுணமானதே பிரதானமான கடமையாகிறது. ஆகவே கடமை முரண் ஏற்படுமிடத்து எந்தக் கடமையைச் செய்து முடிப்பது பொது நன்மைக்கு விசேஷ சாதகம்என்று தெரிந்து அதையே செய்துமுடிக்க வேண்டும்.

கடமைகள் எல்லாவற்றிற்கும் முக்கிய நோக்கம் "பொது நன்மையே" என்று கொள்வது தகுமோ வெனில் தகும். மேலே கூறியபடி பொதுஜன நலத்திற்கும் விரோதமானவை இன்னின்ன காரியங்கள் என்றும் அதற்குச் சாதகமானவை இன்னின்ன காரியங்கள் என்றும் நீடித்த அனுபவத்தில் தெரிந்துள்ளவைகளையே இருகூறாக வகுத்துச் செய்ய வேண்டியவை இவை என்றும் தவிர்க்க வேண்டியவை இவை என்றும் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஏனென்றால் எல்லாருக்கும் நன்மையை விளைத்துத் தீமையை விலக்க வேண்டியதாதலின் ஆகவே அந்நன்மையைப் பாதுகாத்தலே பெரிய கடமையாகிறது. அக்கடமைக்கு விரோதம் இல்லாமல் மற்றக்கடமைகளை முடிக்கவேண்டியது. இதை உத்தேசித்தே நமது தொன்னூல்களிலும் ஒருகுடும்பத்தின் க்ஷேமத்திற்காக அதில் ஒருவனுக்குக் கெடுதி செய்வதும், ஒரு தெருவாரின் க்ஷேமத்திற்காக ஒரு வீட்டாரைக் கெடுப்பதும் ஒரு ஊராரின் க்ஷேமத்திற்காக ஒரு தெருவாரைக்கெடுப்பதும் தப்பிதமல்லவென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மனிதர்கள் காரியங்களை ஒழுங்கு செய்வதற்காகக் கடமைஏற்பட்டிருக்கிறதேயல்லது கடமையைச் செய்து முடிப்பதற்காக மனிதன் உண்டாக்கப்படவில்லை என்பது எல்லாரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியதல்லவா? ஆதலின் கடமை

முரண்படுமிடத்து அதில் ஏதோஒன்றிரண்டை மீறும்படி நேர்ந்தாலும் ஜனநன்மைக்கு இடையூறு இல்லாமல் பாதுகாத்துக்கொண்டுவிட்டால் அக்கடமைகளை மீறினது குற்றமாகாது.

மேலேபொதுவாய்ச்சொல்லப்பட்டிருக்கிறதை விளக்க ஒரு உதாரணம் எடுத்துக்கொள்வோம். ஸூரிச் (Zurich) என்னும் நகரத்தில் ஒரு நாடகசாலையில் ஒரு இரவு ஒருநாடகம் நடந்துகொண்டிருக்கும்போது ஒருபுறம் தீப்பிடித்தது. அதை அந்நாடக மானேஜர் மட்டும் பார்த்தார். பார்த்ததும் அவர் அரங்கில்வந்து நின்று தமது நாடகபாத்திரங்களில் ஒருவர் வெகு அசௌக்கியமாய் இருப்பதாயும் அதனால் அன்று நாடகம் அத்தோடு நிறுத்தப்பட்டதென்றும் சபையோர்களுக்குத் தெரியப்படுத்தினர். இதைக்கேட்டதும் அந்நாடகம் பார்க்கவந்தவர்கள் ஒவ்வொருவராய் வெளியே போய்விட்டார்கள். தீப்பிடித்திருக்கும் சங்கதியைச் சொல்லியிருப்பாரானால் ஜனங்கள் 'நான் முன்' 'நான் முன்' என்று ஒருவர்மேல் ஒருவராய் விழுந்து ஓடி அனேகருக்குப் பலவிதமான தீங்கு நேர்ந்திருக்கும். இந்தச் சமயத்தில் அந்த மானேஜர் பொய் பேசியதால் ஜனங்களுக்கு ஒருவித கெடுதியும் நேரிடாமலிருந்தது. அவ்விதம் கெடுதி வாராமல் பாதுகாப்பதற்காக அவர் பொய்பேசியது குற்றம் என்று யாராவது சொல்வார்களா? இதுபோலவே ஒவ்வொரு சமயத்திலும் யோசித்துப்பார்த்து ஜனநன்மைக்கு ஏற்றகாரியத்தையே செய்துமுடிக்கவேண்டும். ஆனால் சில சமயங்களில் இந்த சாதனமும் பயன்படாமலிருக்கக்கூடும். இருவித கடமைகளில் பொதுநன்மைக்கு ஏற்றது இதுதான் என்று சந்தேகமின்றிச் சொல்லக் கூடாமல் இரண்டும் ஒரே விதமாய் இருக்கலாம். அந்தச் சமயங்களில் ஏதாவது ஒன்றைச் செய்துமுடிப்பதால் மற்றதைக் கைவிட்டது தவறாகாது.

இதுவரை விசாரித்து வந்ததில் ஏற்படுகின்றதென்னவென்றால்—மனிதர்கள் ஒழுக்கங்களைச் சீர்படுத்த கடமைகள் பல விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு சமயங்களில் இக்கடமைகளிற் சில ஒன்றற்கொன்று மாறுபட்டு இவ்விதம் செய்கிறது என்று துணிய முடியாமல் மனிதரை பிரமிக்கச் செய்யும். அப்படி மாறுபடும் காலத்து ஜனநன்மைக்கு ஒருவித கெடுதியுமின்றி இருப்பது எது வென்று அறிந்து அதைச் செய்யவேண்டும். ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு விதத்தில் ஜனநன்மைக்கு விரோதமானதாகவே இருந்தால் அதிகமாய் விரோதமில்லாமலிருப்பது எதுவோ அதைச் செய்து முடித்தல் வேண்டும். எவ்வளவு ஆராய்ந்த போதிலும் இந்தக் கடமைதான் ஜன நன்மைக்கு முக்கியமானதுஎன்று தெளிய முடியாமலிருக்குமாயின் ஏதாவது ஒரு கடமையைக் கடைப்பிடித்துச் செய்து முடிக்கலாம்.

ஜி. ஏ. சுந்தரம் அய்யர், பி. ஏ., பி. எல்.

சங்கத்திற்குத் தக்கபடி பேசு.—நீ எந்தச் சங்கத்தில் போய் உட்காருகிறாயோ அதற்குத் தக்கபடி பேசவேண்டும்; ஒரு வித்வானிடத்தில் பேசுவது போல வீட்டுப் பெண்களுடனும் நீ பேசுவாயா? சங்கத்தில் யாராவது சிரித்தால் உன்னைப்பார்த்துச் சிரிப்பதாக எண்ணாதே. ஒரு சங்கத்தில் பலவிதப் படிப்புள்ளவர்களும் வந்து சேருவார்கள்; சிறிதும் படிக்காதவர்களும் இருப்பார்கள். சங்கத்தில் யாராவது சிரித்தால் படியாதவர்கள் தங்களை யுத்தேசித்தே சிரிப்பதாக எண்ணுவார்கள், ஏதாவது பொது நிந்தையாய்ச் சொல்லப்பட்டாலும் தங்களை யுத்தேசித்தே சொல்லப்படுவதாய் எண்ணி உடனே முகம் சுளிப்பார்கள். பேச்சு நடக்க நடக்க இவர்கள் ஆக்கிரகம் பொங்கிக்கொண்டே வந்து கடைசியாய்த் தங்கள் கோபத்தை வெளியிட்டுக் காட்டிவிடுவார்கள். இதைப் பற்றியன்றோ 'பேசப்போனாயோ சாகப்போனாயோ' என்னும் பழமொழி வழங்குகின்றது. இப்படி ஒருவன் நிசமாகவே செய்துவிடுவானேயானால் அவனது அசட்டுத் தனத்தையும் புத்தியீனத்தையும் தனக்குத்தானே வெளியிட்டுக்கொள்வதுடன் தன்னிடத்தில் அந்நியர் ஏதாவது கொஞ்சம் மரியாதை வைத்திருப்பார்களேயாகில் அதையும் இழந்து விடுகிறான். நிசமாகவே சங்கத்தில் யாராவது ஒரு மனிதனை உத்தேசித்துப் பேசிச் சிரிப்பானேயானால் யாரை உத்தேசித்து நகைக்கிறானோ அவன் வித்வானும் தெரிந்தவனும் இருக்கும் பட்சத்தில் அவைகளொன்றையும் லக்ஷியம் பண்ணமாட்டான்; என்னவோ பயித்தியக்காரர் சொல்லிக்கொண்டு போகிறார்களென்றிருந்து விடுவான்; புத்தியீனனோ அதற்குப் பதிலாய் தன்னைச்சுட்டி ஒருவனும் பேசாவிடினும், தன்னைப்பற்றியே பேசுவதாய் எண்ணுவான்; முகத்தை முதலில் சுளித்துக்கொள்ளுவான்; பிறகு நிசமாகவே கோபிப்பான். அப்பேர்ப்பட்டவனது நேசம் ஆகவே ஆகாது. அவன் பேசும்பொழுதெல்லாம் வேறொன்றும் அவனுக்குத் தெரியாதாகையால் தன் பெண்சாதி பிள்ளைகள், மாடு கன்று, நிலம் பலம் இவைகளைக்குறித்தே திருப்பித் திருப்பிப்பேசுவான்.

சீனதேசத்திய இஸ்லாம் மதம்

MUHAMMADANISM IN CHINA

தீபத்து தேசத்தில் சீன தேசத்து நாகரிகம் பரவினது முதல் அதாவது கி.பி. 622-வது வருஷமுதல் அந்நாடு அயல்தேசங்களுக்குப் பெரும் பயத்தை விளைவித்தது. எட்டாவது நூற்றாண்டின் முடிவில் தீபத்து சீனாவின்மீது படையெடுத்துச் சென்றபோது சீனர்கள் அரேபியர்களின் உதவியைக் கோரினார்கள். அப்போது அரேபியர்கள் ஒரு பெரிய அரேபிய சைனியத்தை அனுப்பி சீனர்களுக்கு உதவி செய்யும்படி ஏற்பாடு செய்தார்கள். இதனால் தீபத்தின் பலம் நாளாவட்டத்தில் குறைந்து அச் சனங்களை முறியடித்து விட்டது. சீனாவிற்கு அனுப்பிய அரேபிய சைனியம் சீனாவிலேயேதங்கி சீன ஸ்திரீகளை மணந்து வாழ்ந்து வந்தார்கள். ஒன்பதாவது நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலும் மற்றொரு அரேபிப்படை சீனாவின் உதவிக்குச் சென்றது. அதுவும் தன் நாட்டிற்குப் போகாமல் பழையசைனியத்தைப் போலவே சீன ஸ்திரீகளை மணந்து சீனாவிலேயே தங்கிவிட்டது. இதுவுந்தவிர அநேக அரேபிய வியாபாரிகளும் சீனாவில் குடியேறியிருந்தார்கள். அச்சமயத்தில் டேய்ஸீங் என்ற சக்கரவர்த்தி ஒருநாள் படுத்து நித்திரை செய்யும்போது கறுத்த முகமும், வழுக்கைத் தலையும், அகண்ட வாயும், கோரப்பல்லுமுடைய ஒருவன் தன் எதிரில் வந்து நின்று தன்னை அதட்டியதாகவும் அப்படி அதட்டினவனை தலைப்பாகை தரித்த ஒரு புருஷர் அடித்துத் துரத்தியதாகவும் கனவு கண்டாராம். கனவில் தலைப்பாகை தரித்துவந்த புருஷர் மகம்மதுவேயென்று எண்ணி அவர் விஷயத்தில் நம்பிக்கை வைத்து உடனே மெக்காவுக்குத் தூதனுப்பி 800 மகம்மதியர்களை சீனாவிற்குக் கொண்டு வரும்படிச் செய்து அவர்களுக்கு வீடு, நிலம் முதலியதுங் கொடுத்து அவர்கள் தொழுவதற்குப்பள்ளிவாசல்களுங்கட்டிக்கொடுத்தாராம். அவர்களுக்குள் ஏதாவது வழக்குகள் நேரிட்டால் அவர்களுக்குள்ளாகவே நியாயந் தெரிந்தவர்களை நியாயாதிபதிகளாக நியமித்து அவர்களால் விசாரிக்கச் செய்துவந்தார்களாம். பிறகு பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் மங்கோலிய அரசனாகிய ஜெங்கிஸ்கான் சீனாவை கைவசப்படுத்தி ஆண்டுவந்தபோதும் அவனுடைய மகன் காலத்திலும் மகம்மதியர்களுக்கு யாதொரு சுதந்தரமுங் கொடுக்காமல் அவர்களை அதிக தொந்தரவு செய்துவந்தார்கள். ஆனால் ஜெங்கிஸ்கானுடைய பேரனாகிய கூப்ளேகான் அரசாண்டகாலத்தில் மகம்மதியர்களுக்குப் பலவித அனுகூலங்களைச் செய்து அவர்களை சீனாவில் தழைக்கச் செய்தான். . 1260-வது 1368-வது வருஷம் வரையில் மகம்மதியர்கள் சீனாவில் மேன்மேலுங் குடியேறினார்கள். 1645-வது வருஷத்திலும் 1670-வது வருஷத்திலும் மகம்மதியர்கள் பெருங்கலகஞ் செய்து கடைசியில் அடக்கப் பட்டார்கள். அப்போது நடந்த கலகத்தால் ஆயிரக்கணக்கான மகம்மதியர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். 1751-வது வருஷத்தில் சீன சக்கரவர்த்தியாயிருந்த புஞ்சங் என்பவர் பசுக்களையும் எருதுகளையும் ஒருவருங் கொல்லக்கூடாதென்று ஒரு மசோதா ஏற்படுத்தியதால் மகம்மதியர்கள் இராஜாங்கத்தாரை எதிர்த்துச் சண்டை செய்தார்கள். பிறகு சமாதானஞ் செய்யப்பட்டனர். 1785-வது வருஷத்திலும் 1863-வது வருஷத்திலும் பெருங் கலகங்கள் உண்டாக்கினார்கள். மகம்மதியர்கள் சீனாவில் அடிக்கடி கலகங்கள் செய்து வந்ததால் தங்களுக்கு சீனாவிலிருந்து சுதந்தரங்களை யெல்லாம் நாளாவட்டத்தில் இழந்து விட்டார்கள். சீனாவிலுள்ள மகம்மதியர்கள் பயிரிடுந் தொழிலில் சாமர்த்தியம் பெற்றிராவிடினும் வியாபாரத்தில் மிகவும் கைதேர்ந்தவர்கள். சீனர்களைக் காட்டிலும் மகம்மதியர்கள் அதிக தேகக்கட்டும், வலிவும் படைத்தவர்கள். யுத்தத்தில் வேலைசெய்ய அவர்களுக்கு அதிக ஆசையுண்டு. சீனர்களை விட தாங்கள் மேலானவர்கள் என்று எண்ணி அவர்களுடன் வாசஞ்செய்யாமல் தனிமையாயிருந்து காலங்கழித்து வருகிறார்கள். சட்டப்படி மயிரைப் பின்னல் போட்டு வைத்திருக்க வேண்டியிருந்தபோதிலும் அவர்கள் சண்டையைத் தலைப்பாகைக்குள் மறைத்து வைத்திருப்பார்கள். சீன ஸ்திரீகளை தாங்கள் மணந்து கொண்டாலும் தங்கள் பெண்களை சீனர்களுக்குக் கொடுக்கமாட்டார்கள். மகம்மதியர்

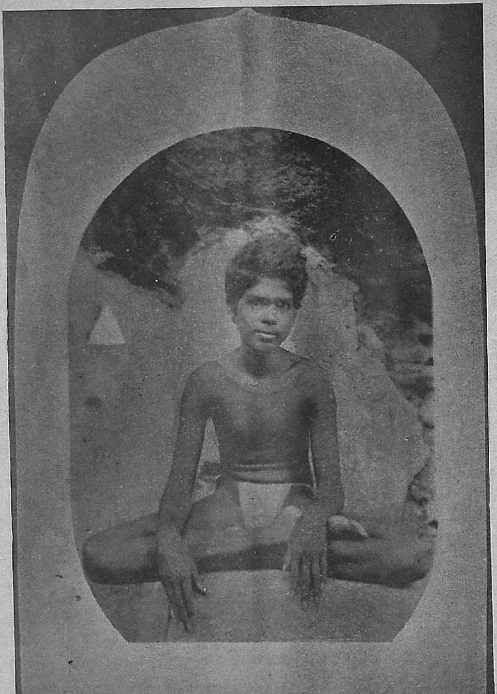

திருவண்ணுமலை சுவாமிகள்—பால்ய பருவம்

கள் இராஜாங்க பாடசாலைகளில் கல்வி கற்கலாம். ஆனால் மதபோதனைகளுக்காகத் தாங்களே பாடசாலைகள் ஏற்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமாம். மகம்மதிய பெண்களுக்காக தங்களுக்குள் பிரத்தியேக பாடசாலைகள் ஏற்படுத்தி ஸ்திரீகளால் கற்பிக்கப்பட்டு வருகின்றன. சீனா தேச முழுமையிலும் ஒரு கோடியே இருபது லட்ச மகம்மதியர்களும், திபேத்தில் ஒரு லட்ச மகம்மதியர்களும் இருக்கிறார்களென்று கணக்கெடுக்கப் பட்டிருக்கிறது.

வீ. சுப்பிரமணிய அய்யர், பீ. ஏ.

உன்னையே முதன்முதல் நிறுத்துக்கோள்.—மற்றவர்களை நாம் நிறுத்தெடுப்பது எவ்வளவு முக்கியமோ அதிலும் முக்கியம் நம்மையே நாம் நிறுத்தெடுப்பது. ஒவ்வொருவனும் நமக்கிருக்கும் நியாயமான யோக்கியதை என்ன என்பதைத் தனக்குத் தானாகவே நன்றாக ஆராய்ந்தறிந்துகொள்ளவேண்டும். பல பேர் இதைச் செய்யாமல் தங்களைப்பற்றி எப்பொழுதும் மேலான அபிப்பிராயங்கொள்ளுகின்றார்கள். மேலான அபிப்பிராயங் கொள்ளுதல்தான் பிசகு. கீழான அபிப்பிராயம் கொள்ளுவது அவ்வளவு தோஷத்துடன் சேர்ந்ததன்று. இவ்வண்ணம் நம்மையே நாம் சீர்தூக்கி நியாயமாய் விலை மதித்துக்கொண்டு விடுவோமேயானால் நாம் இவ்வுலகத்தில் வசிக்கும் அந்தஸ்தை வெகு கௌரவமாக வகிட்போம். இவ்வாறு செய்வதிலும் நம்மைப்பற்றிச் சிறுமைப்படுத்திக் கொள்ளும்படி நம்மை வெகு தாழ்ச்சியாக விலை மதித்துக் கொள்ளக்கூடாது. நமக்கு எந்தெந்த விஷயமாய் எவ்விதமான யோக்கியதை யிருக்கின்றதோ அந்தந்த விஷயமாக அதற்குத் தக்கபடி நாம் நம்மைக் கருதவேண்டும். இம்மாதிரி நாம் செய்வதால் நமது சக்திக்கு அதிகமாக நாம் எழும்பி முடவன் கொம்புத்தேனுக்கு முயன்றதுபோல் எல்லாராலும் பரிகாசம்பண்ணப்படாமல் நமது சக்திக்குத் தக்கவாறு காரியங்களைச் செய்துவருவோம். நம்மைவிட மற்றவர்கள் எவ்விதத்தில் எவ்வளவு அதிகம் குறைவு என்பதையும் நமக்குள்ளேயே நாம் யோசித்துப் பார்த்துக் கொள்ளலாம். அதற்குக் காரணம் ஏதாவது இருந்தாலும் அதையும் யோசித்துக்கொள்ளலாம். இவைகள் எல்லாம் நமது மனதுக்கு எப்பொழுதும் திருப்தியைக்கொடுக்கும். நம்மைவிட அதிக புத்திசாலியாயிருப்பவர்கள் பரம்பரையாக வித்வான்கள் வம்சத்தில் உதித்தவர்களாக விருக்கலாம். அவர்களைப்போல நாமும் வித்வான்களாக வேண்டின் சில தலைமுறைகள் போகவேண்டுமல்லவா? இவ்விதமாய் நம்மை நாமே நிறுத்தெடுத்துக்கொண்டு ஈச்வரபக்தியுடன் நடப்போமேயானால் நாம் ஒருவிதமான குறைவுமின்றி இவ்வுலகத்தில் வாழ்வோம்.

திருவண்ணாமலை

சுவாமிகள் சரிதம்

ABOUT THE SWAMIGAL AT TIRUVANNAMALAI

நேரிசை வெண்பா

வானோர் உயர்பதமும் மாநிலத்தார் வாழ்வதுவும்
தானே யிவைவரினுந் நான்வேண்டேன்—தேனாரும்
செய்யவிரு பாக்ஷிருகைத் தெய்வமணி யாருவந்து
மெய்யருளை யெற்கீயு மேல்.

இம்மஹரிஷியவர்களைப்பற்றி ஞானியர் பலரும் தத்தம் நிலைக்கேற்ப அபிப்பிராய முறுவதால் உண்மையை விளக்குவான் கருதி வரையலுற்றேன்.

சரிதம் வருமாறு:—

விதிவிண்டுகாணா விமலன் திருக்கோயிற் கொண்ட தலங்க ளோராயிரத் தெட்டினுட், பல்வளஞ் செறிந்த பாண்டிநாட்டில் திருவாலவாய்க்குத் தென்பாலுள்ளதும், "திருநாவலூரர்" என்னும் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரால் "ஊனாயுயிர்புகலா யகலிடமாய் முகில் பொழியும்" எனப் பதிகமாலை சூட்டப்பெற்றதும், பாண்டியனுக்குற்ற, பிரம்மஹத்தி தீர்த்ததும், துணைமாலையம்மை வலபாகத்தமர்ந்து அருள் பெற்றதுமான "திருச்சுழியல்" என்னுந் திவ்ய க்ஷேத்திரத்தில் பிராமண குலதிலகரும் கல்வி, கேள்வி, பொறை, முதலிய பொருந்தியுள்ளவரும், தொழின்முறையாக வக்கீலுத்தியோகம் பெற்றவருமான சுந்தரமையர் என்பார் கற்புக்கணிகலமான அழகம்மாள் என்னுந் தருமபத்னிபால் மூன்று ஆண்மகவையும், ஓர் பெண்மகவையும் ஈன்றனர்.

சுந்தரம் அழகு என்னும் பாஷாந்தரங்களாலான பேதச்சொற்கள். இடையிலுள்ள ஒரே பொருளைப்போல ஆண் மகவு மூன்றினுள் இடையிற்றோன்றிய * "ரமணன்" என்னும் மஹாத்மாவின் சரிதமே நாம் எடுத்துக் கொண்டது. தந்தைமுத விருமைந்தரையும்

* வெங்கடாமணன் என்றும் பாடம்.

கல்விபயிற்றுவான் கருதி மதுரையிலுள்ள தம் அநுசர்பால் ஒப்புவித்தனர். அவர்கள் பள்ளியிற் பயின்று வருவாராயினர்.

சுவாமிகள் மெட்ரிகுலேஷன் வகுப்பிற் படித்தபோது வயது பதினறு. இவர் சென்ற பிரமாதி வருஷம் மார்கழி மாதம் புனர்பூச நக்ஷத்திரத்திற் பிறந்தவர்.

இவர் மெட்ரிகுலேஷன் வகுப்பில் பயின்று வருகையில், தமக்கு அறிவுதோன்றியது முதல் உடன்ருேன்றிக் கொண்டேயிருந்த அருணசல தியானபலனுகை சிந்தனேயானது உலக முகத்தினின்றும் அந்தர்முகமாகத் திரும்பியது. இக்கால் தம்மாக மொருவாறு எரியத் தலைப்பட்டது. தேகத்தின் அனித்யத்வமும், ஈசனின் நித்யத்வமும், ஆகிய நித்யாநித்ய விவேகம் தோன்றி சத்தினிபாத முதித்து, அறுபத்துமூவர் முதலிய அன்பரில் தன்னேயும் ஒருவனுக்க வேண்டுமென்று "மீனுக்ஷி சுந்தரர்" திருக்கோயிலிற் சென்று இடையருஅன்பினல் நாத்தழும்பேற உள்ளங்குழைய உரோமஞ் சிலிர்ப்ப, அன்புநீர் ஆருய்ப்பெருக உருகுவாராயினர்.

இங்ஙனம் நிகழ ஓர் வைகல் சுவாமிகள் ஏதோ ஒரு புத்தகம் படித்துவரும்போது சமாதிநிஷ்டரா யிருந்ததை யிவர் முற்பிறந்தார் கண்ணுற்று, "இங்நிஷ்டையுள்ள நினக்கு உலகப்பற்றுதல்வேண்டாமன்ருே?" எனவாளாமொழிய சுவாமிகள் அவ்வாக்கியத்தினேயே உறுதியாய்க்கொண்டு, தன்வய மிருந்த சிறுபொருளே உதவிபாகக்கொண்டு "நான் என்றந்தை தானேத் தேடிச் செல்கிறேன்" "நீவிர் தேடுதல் ஒழிக" என ஓர் துண்டு கடிதம் வரைந்து ஆங்கோரிடத்து வைத்து, திருவண்ணுமலைக்குப் பிரயாணமாயினர்.

தான் இதற்குமுன் தனிப்பிரயாணஞ் செய்தவ ரல்லர். டிக்கட் பெறுங்கால் திண்டிவனம் என்று டிக்கட் பெற்றனர். [இவர் புறப்படுங் காலத்திற்குமுன் திருவண்ணுமலைக்குப் புகைவண்டி ஏற்படவில்லை. உலகப் படங்களே கவனித்தபோது திருவண்ணுமலை திண்டிவனம் இரண்டும் சமீபமா யிருத்தல் கண்டு திண்டிவனமிழிந்து திருவண்ணுமலைக் குச் செல்லலாமெனக்கருதி டிக்கட் பெற்றனர். திருவண்ணுமலைக்குப் புதிதாய் ரயில் ஏற்பட்டது சுவாமிகட்குத் தெரியாது.] வண்டியேறிய நம் சுவாமிகள் விழிப்புரம் இழிந்து, பசி மிகுதியால் "வெங்குவையர்" ஹோட்டலிலுண்டு திருவண்ணுமலைக்குப் புகைவண்டிமார்க்க முண்டெனத் தெரிந்து கையிற் சிறுபொருளிருத்தலால் மாம்பழப்பட்டென்னும் ஸ்டேஷன் வரையிற் டிக்கட் பெற்று அவணிழிந்து, கால்நடையாய் திரு அறையணி நல்லூர் அடைந்தனர். அவ்வூர் கற்பாறையின்மீதுள்ள அதிதுல்லிய நாதேசுவரர், சௌந்தரிய கனகாம்பிகையை தரிசனஞ் செய்து, அங்கு திருஞான சம்பந்தரால் பிரதிஷ்டித்துள்ள அருணுசல இலிங்கத்தின் சமீபமாக தியானத்திலிருக்க, சுழிமுனேயில் பெருஞ்சோதி தோன்ற ஈசன் தோன்றிய தாய்க் கருதி இலிங்கத்தினிடம் சென்று நோக்க இலிங்கமே கண்டனர்.

பிறகு, "பொன்மாரி பெய்யுமூர் பூம்பருத்தி யாடையாம்" எனவும் "திருக்கோவலூருக்கு வருமளவுங் கொண்டோடிவா" எனவும் நம் மூதாட்டியால் பாடல் பெற்றதும், அந்தகனேக் காய்ந்த செஞ்சடைக் கடவுள் அமர்ந்ததுமான கோவல் வீரட்டம் சென்று வீரட்டேஸ்வரர் பெரிய நாயகியைத் தரிசித்து அங்கு கிடைத்த அமுதுண்டு அன்றிரவு தங்கி மறுநாள் அவ்வூரிலுள்ள முத்துகிருஷ்ண பாகவதர் இல்லிற் சிறிது பழையவமுதுண்டிருக்கையில் இறைவன்பாலுள்ள அன்பு மேலீட்டால் ஆநந்தக்கண்ணீர் பெருகுவதைக் கண்ட பாகவதர் யாது காரணமெனக் கேட்க வேறு காரணம் மொழிந்தனர். திருவண்ணுமலைக்குச் செல்ல ரயில்சார்ஜ் இல்லாததால், விலையேறப் பெற்ற காதணியை பாகவதரிடம் வைத்து சிறிது பொருள்பெற்று புகைவண்டி மார்க்கமாய்த் திருவண்ணுமலை வந்தனர்.

வண்டி விட்டிழிந்து கிரிதரிசனங் கண்டு சினகரம்புகுந்து,

"அண்டத் தலைவனே அருமறை யாதியை
பிண்டப் பொருளே பிறப்பிலி யானே
மாலயன் தேடும் வத்துவை ஞான
பேரொளிச் சுடரைப் பெருங்குணக் குன்றை,"

இலிங்கவுருவிற்கண்டு, "நின் ஆணேப்படி வந்தனன்" எனவும் தம்மேனி எரிவு குளிர்ந்தது. சுவாமிகள் வெளிப்போந்து, யக்யோபவீத

உத்தரீயாதிகளை யொழித்து, ஆயிரக்கால் மண்டபத்துள்ள பாதாள லிங்கரின் பாங்கர் வதிவதாயினர். இங்கு சில துன்மார்க்கர், மஹரிஷிகளின் நிட்டையைக் கெடுக்குமாறு கல்மாரி வருஷித்தனர். ஞான பாதையை யடைந்த இம்மஹானுக்கிப்பாதைகள் யாதுஞ் செய்தில.

சின்னாள் செல்ல அங்கிருந்து சிவகங்கைக் குச் சமீபத்துள்ள இலுப்பைமரத்தடியிலும், வாழைத் தோட்டத்திலும், சுப்பிரமணியர் கோயிலிலும் ஆறுமாதம் தங்கிப் பிறகு, வேட் டவலம் ரோட்டியுள்ள குரு முகூர்த்தத்தில் இரண்டு வருட மிருந்தார். இங்கே சுவா மிகளின் அன்னை சிறியதந்தை முதலான வர் வந்து பார்த்துப் போயினர். அவணின்றும் சுவாமிகள் தற்கால மிருந்துள்ள விரூபாக்ஷி குகையையடைந்தார்கள்.

இவரைத் தரிசிக்கப் பலவிடங்களினின்றும் பல்லாயிரக் கணக்கானஜனத்திரள்வருகின்றன. சீமையிலும் ஐரோப்பியரும் சிறுபான்மை வந்து தரிசித்து ஆனந்தமடைகின்றனர். இவ் வாநந்தம் அனுபவித்தார்க்கன்றி ஏனையோர்க் குப் புலப்படாது; சொல்வதற்கும் எழுதுவதற் கும் இயலாது. ஞானியர் பலரும் இம்மஹானை அவதார புருடரென்றே கூறுகின்றனர்.

மஹான்கள் அவதரிப்பது உலகினர்க்காகவே தான். அவர்கள் நிலைகண்டறிந்து அதற் கிணங்க ஒழுகுவது நமது கடமை. உலகத்தா லவர்களுக்கியாது மிலதெனினும் தந்நிலைக்குப் பிறரும் வரவேண்டு மென்பதே அவர்கள் துணிபு. "சேரவாரீர் செகத்தீரே" எனக் கூறி யுள்ளாரு மிக்கருத்துட்கொண்டன்றோ? இத் தகைய மஹான்களை அடிக்கடி தரிசித்து நல் வழி நின்று அழியாப்பதம் அடைவோமாக.

K. V. ராமச்சந்திரன்

சுவாமிகள்மொழியும் உபதேசமறைகளை "போதினி" மூலமாய் வெளியிடுவோம்

கௌரவம்.—எப்பொழுது பார்க்கினும் சிரித்து விளையாடி அட்டஹாசம் பண்ணிக்கொண்டிருப்பதை விட முகத்தில் கொஞ்சம் பெருமை வைப்பது நலம் ஆனல் சிரிப்பு முதலியவைகள் சிறிதுமில்லாமல் எப் பொழுதும் கடுகடு என்றிருக்கவும்கூடாது; முகத்தை எப்பொழுதும் வலிய இழுத்துக்கொண்டிருத்தலும் ஆகாது.

உபநிஷத் ரத்தினமாலை

THE SUMMARY OF THE MINOR UPANISHADS

42. ச்வேதாச்வதரோப நிஷத் (14)

இந்த உபநிஷத் விஷயம் தபோபலம் ஈச்வர கிருபை இவைகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு விளங்கிய **ச்வேதச்வதரர்** என்ற ஸந்யாஸிச் சிரேஷ்டரால் வெளியிடப்பட்டு மற்ற ருஷிகளால் அங்கீகரிக்கப் பட்டவை.

அத்யாயம்-1 :—ப்ரஹ்மசாரிகள் 'ப்ரஹ்மம் ஆதி காரணமா? நாம் வெளிவந்ததெப்படி? எதில் நிலை பெற்றிருக்கிறோம்? எங்கு மறைவோம்? ஸுகதுக் காதிகளில் ஈடுபட்டிருப்பது எதற்குக் கட்டுப்பட்டு? காலம், ஸ்வபாவம், கர்ம பலம், பூதங்கள் அல்லது புருஷனு (ஜீவனு) காரணம் அல்லது எல்லாம் தற் செயலாக நடப்பதா? இவைகள் சேர்க்கையே கார ணம் என்று கூறவும் இடமில்லை, சேர்ப்பவன் வேண் டியிருப்பதால். ஜீவன்தான் காரணம் என்று கூறவும் இடமில்லை, அது ஸ்வயேச்சையாயும், சக்திமானுயும் உள்ளதல்ல, கர்மபலன்களால் கட்டுண்டிருக்கிறதே?' என்று ருஷிகளை நோக்கிக் கேட்டனர்.

தாரணைத்யானுதிகளால் முக்குணங்களுள் மறை ந்து கிடக்கும் ஈசன் சக்தியை உணர்ந்தவர்களாதலால் பரம்பொருள்தான், காலம், ஜீவன், முதலிய எல்லாக் காரணங்களையும் தூண்டி நடத்துவது. எல்லாம்அடங் கிய இவரை சக்கரரூபியாகவும், ஆறுகவும் எண்ணி த்யானம் செய்கிறோம். இந்தச் சக்கரத்தில் ஜீவன், ஈச்வரன் இதைச் சுற்றும் பரம்பொருளைவிட்டு வேறு என்ற எண்ணம் மாருதிருக்கிறவரையில், சுழன்று வருந்தும். ஈசன் கருணை ஏற்பட்டால் அமரனுவன். இந்த பரப்ரஹ்மம்தான் சிறந்ததாகக் கூறப்படுவது. இவருள் ஈசன், ஜீவன் ப்ரபஞ்சம் எல்லாம் அடங்கி யுள்ளன. ஈசன் வெளிப்படையாக விருப்பன அடங்கி யிருப்பன ஆகிய எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரம். ஜீவன் கர்ம பலன்களால் கட்டுண்டிருப்பதால் ஸ்வதந்திரனல் லன், ஈசனை உணர்ந்தால் விடுபடுவன். ஆதலால் ஈசன், ஜீவன், கர்மபலனை ஊட்டுவிக்கும் ஈசன் சக்தி ஆகிய மூன்றுண்டு. பரம்பொருள் ஒன்றே இப்படி எல்லா மாயிருந்தும் நிர்விகாரமாக விருப்பது. ப்ரகிருதி அழியும் தன்மையுடையது. நிலையாயுள்ளது ஹரனே. இவரே ப்ரகிருதியையும், ஜீவனையும் அடக்கி யாள்

பவர். இவரை த்யானித்து, அணுகி, ஒன்றுபட்டால்தான் மயக்கம் முற்றிலும் நீங்கும். இப்படிச் செய்தால் பந்தம், துக்கம், ஜனனமரணம் நீங்கும். தேஹம் நீங்குங்கால் இவனுக்கு ப்ரஹ்மலோகப்ராப்தியாகிறது. ஆனால் கேவலம் தனித்து ஏகமாய் நின்றால்தான் அவனுக்கு பூர்ண திருப்தி ஏற்படும். ஆத்மா அடி அரணிக்கட்டை, ப்ரணவம்மேல் அரணிக்கட்டை கடைதலாகிய ப்ரணவத்யானத்தால் ப்ரஹ்ம தேஜஸ் வெளிப்படும். இதற்கு தபஸும் ஆத்மஞானமாகிய ஸத்யமுமே ஸாதனங்கள். எள்ளுள் எண்ணெய், பாலில் வெண்ணெய், ஆற்றுள் ஊற்று, கட்டையில் நெருப்பு. இவைகளைப்போலிருக்கும் ஆத்மாவே ப்ரஹ்மம் என்று உபநிஷத்துக்களில் கூறப்படுகிறது.

அத்யாயம்-2:—இதில் யோகாப்யாஸ விஷயம் கூறப்படுகிறது. முதலில் ஸூர்யரூப மூலமாக பரம்பொருள் துதிக்கப்படுகிறது. மார்பு கழுத்து தலை இவைகளை ஸமமாக வைத்துக்கொண்டு மனதை உள்முகப்படுத்தி பயகாரணமான ஸம்ஸாரமென்ற காட்டாற்றை ப்ரஹ்மம் என்ற கப்பல் மூலமாகக் கடக்க வேண்டும். மூச்சை அடக்கி அசையாது ஸாவதானமாக மூக்கால் மூச்சைவிட்டு இழுக்கவேண்டும். மனதைப் போனபடி விடாது அடக்கிக்கொண்டும் இருக்க வேண்டும். ஸமமாயும், சுத்தமாயும், கல், நெருப்பு, தூசி முதலிய உபத்ரவம் இல்லாமலும், சப்தம், ஜலம், செடிகொடிகளால் கண் முதலிய இந்திரியங்களுக்கு ரமணீயமாகவும் குகை முதலிய ஒதுங்குமிடமும் அமைந்துள்ள விடத்தில் இந்தப் பழக்கத்தைச் செய்ய வேண்டும். இப்படிப் பழகுங்கால் ப்ரஹ்ம ஸம்பந்தமாக புகை, ஸூர்யன், நெருப்பு, காற்று, மின்மினி, மின்னல், சந்திரன் முதலிய தோற்றங்கள் உண்டாகலாம். இவைகள் நீங்கி யோகத்தில் நிலைபெற்றால் வ்யாதி முதலிய துக்கங்கள் நம்மை அணுகா. முதல் முதல், ஸந்தோஷம், நோயின்மை, ஸ்திரத்வம், தேஜஸ், வாக்சாதுர்யம், ஸுவாஸனை, அழுக்குக் குறைவு எல்லாம் ஏற்படும். துலக்கிய கண்ணாடி போல இவன் சுத்தமாகிவிடுவன் இப்படித் தன்ரூபம் விளங்கியதும், இந்த தன் விளக்கத்தால் ப்ரஹ்ம ரூபம் விளங்கிவிட்டால் பந்தத்திற்கு அப்பாற்பட்டு விடுவன். இவன் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாகிவிடுவன். எங்கும் பரவி நிறைந்துள்ள பரம்பொருளுக்கு நமஸ்காரம்.

அத்யாயம்-3:—இந்த அத்யாயத்தில் பரம்பொருள் மாயையோடு கூடிய ருத்ரமூர்த்தியாகக் கூறப்படுகிறது. ஒப்புயர்வின்றி ஏகனாய்த் தன் சக்தியால் எல்லாவற்றையும் அடக்கியாண்டு அவைகளுள் மாறுபாடற்று எவன் இருக்கிறானோ அவனை உணர்ந்தவர் அமரராவர். இவர்தான் ருத்ரன். ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரம் செய்பவரும் இவரே. இவருக்கு எங்கும் கால், எங்கும் கை, எங்கும் கண் முதலியன. இவரைப் பலவாறாகத் துதிக்கவேண்டும். இவருக்கும் அப்பாற்பட்டு எங்கும் ஆதாரமாக விளங்கும் பரப்ரஹ்ம உணர்ச்சியே அழியாநிலையில் நிலைபெறும்படி செய்வது. இருட்டிற்கு அப்பாற்பட்ட ஸூர்யன் போல விளங்கும் இவரை உணர்ந்து விட்டேன். மரணத்திற்கு அப்பாற்பட்டு விட்டேன். இதைவிட முக்தியடைய வேறு வழியில்லை. ப்ரபஞ்சம் எல்லாம் இவனால் பரவப்பெற்றிருக்கிறது: இவனைவிட வேறானது ஒன்றுமில்லை, ஒப்புயர்வற்றவன். இவன் அரூபன், துக்கரஹிதன். ஜீவர்கள் ஹ்ருதயத்தில் இருப்பவரும் இவரே. தேஜோரூபி அழிவற்றவர், எல்லாவற்றையும் அடக்குபவர். அதிஸூக்ஷ்மர். இவரை மனத்தால் உணரவேண்டும். எங்கும் மறைந்திருப்பவரும் இவரே. இருந்தது, இருப்பது, உண்டாகப் போவது எல்லாம் இவரே. இவர் ப்ரபஞ்சமெல்லாம் உள்ளவர். இந்திரியங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவராயினும் அவைகளை ஆட்டி வைக்கும் ஆதாரம். நவத்வார புரத்தில் கட்டுண்ட புருஷன் வெளிப்பட்டு எல்லாவற்றையும் உணருவன். இவனுக்கு இந்தரிய ஸஹாயமன்றியிலே எல்லாவற்றையும் உணரும் சக்தியுண்டு. இவன்தான் பரமபுருஷன். இந்த இந்தரிய அபேக்ஷையின்றி அப்பாற்பட்டிருக்கும் இவனை உணர்ந்தால் ஜனனமரணாதிகள் நீங்கி விடும்.

அத்யாயம் 4:—இந்தப் பரம் பொருள் தான், அக்னி, ஆதித்யன், வாயு, சந்திரன், ஆகாயம், ஹிரண்யகர்ப்பர் பரஜாபதி பெண், யுவா யுவதி, கிழவன், ஸர்வதேவர், கருவண்டு, பச்சைக்கிளி, மழைமேகம், ருதுக்கள், ஸமுத்ரங்கள். ஆதிமத்யாந்தரஹிதரான அனந்தர். எல்லாம் உம்மிடமிருந்துஉண்டாயின. அனுபவிப்பவன் அனுபவப் பொருள் இரண்டு உண்டு. இரண்டின் சேர்க்கையால் அனுபவ விசித்ரங்கள் உண்டாகும். இதனால் அனுபவிப்பவன் ஒதுங்கி விடுவன். (இரண்டு பக்ஷிதிருஷ்டாந்தம் கூறப்படுகிறது). ப்ரகிருதி தான் மாயை, ஈசன்தான் மாயாவி. இவன் வெளியிடுபவைகளே உலகம், எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமான இவனை இந்தருத்ரனை உணர்ந்தவன் நல்ல எண்ணம் எழப்பெற்று சாந்தி பெறுவன். ஞானோதயமானதும் இராப்பகலற்ற நிலை வரும். பரசிவம் மாத்திரம் தான் இங்கு உண்டு. இவன் ஊனக்கண்ணுக்கு விளங்கான். ஞானக்கண்ணுக்கே பெறப்படுவன். இவர் நம்மைக் காப்பாற்றட்டும்.

அத்யாயம் 5:—அகண்ட பரப்ரஹ்மத்தில் ஞானஞ்ஞானம் இரண்டும் அடக்கம். அது இதற்கு அப்பாற்பட்டது. முன்னது நித்யம் பின்னது அநித்யம்: ஸூர்யன் தன் ஒளியால் எங்கும் நிறைந்திருப்பது போல இவரும் எல்லாவற்றையும் அடக்கியாள்வர். இந்தரஹஸ்ய வஸ்துவை உணர்ந்த தேவதைகள் இந்த வஸ்துவேயாகி நிலைபெற்று விட்டனர். காம்ய கர்மிகள் இதை உணராது கர்மபந்தத்தில் அகப்பட்டு விட்டனர். ஜீவன் அதிஸூக்ஷ்ம வஸ்து ஆயினும் அது விரிந்ததே. அதற்குப்பால்பேதம் இல்லை. ஸம்பந்தத்தால் எல்லா பேதமும் அதற்கு ஏற்படுகிறது. தேஹபேதத்தால் பலவாகக் காணப்படுகிறது.

ஆதியந்தமற்ற காரணங்களால் இந்த பரவஸ்துவை தேஹாதிக் குழப்பங்களுக் கிடையில் ஞானாஞ்ஞானாதி தனாக எவன் உணருகிறானோ அவன் தேஹஸம்பந்தம் இல்லாமலே போய்விடுவன்.

அத்யாயம் 6 :—இந்தப் பரம்பொருளே எல்லாவற்றிற்கும் காரணம். சிலர்படித்தும் மயக்கத்தால்காலம் ஸ்வபாவம் முதலிய எல்லாம் காரணம் என்பர், இவர் தான் எல்லாவற்றையும் தோன்றி ஒடுங்கும்படிச் செய்வது: ஜீவனையும் ப்ரபஞ்சத்தையும் சேர்த்துவைப்பது. இவர் காலம் தேஹம், ப்ரபஞ்சம் முதலியவைகளுக்கு அப்பாற்பட்டவர். இவர் ஸ்வயம்பு. இவரே சிலந்தி வலை செய்வது போல உலகை ஏற்படுத்தினார். இவரே ஸர்வஸாக்ஷி. ஸாங்கிய யோகாதிகளில் கூறப்படும் ஆதிப்பொருள் இவரே. இவர் எல்லாப்ரகாசங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டிருந்து அவைகளை விளங்கும்படிச் செய்பவர். இவரே யாகிவிடுபவன் அழியாநிலை எய்துவன். இவர்தான் வேதத்தை ப்ரஹ்மாவிடம் ஒப்புவிப்பவர்: மீளாநெறி இவரேதான்.

ஆகாயத்தை பாய்போலச்சுருட்டி விட்டாலும் விடலாம், இவரை யுணராது துக்கநீக்கம் வரும்படிச் செய்யமுடியாது. அதிகாரிகளிடம் இதைக் கூறினால் அவர்களுக்குப் பரமநிலை உண்டாகும்: அனதிகாரிகளிடம் இதைக் கூறலாகாது.

43. கௌஷீதகி உபநிஷத் (25)

அத்யாயம். 1 :—காங்கிய வம்சத்தைச் சேர்ந்த சைத்ரான் என்பவன் ஒரு யாகம் செய்ய நினைத்து ஆருணியை புரோஹிதராக விருக்கும்படி அழைத்தான். அவர் தன் பிள்ளை ச்வேதகேதுவை அனுப்பினார். அவரை நோக்கி 'ஒருவழியால் கொண்டுபோய் (தேவ யானமார்க்கமாக) என்னை ரஹஸ்ய ஸ்தானத்தில் நிறுத்தப் போகிறாயா அல்லது மற்றைய (பிதிர் யான மார்க்கமாக) மார்க்கமாகக்கொண்டு இங்கேயே நிறுத்திவிடப் போகிறாயா' என்று கேட்டார். 'எனக்கு இரண்டுவழியைப் பற்றி ஒன்றும் தெரியாது என் தகப்பனாரைக் கேட்டுவருகிறேன்' என்று கூறிப்போனான் ச்வேதகேது. தகப்பனார் இந்த விஷயத்தைக் கேட்டதும் 'எனக்கு மரணத்திற்குப் பின் ஏற்படும் விஷயம் தெரியாது, பிரஹ்மஞானம் தான் பழக்கம். இதை சைத்ரானிடமிருந்து கேட்டுணர்வோம்வா' என்று கூறிப்புறப்பட்டு ஸமித்தைக்கையிலேந்தி சிஷ்யனைப்போல சைத்ரானிடம் வந்து சேர்ந்தார். சைத்ரான் அவருக்கு தேவயான பிதிர்யான மார்க்கங்களை நன்றாக எடுத்து விளக்கி, ஸ்வர்க்கம் நரகம் இரண்டிற்கு அஞ்சி ஒதுங்குபவனே ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்யயோக்யன் என்று கூறினான். இவைகளுள் பிதிர்யான மார்கமாகப் போகிறவன் இம்மாதிரி ஒதுங்கி தெய்வயான மார்க்கத்தில் திரும்பி ப்ரஹ்ம நிலையமாகிய ஜகத்ஜ்யோதியான பிராணனை அணுக வேண்டும். இந்த ப்ராண நிலையத்தை ஒருபெரிய ஸிம்மாஸனமாகவும்,ப்ரஹ்மத்தைஅதில்உட்கார்ந்திருக்கும் ராஜனாகவும் விஸ்தாரமாக வர்ணித்திருக்கிறது. அந்த ராஜாவான பிரஹ்மம் 'நீயார் என்றுகேட்டால்அணுகுபவன்.'நான்உன்னிடமிருந்துஉண்டானவன்.நீஎல்லாவற்றிற்கும் ஆதிகாரணன் ; ஆத்மா 'நீ எதுவோ அது தான் நானும் என்று கூறிவிடவேண்டும்' பிரஹ்மா 'நான் யார்' என்று கேட்டால், 'நீர் ஸத்யம்.' 'ஸத்யம் என்றால் பொருள் என்ன?'' என்ற கேள்வி பிறக்கும் அதற்கு 'இந்திரியங்கள் ப்ராணாதிகள் இவைகளது தேவதைகளுக்கு அப்பாற் பட்டது ஸத். தேவதைகளுக்கு எல்லாம் த்யம் இவை எல்லாம் ஸத்யம்' என்ற விடை பிறக்கவேண்டும். 'உனக்கு நாமம் ரூபம் முதலிய விசித்ரங்கள் எப்படி தோற்றும்படி வருகிறது' என்ற கேள்வி ஏற்பட, அதற்கு 'எல்லாம் ப்ரஞ்ஞையால் முதலில் ஏற்பட்டு இந்திரியம், மனம் ப்ராணாதிகளால் விளக்கமாகத் தோற்றுகின்றன' என்று உணர்ந்து கூறிவிடவேண்டும். இப்படிப் பட்ட விளக்கம் ஏற்பட்டால் ப்ரஹ்மாவின்து பலம் முதலியன வெல்லாம் இவன் அடைவன்.

அத்யாயம் 2 :—இந்த பிராணாராதனம் கூறப்படுகிறது ப்ராணனுக்கு மனம் தூதன், வாக்கு கார்யஸ்தன், கண் காவற்காரன், காது வேவுகாரன். கேட்காமலிருக்கையிலேயே இவர்கள் எல்லாம் விஷயங்களைப் பிராணனிடம் கொண்டு ஸமர்ப்பிக்கின்றனர். இவைகளைக் கவனியாது ப்ராணனிருந்தால் இவைகள் தடையின்றி வந்து கொண்டே இருக்கும். ப்ராணன்தான் ப்ரஹ்மம். வாக்கு, கண், காது, மனம் இவைகளுள் முன்னதன் பின் பின்னது இருந்தே தொழிற்படும்.

ப்ராண ஸம்பாதனம்:—பௌர்ணமி அமாவாஸைகளில் தகுந்தபடி ஹோமத்திற்குத் தயார் செய்து கொண்டு அக்னியில் ப்ராணம், கண், காது, மனம், ப்ரஞ்ஞை இவைகளுக்கு நெய்ஆஹுதிகள்கொடுத்து புகையை முகர்ந்து நெய்யை மேலே தடவிக்கொண்டு எந்த விஷயத்தில் உத்தரவு செய்தாலும் அது நடந்தேறும்.

தெய்வங்களால் ஈடேறுபவைகள்:—எவர் ப்ரீதியையாவது ஸம்பாதிக்க வேண்டுமாகில் முற்கூறியபடி ஹோமம் செய்து அவர்களது வாக் முதலியவைகளை தன்னுள் ஆஹுதி செய்துகொண்டு முன்போலப் புறப்பட்டால் அவர்கள் நம்மை ப்ரியமாக நடத்துவார்கள்.

அடக்கும் வழி:—வாக்கும் பிராணனும் ஒரே ஸமயத்தில் தொழிற்படா. ஒன்றுதொழிற்படும் பொழுது மற்றொன்று அதனுள் அடங்கி யிருக்கும். இதுதான் முடிவில்லா ஆஹுதிகள். இவைகளை உணர்ந்து மற்றவைகளைக் கவனியாது விட்டனர் சிலரிஷிகள். இந்தவிஷயத்தை ஒரு யாகமாக இங்கு வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மூன்று வித த்யானம்:—ஸூர்யன் உதயம், உச்சம், அஸ்தமனம். இந்தக் காலங்களில் பாபம் நீங்க வேண்டும் என்று ஸூர்யனை ப்ரார்த்திப்பது முதலா

வது. அமாவாஸை காலங்களில் ஸூர்யாஸ்தமன ஸமயத்தில் குழந்தைகளிருப்பவர்கள் 'குழந்தைகள் விஷயதுக்கம் எனக்கு வாராதிருக்கவேண்டும்' என்று ப்ரார்த்தித்துக் கொள்ளவேண்டும். பிள்ளை இல்லாதவர்கள், 'எனக்குப்பலம் முதலியன உண்டாகட்டும்' என்று ப்ரார்த்திக்க வேண்டும். இது இரண்டாவது விதமான த்யானம். மூன்ருவது பௌர்ணிமையன்று ஸாயங்காலம்சந்திரனைத்துதித்துமுன்போன்ற பிரார்த்தனைசெய்து தன் ஸ்திரீயோடு ஸங்கித்தால் அவளுக்குப் புத்திர சோகமேவாராது. பின்னர் தகப்பன் பிள்ளையை ஆசீர்வதிக்கும் விதம் கூறப்படுகிறது.

தேவதா ஒடுக்கம்:—அக்னி, ஸூர்யன், சந்திரன் மின்னல், வாக்கு, கண், காது, மனம், இவைகள் தொழிற்படுங்கால் ப்ரஹ்மம் வெளிப்படையாயும், அடங்குங்கால் அடங்கியும் இருந்து ப்ராணனுள் மறையுமே ஒழிய அழிந்து போவதில்லை.

ப்ராணன் ஏற்றம்:-வாக்கு, கண்,காது, மனம், ப்ராணன் இவைகளுள் எது சிறந்தது என்ற தர்க்கம் வர எல்லாம் தேஹத்தை விட்டு நீங்க தேஹம் அசைவற்றுக்கிடந்தது. வாக்குமுதலிய புகுந்தன. அவைகளின்தொழில்கள் நடந்தனவேஒழிய தேஹம் அசையவில்லை. ப்ராணன் புகுந்ததும் தேஹம் கிளம்பி நகர்ந்தது. ப்ராணனே ப்ரஞ்ஞை. இதை உணருபவன் அமரனுவன்.

வம்ச பரம்பரா விஷயம்:—மரணவ்யாதியிலிருக்கும் தகப்பன் பிள்ளையை அழைத்துத் தன் வாக்கு முதலியவைகளை அவனுக்குத்தத்தம் செய்யவேண்டும். அவன் அவைகளை அங்கீகரித்து தகப்பனுரை ப்ரதக்ஷிணம் செய்துபோகவேண்டும். அப்பொழுது தகப்பன் 'கீர்த்தி, தேஜஸ், கௌரவம் உனக்கு உண்டாகட்டும்' என்று ஆசீர்வதிக்க வேண்டும். பிள்ளை இடது தோள்புறம் திரும்பிநோக்கித் துணியால் மூடிக்கொண்டு 'ஸவர்க்கம் அடைந்து திருப்தி பெறுவாய்' என்று கூறவேண்டும். தகப்பன் பிழைத்துவிட்டால் பிள்ளையினிடம் அடங்கியே யிருக்கவேண்டும், அல்லது ஸந்யாஸியாக உலாவவேண்டும். இறந்து விட்டால் விதிப்படி அபரக்ரியைகளை பிள்ளை செய்துவிடவேண்டும்.

அத்யாயம்-3:—காசி ராஜன் பிள்ளை பிரதர்த்தனன் புண்ய கர்மங்கள் செய்து இந்திரலோகம் சென்றுன். இந்திரன் 'ஏதாவது வரங்கேள் தருகிறேன்' என்றுன். 'நான் கேட்டால் அது எப்படி நீர் தந்த வரமாகும். ஆதலால் மனிதர்களுக்கு ரொம்ப ஹிதமானதை நீரே ஆராய்ந்து பார்த்து எனக்குக் கொடும்' என்றுன். அதற்கு இந்திரன் "என்னை உள்ளபடி உணர்ந்து நிற்பதுதான் மனிதர்களுக்கு ரொம்ப ஹிதமானது. நான் தேவதைகளுக்காகஅநேகசண்டை முதலியன செய்திருக்கிறேன். ஆயினும் எனக்கு யாதொரு குறைவும் ஏற்படவில்லை. நான் ப்ராணன்; ப்ரஞ்ஞாத்மா. இந்த ப்ராணனுல்தான் தேஹத்தில் உயிர் இருக்கும். இதை உணர்ந்தவன் அழியாத் தன்மையை அடைவன்' என்றுன். அதற்குமேல் ப்ரதர்த்தனன் 'ப்ராணன்கள் ஒன்று பட்டால் வாக்காதிகள் தொழிற்படா, இப்படியான பிராணன் ஒவ்வொன்றின் வழியாகச் சென்று ஒவ்வொரு தொழிலை நடத்தும்' என்று சிலர் சொல்லுகிறுர்களே இதன் உண்மை யாது என்று கேட்டான்.

இந்திரன் 'இது உண்மைதான் ஆயினும் ப்ராணன்களுள் ஏற்றம் உண்டு. இந்திரியாதிகள் ஊனமாயும் மனிதனிருக்கலாம். ப்ராணனுல்தான் தேஹம் அசைந்து தொழிற்படும். ப்ராணன் என்றுலும் ப்ரஞ்ஞை என்றுலும் ஒன்றுதான் நல்ல தூக்கத்தில் ப்ராணனில் மனிதன் லயித்திருக்கிறுன். வாக்காதிகள் லயிக்க அவைகள் விஷயங்களுள் ஒடுங்கி விடுகின்றன. விழிக்குங்கால் ப்ராணன்களின் ரூப பேதங்கள் நெருப்பிலிருந்து வரும் பொறிகள்போல ப்ரஞ்ஞையிலிருந்து வெளிப்பட்டுத் தம் தம் விஷயங்களை நோக்கிப்போய் பதிகின்றன. இறக்குந்தருணத்தில் முற்கூறிய ஒடுக்கம் தான் ஏற்படுகிறது. இந்திரிய விஷயம் எல்லாம் ப்ராணனுள் அடங்கிவிட ப்ராணன் ப்ரஞ்ஞா நிலையை அடைந்துவிடும். இவ்விரண்டும் சேர்ந்தேதான் தேஹத்திலிருக்கும், சேர்ந்தேதான் வெளிப்படும். வாக்காதிகள் எல்லாம் இந்த ப்ரஞ்ஞையின் பாகங்கள், இவைகள் பிரிந்துவெளிப்பட்டதும் இவைகள் விஷயங்கள் வெளியி லிருப்பதாகத் தோற்றும். ப்ரஞ்ஞா ஸம்பந்தத்தால்தான் விஷயானுபவம் ஏற்படும்: இந்த ஸம்பந்தம் இல்லாத இந்திரியாதிகள் வெளிவிஷயங்களைக் கிரஹிக்கா. ஆதலால் வாக் முதலியவைகள் ஸ்வரூபத்தை ஆராயாது அவைகளை ஆட்டிவைக்கும் ப்ராணனுகிய ப்ரஞ்ஞையின் ஸ்வரூபத்தை ஊஹித்தறியட்டும். இது ஒன்றுகவே இருப்பது; சக்கரத்தில் குறுக்குக்கழிகள் வந்துசேர மத்தியிலிருக்கும் குடம்போல இது ஸகலவித துவந்துவங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டது. இதுதான் இந்திரனுகிய எனது ஸ்வரூபம். இதை உணர்ந்து தேறித் தெளிந்திரு' என்று ப்ரதர்த்தனனை நோக்கி உபதேசித்தான்.

அத்யாயம்-4:—இதில் ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் 2-ம் அத்யாயத்தில் காணப்படும் அஜாதசத்ரு கார்க்ய பாலகி ஸம்வாதம் காணப்படுகிறது.

எழுத்துப்பிழை.—ஆதியிலிருந்து நாம் படிக்கும் பொழுதும் எழுதும்பொழுதும் எழுத்துப் பிழை வாராமல் பாதுகாத்துக்கொள்ளவேண்டும், சரியாய்ப் படித்து வருவதே இதற்குப் பெரிய சாதனமாம். எழுத்துப் பிழைகளால் ஒவ்வொரு சமயங்களில் பிரமாதமான சங்கடங்கள் உண்டாகும். "தவலை போய் விட்டது" என்பதற்குப்பதிலாக "தலைபோய்விட்ட" தென்று ஒருவன்எழுதுவானேயானுல் அதனு லுண்டாகும்பிரமாதங்கள் எவ்வளவா யிருக்கும்? யோசித்துப் பாருங்கள்.

வராஹாவதாரம்

வாமனவதாரம்

திவ்யப்பிரமாணங்கள்

ORDEALS

முகவுரை:—நாம் வாசஞ்செய்து வரும் பரதகண்டமாகிய இந்தியாவில் ஜனங்களுக்குள் ஏற்படும் வியவகாரங்களை லிகிதம் முதலான மானுடப்பிரமாணங்கள், யுக்திகள், சாட்சியங்கள், இவைகளைக்கொண்டு தீர்த்து வந்தார்கள். இந்தச் சாதனங்கள் போதுமானபடி ஏற்படாத சமயங்களில் அடியிற் கூறிய சபதங்களைக்கொண்டும் வழக்குகளைத் தீர்த்துவந்தார்கள்.

வாகனம்; ஆயுதம், பசு, விதை, பொன், தெய்வத்தின் பாதம், தந்தை பாதம், மைந்தன் தலை, மனைவி தலை, இவற்றைத் தொட்டுச் சபதம் செய்தல்; தடாகப் பிரதிஷ்டை முதலியவற்றால் உண்டாகின்ற புண்ணியம் கெட்டுப்போகட்டுமென்பது முதலாகிய பிரதிஞ்ஞைகள் செய்தல்; இராமாயணம், பாரதம், வேதபுஸ்தகங்கள் இவைகளைக்கொண்டு நியாய சபைகளில் கட்சிக்காரர்கள் பிரமாணம் சொல்லுதல்; மத்தியஸ்தர்கள் முன்பாகவும் தெய்வ சந்நிதிகளிலும் நெய்விளக்கை அணைத்தல். இச்சபதங்கள் பிற்கூறிய பிரகாரம் பிரம, க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திரர்என்ற நான்கு வருணத்தார்களுக்குஅனுகுணமாகத் தொன்று தொட்டு உலக வழக்கத்தில் ஏற்பட்டு வந்தன.

பிராமணன்:—உண்மை சொல்லுதலினாலுண்டாகும் புண்ணியம் பயன்படாமற் போகுக என்று சொல்லுதல்.

க்ஷத்திரியன்:—வாகனமும், ஆயுதமும் பலியாது ஒழிக என்று சொல்லுதல்.

வைசியன்:—பசு, விதை, பொன்; இவை எனக்குப் பலியாது கெடுக என்று சொல்லுதல்.

சூத்திரன்:—அறுகு, எள்ளு, வெள்ளி, பொன், கலப்பையாற் பேர்க்கப்பட வோடு—இவற்றுள் ஒன்றை யேந்தி நான் கூறுவது பொய்யெனின் எல்லாப்பாதகங்களும் என்னிடத்து அடைக என்று சொல்லுதல்.

இவைகளைத் தவிர்த்து முற்காலங்களில் திவ்வியப் பிரமாணங்களைக் கொண்டும் வழக்குகளின் நியாயத்தைக் கண்டு பிடித்து வந்தார்கள்.

திவ்வியப்பிரமாண மென்றால் வியவகாரங்களின் உண்மையை அறிய உலகத்தில் நீடித்து வழங்கிவரும் பத்திரம்முதலிய பிரத்தியக்ஷ சாட்சியங்கள் ஏற்படாத பிரஸக்திகளில் வாதிப் பிரதிவாதிகள் தெய்வங்களின் மேல்பாரத்தைப்போட்டு, தெய்வங்களைப் பிரார்த்திக்கப் பின்னால் வரையப்பட்ட சில ஏதுக்களினால் தெய்வங்களே அந்தர்த் தானமாய்த் தோன்றி நியாயத்தை அளிப்பது என்று கூறலாம். இப்பிரமாணங்கள் பல வகைப்படும்.

அவைகளில் (1) துலா (தராசு) பரீக்ஷை (2 அக்கினி (தீ) பரீக்ஷை (3) ஜலம் (நீர்) (4) விஷம், 5) கோசம் (அபிஷேக ஜலத்தைப் பானம்செய்தல்) (6) (தண்டுலம் தானியம்) (7) தப்தமாஷம் (மழு) (8) பாலம் (கலப்பை) (9) தருமாதர்மம் என்ற ஒன்பது வகைகளும் முக்கியமாக ஏற்படுத்தப்பட்டுவந்தன. இந்த ஒன்பது பிரமாணங்களில் துலாம், அக்கினி, ஜலம், விஷம், கோசம் என்ற ஐந்து வகைகள் பெரிதான வழக்குகளிலும் மற்றைய நான்கு திவ்வியங்களும் அற்ப வியவகாரங்களிலும் முற்காலத்தில் விதிக்கப்பட்டுவந்தன. இந்தப்பிரமாணங்களில், பிராமணனுக்கு துலாமும் க்ஷத்திரியனுக்கு அக்கினியும், வைசியனுக்கு ஜலமும், சூத்திரனுக்கு விடமும், கோசபானம் எல்லாருக்கும் கொடுக்கப்பட்டுவந்தன. இன்ன இன்ன வருணத்தாருக்கு இன்ன இன்ன திவ்வியங்கள் அளித்தல் கூடாதென்றும், இன்ன பிணியுள்ளவர்களுக்கு இன்ன இன்ன திவ்வியங்களைக் கொடுக்கக்கூடாதென்றும் இன்ன இன்ன தொழிலை அனுஷ்டித்து வந்தவர்களுக்கு இன்ன இன்ன பிரமாணங்களை ஏற்படுத்தக் கூடாதென்றும் ரிஷி சிரேஷ்டர்கள் நிர்ணயித்திருந்தார்கள்.

திவ்யங்கள் அளிக்கத்தகும் காலம்:—

இன்ன இன்னகாலத்தில் இன்ன இன்னதிவ்யங்களைக் கொடுக்கக் கூடாதென்று முனிவர்கள் ஏற்படுத்தி யிருந்தார்கள். எப்படியெனில், குளிர்காலத்தில் ஜலதிவ்யமும், வேனிற்காலத்தில் அக்கினி திவ்யமும், மழைகாலத்தில் விடதிவ்யமும், மிகுந்த காற்றடிக்கும் சமயங்களில் துலா திவ்யமும் செய்வித்தல் கூடாதென்றும், அக்கினி திவ்யத்திற்கு மழைக்காலமும், ஜலதிவ்யத்திற்கு இலை உதிர்காலமும் வேனிற்காலமும், விடதிவ்யத்திற்கு மழைக்காலமும், சித்திரை, வைகாசி, ஆனிமாதங்களும் உரியனவென்றும் இந்த மூன்றுமாதங்களும் எல்லா திவ்யங்களுக்கும் பொதுவென்றும் கோச திவ்யத்திற்கும் துலா திவ்யத்திற்கும் காலநிர்ணயம் ஏற்படாமல் எக்காலத்திலும் செய்யலா மென்றும் ஒவ்வொரு நாளிலும் நடுமத்தியானம், பிற்பகல், சாயங்காலம், இவ்வேளைகளில் திவ்யங்கள் செய்யக் கூடாதென்றும் முனிவர்கள் நிர்ணயித்திருந்தார்கள்.

திவ்யங்கள் செய்யவேண்டிய இடம்:—

மகாபாதகஞ்செய்தவன் தேவாலயத் தெதிரிலும், இராசதுரோகம் செய்தவன் அரசனுடைய அரண்மனைக்கெதிரிலும், பிரதிலோம ஜாதியன் நாற்சந்தியிலும் திவ்வியம் செய்யும்படிக்கும், மேற்கூறிய மகாபாதகம் முதலியவற்றிற்கு வேறான அகாரியங்களைச்செய்தவர்கள் துலாம் முதலான திவ்வியங்களையெல்லாரு மறிய இராசசபையிற் பண்ணும்படிக்கும் முனிசிரேஷ்டர்கள் நிர்ணயித்திருந்தார்கள்.

துலாதிவ்யம்:—

காட்டுதேவதையாகிய 'ஸோபனை' மந்திர பூர்வமாகப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு ஒருமரத்தை வெட்டி,

'யூபம்' என்று சொல்லப்பட்ட பலிஸ்தம்பத்திற்குரிய விதிகளின்படிச்செய்யவேண்டியசடங்குகளைச்செய்து அஷ்டதிக் பாலகர்களை வணங்கியபிறகு துலாம் அறிவிற் சிறந்தோரால் நிருமிக்கப்படவேண்டியதென்றும், துலாக்கோல் ஒழுங்காகச் செய்யப்பட்டும், சரியான இடங்களில் மூன்று வளையங்கள் போட்டும் சாஸ்திரத்தில் ஏற்படுத்தியபடி அளவு முதலியவைகள் உள்ளனவாக விருக்கவேண்டுமென்றும் உறுதியான கயிறுகளால் துலாக்கோல் கட்டப்படவேண்டுமென்றும் அதைக் கீழ்பார்சுவமாக அசையாமல் யாதொரு குற்றமும் ஏற்படாத ஒரு பரிசுத்தமான விடத்தில் நிலைநாட்டி, ஒவ்வொரு தராசுத்தட்டிலும் தருப்பைப் புல்லைப் போட்டபிறகு இந்தப் பிரமாணத்தில் பரிசோதிக்கப்பட வேண்டியவனை மேலண்டைத் தட்டிலும் மற்றைய தட்டில் சுத்த மண்ணையும் வைத்து இரண்டு தராசுகளின் கிடங்குகளைச் செங்கல் தூள் பருமணல் அல்லது மண் இவைகளில் எந்தப்பொருளினாலாவது துலாக்கோலை நிரப்பி, சாமர்த்தியமாக எடைகட்டத் தெரிந்தவர்களைக்கொண்டு எடைகட்டி. தராசுத்தட்டுகளில் ஜலத்தை மேல்வழியாமல்வைத்து பரிசோதிக்கப்பட வேண்டியவனைத் துலைத்தட்டிலேற்றி எடைகட்டி யிறக்கவேண்டும். தராசு, கொடி முதலியவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, மந்திரப்பரிச்சயமுள்ளவர்களைக் கொண்டு தரும தேவதை முதலிய தேவதைகளை யாவாகனம் பண்ணி, விதிப்படி ஆராதனை செய்து பூஜித்து வாத்திய கோஷத்துடன் கந்த, தூப, தீப வாசனைத் திரவியங்களையும் புஷ்ப மாலைகளையும் அன்ன ஆகார நைவேத்தியங்களையும் தேவ சந்நிதியில் சமர்ப்பிக்க வேண்டியதென்றும், சோத்தியன் இன்ன குற்றம் செய்தானென்று குற்றத்தைத் தெளிவாக ஒரு பத்திரத்திலெழுதி அப்பத்திரத்தை அவன் நெற்றியில் கட்டி, வேத வேதாங்கங்களில் பாண்டித்தியமுள்ளவராயும் சாஸ்திர விதிப்படி அனுஷ்டித்து வருகிறவராயும், பாரபட்சம், காமக்குரோதலோபம் முதலிய அறுவகைக் கெடுதிகளில்லாதவராயும், சத்தியமே விருதமாகக்கொண்டவராயும் தர்ம சிந்தனையுள்ளவராயுமிருக்கிற ஒரு பிராமணனை முக்கிய நியாயாதிபதியாகத் தெரிந்தெடுத்துக்கொள்ள வேண்டியதென்றும், இவர் துலாத்தை ஆகருஷித்து "ஓ, துலாம், தங்களுக்கு மறு நாமம் 'தாதா'—அதாவது 'உலக சிருஷ்டிகளின் புண்ணிய பாவங்களை நன்கு அறிந்தவர் தாங்கள் துர்மார்க்கர்களைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக பிரம்மாவினால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்; இந்தச்சோத்தியன் தன்பேரில் சாட்டப்பட்ட குற்றத்திலிருந்து நிவர்த்தித்துக்கொள்ள, தங்களையே தெய்வமாக நாடியிருக்கிறான்; நியாயம் அளிக்கவேண்டியதென்று" நியாயாதிபதி பிரார்த்தனை செய்து, நான்கு அக்கினி ஹோத்திரிகளைக் கொண்டு தராசுக்கு நான்கு திக்குகளிலும் ஆஜ்யம், ஹவிஸ், சமித்து, இவைகளைக் கொண்டு காயத்திரி மந்திரத்தை ஜபித்து அக்கினியில் நூற்றெட்டுத் தடவை ஹோமம் செய்து ஹோம சேஷத்தைத் தேவதைகளுக்கு நிவேதனம் செய்விக்க வேண்டியதென்றும் ரிஷி சிரேஷ்டர்கள் ஏற்படுத்தியிருந்தார்கள். இதற்கு அந்தச் சோத்தியன் "இன்னது உண்மை, என்பேரில் வீணாகக் குற்றம் சாட்டியிருக்கிறார்கள்; இந்த ஆபத்திலிருந்து என்னை நிவர்த்திக்கவேண்டும்" என்று தேவதைகளைப் பிரார்த்தித்த பின்னர் அவனை முன்போலத் துலைத்தட்டில் ஐந்து விநாடிபரியந்தம் வைக்கவேண்டியதென்றும், வேத வித்தான பிராமணர்களைக் கொண்டு நிறைபார்க்கச் செய்வித்து முன்பு எடைகட்டிய நிறைக்கு உயர்வாக விருந்தால் சோத்யன் குற்றவாளியில்லை, எதிரிக்கு அபராதம் முதலியவைகளை விதித்தல் வேண்டுமென்றும் நிறைக்குச் சமமாக வேனும் தாழ்ந்தாயினுமிருந்தால் சோத்தியன் குற்றவாளி யென்றும், தட்டு மட்டாயிருந்தால் சோத்தியன் அற்பக் குற்றம் செய்தவனென்றும் தீர்மானஞ்செய்து இராசனுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டியதென்றும், சோத்தியனை நிறுக்கும் பொழுது தராசின் விட்டம் முதலியது, ஒடிந்து போனாலும் சரி, அல்லது தட்டு தொங்கும் கயிறு அறுந்து போனாலும் சரி, அச்சோத்தியன் குற்றம் செய்தவனென்று ஏற்படுமென்றும் முனிவர்கள் நிர்ணயித்திருந்தார்கள்.

அக்கினி திவ்யம்:—50-பலம் மிருதுவானவும் காய்ச்சப்பட்டதுமான இரும்பை எட்டு விரல் சுற்றளவுள்ள பந்தாக உருட்டி, நயமாக ராவி, நன்றாய்க் காய்ச்சி ஜலத்தில் தோய்த்து மறுபடியும் முன்போலவே காய்ச்சி ஜலத்தில் தோய்த்துக் குறடால் எடுத்துத் துலாப்பிரமாணத்தில் கூறிய பிரகாரம் சற்குணங்கள் பொருந்திய பிரதான நியாயாதிபதிசுத்தமான நெய்யைக் கொண்டு நூற்றெட்டுத் தடவை அக்கினியில் ஹோமம் செய்து ஷை இரும்புப்பந்தை அதிற்போட்டு தர்மாதி தெய்வங்களை முன்போலவே ஆவாஹனாதிகள் செய்து பிரார்த்தித்துக் கொள்ள வேண்டியதென்றும், பிரதான நியாயாதிபதி இவ்விதம் மிருந்த மகிமையோடு விளங்குகின்ற தேவ சந்நிதியில் பூமியைச் சுத்திபண்ணி அவ்விடத்தில் மேற்கே தொடங்கிக் கிழக்கே முடிவாகப் பதினாறங்குல வளவுடைய ஒன்பதுமண்டலங்களையும் அவ்வளவினையுடைய இடை வெளிகளையும் கோமயத்தினாலே செய்விக்க வேண்டியதென்றும் அம்மண்டலங்கள் தோறும் கிழக்கு நுனியாகத் தருப்பைகளைப் பரப்பி, முதலாவது மண்டலமுதல் எட்டாவது மண்டலம் வரையும் முறையே அக்கினி, வருணன், வாயு, யமன், இந்திரன், குபேரன், சோமன், சூரியன் இவர்களையும் ஒன்பதாவது மண்டலத்திலே மற்றைய சகல தேவதைகளையும் ஆவாஹனம் செய்விக்கவேண்டியதென்றும், சோத்தியனை முதலாவது மண்டலத்திலே கிழக்கு முகமாக நிறுத்தி, அவன் கைகளினாலே நெல்லைத் தேய்க்கச்செய்து கைகளிலே மறுக்களிருந்தால் அம்மறுக்களிலே செம்பஞ்சுக்குழம்பு முதலானவைகளால் குறியிட்டு இரண்டுகைகளையும்

கூட்டி விரிக்கச்செய்து, அக்கைகளில் எழு அரசு அல்லது புரசிலைகளை வைத்து வெள்ளை நூலாலே எழுசுற்றுச்சுற்றி எழு வன்னியிலைகளையும் எழறுகு களையும் எழு மல்லிகை மலர்களையும் தயிராலே நனைக்கப்பட்ட அக்ஷதைகளையும் வைத்து அக்கினி யைப் பிரார்த்தித்து சோத்தியனுடைய வாக்கினாலே தன்னுடைய நிரபராதத்தை வெளியிட வேண்டு மென்று ஸ்துதித்து அவ்விரும்புப் பந்தைப் பற்றுக் குறட்டினாலெடுத்து அவனுடைய கையிலே வைத்து அவன் அந்தப்பந்தை உள்ளங்கையில் வாங்கிக்கொண்டு மெதுவாய் இரண்டாவது வட்டம் முதல் எட்டு வட்டங்களுக்குள் செல்ல வேண்டு மென்றும் அப்படிச் செல்லுகையில் ஒவ்வொரு வட்டத்திலே யும் இரண்டுபாதங்களையும் வைத்துக்கொண்டு குதித்துக் குதித்துத் தாண்டிப் பின்வாங்காமல் சென்று எட்டாவது வட்டத்தில் நின்றுகொண்டே ஒன்பதாவது வட்டத்தில் சோத்தியன் அவ் விரும்புப் பந்தைப்போட்டு விடவேண்டு மென்றும் பிறகு அவன் கைகளிலுள்ள இலைகளை அவிழ்த்து முன்போலவே நெல்லைத் தேய்க்கச் செய்தபின்பு சாயங்காலம் வரையிலும் அவன் கைகளில் கொப்புளம் முதலானவைகள் காணப்படாவிடில் அவன் பேரில் குற்றமில்லை யென்று தீர்மானஞ் செய்ய வேண்டிய தென்றும் அவன் கைகளில் சுடப்பட்டிருந்தால் அவன் குற்றவாளியென்று ஏற்படுத்த வேண்டிய தென்றும் ஒருகால் சோத்தியன் தேக நடுக்கத் தினாலே கைகளில் சரியான விடங்களிலில்லாமல் வேறு இடங்களில் சுடப்பட்டிருந்தாலும் அவ் விரும்புப்பந்து பயத்தினால் கைதவறி நழுவி வீழ்ந்தா லும் கைகள் சுடப்பட்டதோ இல்லையோ வென்ற சம் சயம் தோற்றினாலும் மீட்டும் அவ்விரும்புப் பந்தை ஏந்தும்படிச் செய்யவேணு மென்றும் முனிவர்கள் ஏற்படுத்தி யிருந்தார்கள்.

நமது சந்தா நேயர்களுக்கு

சந்தா நேயர்கள் கடிதம் எழுதும்போதும் சந்தாத் தொகை அனுப்பும்போதும் தமது விலாஸத்துக் கேதிரே யிருக்கும் நம்பரைக் குறிப்பிட்டு எழுதக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம். நம்பரைக் குறிப் பிடாத பக்ஷத்தில் வீண் காலதாமதமாகும்.

மானேஜர்

குருசிஷ்ய ஸம்பாஷணை

GURU AND DISCIPLE—A DISCUSSION

முன்னுரை

"கற்றோர்கள் தாமுகப்பர் கல்விதனில் ஆசை யுள்ளோர்
பெற்றோம் எனவுகந்து பின்புகற்பர்—மற்றோர்கள்
மாற்சரியத்தால் இகழில் வந்ததென் நெஞ்சே யிகழ்கை
ஆச்சரியமோ தான் அவர்க்கு"

தேவர்களாலும் மனிதர்களாலும்புண்ணியகாலம் என்று கொண்டாடப்படுகிற மார்கழிமாதம்; ஏராள மான பனி பெய்துகொண்டிருந்தது; மந்தமாருதம் நன்மணம் வீசியது; இன்னிசையும் புள்ளோசையும் எங்கும் எழுந்தன; கதிரவன் குணதிசைச் சிகரம் வந் தணைந்தான். கனையிருள் அகன்றது. அக்காலையம் பொழுதில், எண்ணிலாக் கிளைகளும் இலைகளும் தாங்கி எழில்பெற ஓங்கிய ஓர் ஆலமரத்தின் அடி யில் ஞானவரம்பெனும் மோன உருவோடு பத்மா சனத்தில் எழுந்தருளியிருந்தார் ஓர் மகான். விழிகள் இரண்டும் திறந்திருந்தனவாயினும் ஏதோ ஆழ்ந்த யோசனையில் அறிதுயில் அமர்ந்தன போலத் தோன் றின. சற்றுநேரத்தின் பின் அவர் "எல்லாம் பகவா னது அருளே. எம்பெருமானே, எங்ஙனமாயினும் நின் எண்ணம் நிறைவேறவும்...சுடு மணல் நிறைந்த வெய்யகானகத்தில், வழி தடுமாறி, தண்ணீர் வேட்கை மிகுந்து, கானல் நீர் கண்டு மயங்கியலைந்து, தன்னந்தனியனாய் மனம் வருந்தின ஓர் பாலியப்பைய னுக்கு நான் எம்பிரான் அருளால் நீரும் நிழலும் கொடுத்துதவினதாகத் தரிசனம் கண்டேனே. அதன் பொருள்யாது? ஒருக்கால் யாராவது ஒருவர் ஞானம் விரும்பி என்னை நாடுவார் போலும்," என்று மெல் லிய குரலுடன் கூறினார். பின்னர் தன் எதிரே கீழ் வானத்தின் அழகையும் வர்ணத்தையும் பனியைப் பறந்தோடச்செய்த சூரியனையும் கண்டு எவருடைய வல்லமையினால் இந்தச் சூரியன் பிரகாசிக்கிறதோ எவருடைய வல்லமையையும் சிலாக்கியமான தேஜஸ் ஸையும் இந்தச் சூரியன் குறிப்பிக்கிறதோ அந்தப்பரம புருஷனுடைய தேஜோமயம் நம்மனம் என்னும் ஆகாயத்தில் பிரகாசிக்கப் பெற்றால் இவ்வாறே மாயை யும் நீங்கும் என்று நினைந்து அகமகிழ்ந்தார்.

அப்போது வைகறையில் துயிலெழுந்து, நதியில் நீராடி, பட்டாடை யணிந்து, பாகவத சுலோகங்களை யும் பிரபந்தங்களையும் இனிமையாய்ப் பாடிக்கொண்டு அவ்வழியாக நடந்து வந்தான் ஓர் இளம்பிராயத்த னான வைணவப்பையன். வரும் வழியில் ஆலமரத் தடியை உற்றுநோக்கினன். அவனது கால்கள் அப் புறம் எழும்பவில்லை. ஏதோ மெய்ம்மறந்து நின்ற வன்போல் தோன்றினான். அவனது கண்கள் இமையா நாட்டங்களாய்விட்டன. அவன் உடலும்

அசைவற்று நின்றது. "ஆகா அவர் முகம் எவ்வளவு அழகுடையது; இவ்வுலகிற் பாயிருள் பருகிப் பகல் காற்று எழும் என்பர் பல்கதிர்ப்பருதி; இவரது திருமுக மண்டலமோ அக இருள்நீக்கி ஆனந்தம் விளைக்கும் தன்மையது; அநேக ஆயிரம் பருதியும் மதியும் ஒருங்கே திகழ்ந்தன என்ன இலங்கா நின்றது. அந்தச் சூரியனைக்கண்டு மலர்ந்தனவோ அந்நயனமாமரைகள்? அன்பெனும் நறவம் அருவிபோல் பொழியும் அக்கண்கள் அழகையோ அல்லது அவ்வதன அழகையோ யான் காண்பேன்" என்று தனக்குள் நினைந்து அம்முகத்தின் அழகையே கண் வாயிலாகப் பருகுவானாயினன். இன்னும் சிந்திப்பான். "இதுவரையும் நெடுநாளாய் நாம் அவாவுற்றிருந்த பொருளை இன்றைக்கு நாம் கண்ணாரக் கண்டோம். சீ, இப்பூலோக வாழ்க்கை என்னவாழ்க்கை, நமது கல்வியும் வியர்த்தமான கல்வி, வெறும்பேச்சொழிய வேறு பேச்சில்லை. நம் சந்தேகங்களை யெல்லாம் நிவிர்த்தி செய்து நல்வழி காட்டும் பேரருளாளர் இவரே," என்றெண்ணி அவர் அருகாமையில் வந்து மனப்பூர்வமாய்க் கைகூப்பி நின்றான். அவரும், நினைத்தது சரியே, என்றெண்ணி குழந்தாய், நீ யார்? யாதுகாரியம்?" என்றார்.

பையன் :—கல்விச்சாலை மாணவன். அநேக நாளாய் இயல்பாகவே என்மனதில் ஞானம் அடைய வேண்டும் என்னும் ஆசை குடிகொண்டிருந்தது; ஆயினும் யாதொரு வழியும் அறியேன்; அறியாமை பற்றியும் அறிந்தார் உதவி யில்லாமையாலும் அநேக சங்கைகளும் எனக்கு உண்டு. ஐயம் போக்கவும் பெரியார் கிருபா நோக்கம் பெறவும் அடியேன் வந்தேன்.

மகான் :— சரி, நீ உன் கேள்விகள் அனைத்தையும் கேள்.

பையன் :—ஆம் அப்படியே. ஞானம் அடைய வேண்டுவது என்? அதன் பயன் என்ன?

மகான் :—இவ்வுலகம் துக்க சொரூபம் என்பதை நீ அறிவாய். பார்க்குமிடமெங்கும் நிலையாமையும் அழிவும் மாறுதலும் நிறைந்திருக்கின்றன. உயிரைக் காப்பாற்றுவதற்காக சுயநயங்கருதி ஒருபிராணி மற்றொன்றைக் கொன்று ஜீவிக்கிறது. அதை மற்றொன்று பக்ஷிக்கிறது. பலவழிகளிலும் மனிதர் மனம் வருந்தவேண்டியிருக்கிறது. சுகமும் துக்கமும் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று இணைபிரியாது ஒருங்கே இயங்குகின்றன. வாணாள்முழுதும் சுகம் அடைந்தவரில்லை; முழுதும் துக்கம் அடைந்தவரும் இல்லை. ஒவ்வொரு கணநேரமும் சுகமும் துக்கமும் மாறிக்கொண்டேயிருக்கிறது. சுகமே துக்கத்தை விளைக்கிறது; துக்கமும் சுகத்தை உண்டாக்குகிறது. இரண்டும் அநித்யம். அநித்யமான பொருள்கள் அழிவதையாவது மாறுவதையாவது காணும்போதும், நாம் விழைந்த பொருள் கிடையாமலும், கிடைத்த பொருள் நிலையாமலும், நாம்வெறுக்கும் ஒரு பொருள் தானே வந்து நேர்ந்தும், நேர்ந்தபின் நிலைத்தும், இன்னும் பலவிதமாயும் மாந்தர் அனைவரும் துக்கத்திற்கு உள்ளாகின்றார்கள். அந்தோ! அந்த துக்கத்தைப்பற்றி ஊன்றி யோஜிக்கும் போது எவனுடைய மனம் தான் இரக்கத்தால் இளகாது. அவ்வாறு அத்துக்கத்தைப் பற்றி அடிக்கடி சிந்தித்த புத்தர் என்னும் ஒருமகான் சகல போக்கியங்களையும் அனுபவத்திற்கு இன்றியமையாத செல்வம், இளமை, பேரழகுள்ள மங்கை, அதிகாரம், அழகு, புகழ் முதலிய துணைக்கருவிகள் பலவும் அமையப் பெற்றிருந்தும், ஜீவகாருண்ய நிறைவினால் துக்கத்தைச் சகிக்கமாட்டாதவராய் துக்கத்தின் காரணத்தையும் நிவாரணத்தையும் அந்நிவாரணத்திற்கு வழியையும் நான் கண்டாலன்றி இனித்திரும்பேன் என்று சபதம் செய்து அனைத்தையும் துறந்து சென்று, அலைந்து திரிந்து அரிதில் முயன்று இறுதியில் நிர்வாண சுகத்தைக்கண்டு பிடித்தார். அதுவே ஞானத்தின் எல்லை, ஞானத்தின் முடிவும் பயனும் அதுவே. ஒரு நாளும் குறையாததும், அழியும் பொருள் ஒன்றுடனும் சம்பந்தப்படாததும், அனுபவிக்குந்தோறும் இன்னும் அனுபவிக்கப் பேரவா உண்டாக்கும் தன்மையதும், பொதுவாய் நிறைவினால் உண்டாகும் அருவருப்பை அறியாதது மான, அழிவில் பேரின்பம், நிரதிசயாநந்தம், சச்சிதானந்தம், எனப்படும் ஆனந்தமே ஞானத்தின் பயன். யார்தான் அதை அடைய விரும்பார்கள்? இந்த உலகில் யார்தான் துக்கம் அடைவதிலேயே திருப்தியுள்ளவர்கள்? பையனே, பகவான் சிருஷ்டி செய்தது ஜீவன்கள் ஆனந்தம் அடையட்டும் என்றே யன்றி வேறல்ல.

பையன் :—எல்லாரும் சந்தோஷத்தையே நாடுகின்றனராயின், ஞானிகளை இதர ஜனங்களினின்றும் பிரித்து உயர்த்திக் கூறுவானேன்? அவர்கள் அனுபவிக்கும் ஆனந்தத்திற்கும் இதர சாமானியர்களின் ஆனந்தத்திற்கும் வித்தியாசம் என்ன?

மகான்:—எல்லாரும் சந்தோஷத்தையே நாடுகின்றனர் என்பது வாஸ்தவந்தான். ஆனால் பொன்னாலும் மாதராலும் பூமியாலும் அவ்வானந்தம் அடையலாம் என்று கருத்திற்கொண்டு இம்மூன்று சம்பந்தமாகவே தங்கள் வாணாளை வீணாளாகக் கழிக்கின்றனர். வீண் ஏனென்றால், இம் மூவகைப் பாசங்களினால் மனயானது கட்டுண்டு, அவைகளால் உண்டாகும் விஷய சுகத்தையே விரும்பி, மேலும் மேலும் ஆசையை அபிவிர்த்தி செய்து, ஆசை நிறைவேறிய பின் உண்டாகும் அருவருப்பையும் ஆசையின் ஆரம்பத்திலும் நடுவிலும் முடிவிலும் சதாகாலமும் மனதில் சஞ்சலம் உண்டாவதால் வரும் துக்கத்தையும் சிறிதும் கவனியாமல் சுகவேடம் பூண்டு வரும் துக்கத்தை சுகமாகக் கருதி மயங்கித் துன்பமுற்று மறுபடியும் அவ்வாறே முயன்று சிறிது நேரமாயினும் ஆசையற்ற நிலையின்

சுகத்தின் ருசியை அறியாதவராகின்றார். குழந்தாய், யான் தேச சஞ்சாரஞ்செய்யுங்காலங்களில் குபேர வாழ்வில் இருந்த அளவிறந்த செல்வம் உடையார் பலரைக் கண்டு, உமது வாழ்வில் திருப்தி தானே, மனதில் சமாதானமும் ஆனந்தமும் உண்டோ என்று கேட்டேன். உண்மையான சுகம் எங்களுக்கு ஏது என்றார்கள். பெரிய கல்விச் சாலையில் அநேக நீண்ட பெரிய பட்டங்களையும் புகழையும் சுமந்து நின்ற கல்விமான் அநேகரையும் கண்டேன். அவர்களும், எல்லாம் சந்தேகமே ஒழிய வேறில்லை, ஒன்றும் திட்டமாய்த் தெரியாமல் இருக்கும்போது சமாதானம் எப்படி உண்டாகும் என்றார்கள். இவர்கள் எல்லாரும் தங்கள் தங்கள் அனுபவத்தை உள்ளபடி யறிந்து உண்மையை உணர்த்தினவர்களே தான். ஊண், உடை, உறக்கம் என்னும் மூன்றும் இல்லாமற் போக போக்கியங்களைச் சிறிதும் லக்ஷியம் செய்யாத ஒரு சன்னியாசியின் மனதில் உள்ள சமாதானமும் முகமலர்ச்சியும் இவர்கள் யாரிடத்திலாவது உண்டோ? ஏன்? அழியும் பொருள்களைப் பற்றிவரும் சுகம் பொருள்கள் உள்ளமட்டும் அன்றோ? அவை எப்படி நீடித்து நிற்கும்? செல்வம் செல்வம் (செல்வோம்) என்றும், தங்கம் (தங்கோம்) என்றும் வையம் இப்புவியில் ஒன்றையும் வையம் (வையோம்) என்றும், கூறி வருகிறதை யார் கவனிக்கிறார்கள்? தரித்திரம் இனிமையான குரலோடு நாம் தரித்து இரம் (இருக்கமாட்டோம்) என்று மனிதருக்குத் தேறுதல் சொல்லுவதையும் யார்தான் கவனிக்கிறார்கள்? அழியுந் தன்மையைக் கண்டு மனம் அஞ்சாமல் ஆசை கொள்வது ஆச்சரியப்படத் தக்கதே. அணுகமுடியாத செந்தணலை அணிந்து கொள்ளும் மாணிக்கம் என மயங்கி அதைமார்போடணைத்துக்கொள்வார் எத்தனை மாந்தர். என்னே, என்னே நெருப்பெனத் தெரிந்துநீங்கும் பெரியாரைச்சிரிப்பாச்சிரித்து இகழ்பவர் எத்தனை சிறியார். அழிபொருள்களின்மேல் ஆசைவைத்து அவைகளால் ஆனந்தம் அடையலாம் என்று எண்ணுகிற எல்லாரும் முடிவில் தம் பெருந்தப்பைத் தாமே கண்டுகொள்வர். யாவரும் விரும்புவது ஒன்றேதான். சரியான வழிகளில் செல்லுபவர் அதை அடைவார்; மற்றவர் வழிதப்பி யலைந்து மனம் வருந்துவர். உதாரணமாக, பையனே, உனக்கு மணம் நடந்தாயிருக்கும். மனைவாழ்க்கையின் சுகம் தெரிந்திருக்கும். நீயோ மெத்தப்படித்தவன். சற்றே, உனது இல்வாழ்க்கை எவ்விதம் இருத்தல்வேண்டும் என்று நீ தீர்மானித்திருக்கிறாயோ அதை என்னிடம் உரை, பார்ப்போம்.

வஸந்த மாளிகை

VASANTHA MALIKAI

அத்தியாயம் 12

அன்றுகாலை சுமார் 8-மணியிருக்கலாம். மதுரைக்கு வடக்கே சுமார் 12மைல் தூரத்திலுள்ள அழகாபுரி என்ற கிராமத்தில், பெருஞ்சாலைக்கடுத்த பெருமாள் கோயில் திண்ணையில், துவாதச நாமந் தரித்துக் கழுத்தில் துளஸிமணி மாலைகளணிந்த ஓர் வைஷ்ணவ ஸ்வாமிகள், ராமாயண காலக்ஷேபஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்றார். கோயில்களிலுள்ள ஓர் பெரிய ஆலமரத்தடியில், அவ்வூர் ஜனங்கள் உட்கார்ந்து பக்திச்ரத்தையுடன் கேட்டுக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

இவ்விதமாக இளைய பெருமாள் சக்கரவர்த்தி தருமகனுடைய செந்தாமரை போன்றதிருவடித் தாமரைகளில் சேவித்து, திருமேனியை—என்னப்பனே ராகவா!—ராமானுஜா!—இவ்விதமாகத் திருமேனியில் ஈடுபட்டு—அண்ணா! இந்த எரிஞ்சு போட்ட மஹா பாபியா யிருக்கின்ற, லோககண்டகள், தேவகண்டகன்—"

என்று சொல்லிக்கொண்டு இருக்கையில், அச்சிறு சபையினின்றும் 'கலகல' வென்ற ஓர்சத்தம் பிறந்தது. எல்லோரும் திடுக்கிட்டெழுந்து கலைந்து நான்கு பக்கங்களிலும் சென்றார்கள். பாகவதரும் கதையை நிறுத்தினார். திடீரென்று சம்பவித்த இவ்வளவு குழப்பத்துக்கும் காரணம் யாதென்று விசாரிக்கத் துணிந்தவர் யாருமில்லை.

கடைசியாக, நமது தர்மராஜன் ராணுவ உடையுடன், தன் குதிரையைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு கோயில் முன் ப்ரவேசமானான்.

அக்காலத்தில் ராணுவவீரரைத் தற்செயலாய்க் கண்டுவிட்டால், க்ராமத்தார்கள் பயப்படுவதும் எதிரில் கூட நிற்காமல் ஓடிப்போவதும் வழக்கம்.

தர்மராஜன் அதிவேகமாய்க் காட்டுப்பாதை செல்லுகையில் தன் குதிரையின் லாடங்கள் வீழ்ந்துவிட்டன. அதனால் தான் அதைச் சவாரி செய்யாது கையில் பிடித்துக்கொண்டு அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தான்.

தான் வந்ததும், என்ன என்று கூட விசாரிக்காமல் எல்லோரும் கலைந்து போகும் கோலத்தைப் பார்த்துத் தர்மராஜன் சற்றுத் திகைத்து நின்றான். அத்தருணத்தில், ஆலமரத்துக் கொப்பிலிருந்து, கறுத்த சரீரமும், அம்மைத் தழும்பு முகமும், நெற்றியில் நாமமும், அரையில் தார்ப்பாய்ச்சிக் கட்டிய ஆடையுமுடைய, சுமார் 14-வயதுள்ள சிறுவன் திடீரென்று குதிரை முன்குதித்தான். குதிரை வெருண்டது. தர்மராஜன் அதை அடக்கி நிறுத்திக்கொண்டான்.

கீழே குதித்தபையன் ஒருதடவை மணலில் புரண்டெழுந்து 'அப்பப்பா! கால் போச்சே! கால்போச்சே! என்று சொல்லிப் பாசாங்குசெய்து சிரித்துவிட்டு, பல்லேக்காட்டிக்கொண்டு, தர்மராஜன்முன் நின்ருன். இதையெல்லாம் சற்று தூரத்தில் நின்று கவனித்துக் கொண்டிருந்த அவன் அருமைப்பாட்டியார், 'அடேடே! அடியோடே போகிறபிள்ளே அடே! அடிமாழி! இங்கேவாடா! அடிமாழி! அங்கே போகாதேடா! சிப்பாயடா அவன் சிப்பாயடா! ஐயையோ! பாவிபிள்ளே! என் வாயிலே மண்ணேப்போட்டுடாதேடா!' என்று கைகளேப்பிசைந்துகொண்டு அலறிக்கொண்டு நின்ருள்.

கதையை நிறுத்தின பாகவதர் ஒன்றும் செய்யத் தோன்ருதவராய் 'ஆஞ்சனேயா! சக்கரத்தாழ்வாரே,' என்று ஸம்போதனஞ்செய்து அவர்கள்பேரில் பாரத்தைப்போட்டுவிட்டுச் சும்மா இருந்துவிட்டார்.

பையன் தைர்யமாய், தர்மராஜனே நோக்கி, 'என்னவோய்! என்ன! என்னவேணும்! பூசைவேளேயிலே காடியை விட்டு ஒட்டினுற்போல, எங்கே வந்தார் என்று வினவ,

தர்மராஜன்:—பையனுடைய தைர்யத்தை மெச்சி பையா!—

பையன்:—'என்ன, பொய்யா!'

தர்மராஜன்:—'ஏ! ஏ! கோபித்துக் கொள்ளாதேயும் பிள்ளாய்—'

பையன்:—"என்ன? சொல்லித்தொலேயுமே! உடுப்புப்போட்டுட்டாக்காக்கண்டவிடத்தெல்லாம் நொழையலாமென்னு பாத்துக்கிட்டீரோ—"

தர்மராஜன்:—"இல்லேயப்பா—"

பையன்:—"என்ன லொள்ளேயப்பா—?"

தர்மராஜன்:—"பொறும்பிள்ளாய்—"

பையன்:—சீக்கிரஞ் சொல்லும்—"

தர்மராஜன்:—'குதிரைக்கு லாடங்கட்டணும்—'

பையன்:—"அதற்காகப் பெருமாள் கோவிலுக்கு வந்தீரோ? நல்லாயிருக்குதே தென்னமரத்திலே புல்லுப் பறிக்க ஏறின வியாபாரமாய்—"

தர்மராஜன்—இல்லேபையா! எனக்கு இந்த ப்ரதேசமெல்லாந் தெரியாது. ஒரு கொல்லனிருக்குமிடம் நீ சொன்னுல்' என்று சொல்லி ஓர் வெள்ளி நாணயத்தை யவன் கையில் கொடுக்கப் பையன் அதை வாங்கிக் கண்ணிலொற்றி ஒருகுதிகுதித்துக்கொண்டு வாரும் காட்டுகிறேன் என்றழைத்துச்சென்ருன்.

தர்மராஜனும் அவனுடைய வழிகாட்டியாகிய பையனும், ஊரினின்றும், சுமார் 2 மைல் தூரம் வரை மலேயடிவாரத் தோரமாய் ஓர் குஹை நோக்கிச் சென்ருர்கள், எங்கும் நிர்மானுஷ்யமாயும், கொக், கொக், கொக், என்ற பக்ஷிகளின் ஒற்றைக் குரல்களும், தும்பிகளின் ரீங்காரங்களும், இடையிடையே, வேட்டை நாய்களின் ஒற்றைக்குரல்களும் மாத்திரம் கேட்டன. சுமார் 10 மணியாய் விட்டது. பையன் முன்னேசெல்ல, தர்மராஜன் குதிரையைப் பிடித்துக்கொண்டு, பையனுடைய பின்னழகையும், அவன் சேஷ்டைகளேயும், கவனித்து வியந்து சென்ருன். பையன்அடிக்கடி மரத்துண்டுகளேயும் கற்களேயும், வாய்புக்களேயும், பந்து போல் துள்ளித்தாவித் தர்மராஜனேத் திரும்பிப் பார்த்துப் பற்களே இளிப்பதையும் கண்டு தனக்குள்ளேயே அடங்காச்சிரிப்புக் கொண்டான். வெய்யிலோ ஏற, தர்மராஜன் "என்னடா!. சிறுபையன் வார்த்தையைக்கேட்டு, ஊரைவிட்டு எங்கேயோ போகிறேமே. கொல்லன் ஊரிலிருப்பானு மலேயிலிருப்பானு? "

என்னடா! துஷ்டப்பயல் நம்மைக் கேலிபண்ணுகிருனு" என்று சந்தேகிக்கலானுன்.

கடைசியாய் மௌனத்தை முறித்து முன் செல்லும் பையனே நோக்கி "என்னழகப்பா? " என்று அழைத்தான்.

பையன்:—திரும்பிப்பார்த்து "ஓய் என் பெயர் உமக்கு எப்படித் தெரிந்தது?"

தர்மராஜன்:—உன் முகம் சொல்லுகிறதே. உன் பெயர், அதுதானு?

பையன்:—எங்க தாத்தா இருக்காரே, அவர் என்னே அழகராசாரி என்றழைப்பார்—இதோ இருக்காரே அழகர்—கள்ளழகர்—அவர் எங்க குலதெய்வம்—எங்கபாட்டி அழகப்பா என்பாள். என் சிநேகிதாள், அழகு என்று அழைப்பார்கள்.

தர்மராஜன்:—உன் தாத்தா யார்?

பையன்:—அங்கே புடலங்காய் ராமாயணம் வாசிக்கல்லே. அவர்தான்.

தர்மராஜன்:—என்னபையா! புடலங்காய் ராமாயணமாவது?

பையன்:—என்ன ஓய் சுத்த—ஒன்னும் தெரியாதவராயிருக்கிறீரே—நெறையப் புடலங்காய் வரும் இந்த ராமாயணம்—

தர்மராஜன்:—சரி இதிருக்கட்டும், இப்போ என்னே எங்கே அழைத்துச் செல்லுகிருய்?

பையன்:—சரி. இதிருக்கட்டும். உம்மை எங்கே அழைத்துச் செல்லவேண்டும்?

தர்மராஜனுக்குக் கோபம் ஒருபக்கம் சிரிப்பு ஒருபக்கம் "பையா, சேவியாபண்ணுகிருய்? எங்கேடாபோகிருய்"? என்று சொல்லிக் கொண்டு பையனே எட்டிப்பிடிக்கப் போனுன்.

பையன், துள்ளிக் குதித்துச் சற்று தூரத்தில் நின்று, தர்மராஜனைப் பார்த்துக் கை கொட்டிப் பற்களை இளித்துக்கொண்டு, இடி யிடி யென்று சிரித்துக்கொண்டு, "ஓய்! என்ன நினைச்சீர் நான் குட்டிச் சாத்தானில்லை. தும்பி போலே துள்ளிப் பறந்துடுவேன். நீர் திண்டாட வேண்டியதுதான் குதிரையை வைத்துக்கொண்டு—" என்றான்.

தர்மராஜன் இவ்வடங்காமாறித் துஷ்டப் பையனோடு இப்போது விரோதித்துக் கொள்ளுவது பேதமை யென்றுணர்ந்து "பையா உன்னைக்கட்டி முத்தமிட்டுக் கொள்ளவேணுமென்று தோன்றிற்று; அற்காகத்தான் உன்னை எட்டிப்பிடித்தேன். நீ பிகு பண்ணிக்கொள்ளுகிறாய்.

பையன்:—எங்க பாட்டி என்னை முத்தமிடுவாள்—காக்கைக்கும் தன் குஞ்சு பொன்குஞ்சு என் தாத்தா சுதர்சஞ்சாரியார் முத்தமிடுவர் — இல்லாவிட்டால் அவருக்கு—எத்தனை புடலங்காய் கிடைத்தாலும், சோறு கிடையாது. நீர் என்னை முத்தமிடவாவது? ஆகா! ஒரு வேளை கார்யமாகும்வரை கழுதையின் காலைப்பிடி; அப்படித்தானே" என்று தர்க்கித்தான்.

தர்மராஜன்:—கண்ணைக் கெடுத்த தெய்வம், மதியைக் கொடுத்ததென்ற பிரகாரம், இவ்வழகு கோரமான பையனுக்கு யுக்திபுத்தி மாத்திர மதிகமாகவிருப்பதைப் பார்த்து வியந்தான்.

தர்மராஜன்:—பையா! கொல்லன் உலை எங்கே இருக்கிறது—"

பையன்:—அவசரப்படேல். சரி இருக்கட்டும். நான் ஊரிலிருந்தால், இதற்குள்ளே, ஒரு கூடை நவ்வல்பழமாவது பறித்துத்தின்றிருப்பேனே உம்மோடே வந்து எனக்கு என்னலாபம்?

கொல்லன் உலைகாட்டினால், நீர் எனக்கென்ன உபகாரம்—?

தர்மராஜன்:—நீ கேட்பது—"

பையன்:—சரி அதேபோதும். நான் கேட்கும் போது—நீர் கொடும். ஞாபகமிருக்கட்டும் "கார்யமான பிறகு கழுதையின் காலை விடு" என்று போய் விடாதேயும் நான்—கொள்ளிப்பையல்—லேசு என்று நினைத்துவிடாதேயும்

தர்மராஜன்:—தெரியுமப்பா! கள்ளனை நம்பினாலும் குள்ளனை நம்பலாகாது—"

பையன்:—ஞாபகமிருக்கட்டும், கூடிய சீக்ரம், புது அரமனைமந்திரி கட்டாரே அதற்கு க்ருஹப்ரவேசத்துக்கு, எங்கதாத்தாவருவார், நானும்வருவேன்.

தர்மராஜன்:—உங்களுக்கென்ன வேலை? இரும்புப் பட்டரையில் ஈக்கு என்னவேலை?

பையன்:—ஹோ பருப்பில்லாமல் கல்யாணமா? இந்த ராஜாங்கத்தில் என்ன எழவு நடந்தாலும் எங்க தாத்தா போகாமலா நடக்கும்—"

அத்தியாயம் 13

அக்கொல்லனுடைய மாயம்

நமது கதாபுருஷர்கள் இவ்வாறு சம்பாஷித்து கொண்டே கடைசியாய், அவ்வழகர்மலையின் ஓர்க் குகைமுன் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

பையன் திடீரென்று தர்மராஜனை நோக்கி, கை குவித்துக்கொண்டு "ஓய்உமக்குக்கோடி புண்யமுண்டு நான் சொல்வதை மாத்திரம் கேளும். ஏதாவது, மீறிச் செய்தீரோ, நம்ம இரண்டுபேர் தலைகளும் வெடித்துப்போய்விடும். இங்கே யிருப்பவர் ஓர்பெரிய சித்தர். மாந்த்ரீகம், கருவித்தை, மூலிகைவைத்யம், ரஸாயனம் எல்லாம் தெரிந்தவர். உலகத்தைப் புரட்ட வேண்டுமானாலும் புரட்டிவிடுவார். அவர் மனிதரைப்பார்ப்பதுமில்லை. அவரை மனிதர் பார்க்கவும் ஆகாது—"

தர்மராஜன்:—அதிக சந்தேகத்துடன் "பையா! கேலியா பண்ணுகிறாய்? கொல்லன் உலைக்கு அழைத்து வருவதாய்ச் சொன்னவன் என்னெல்லாமோ பிதற்றுகின்றாயே" என்ற உரக்கச் சொன்னான்.

பையன்:—துள்ளி சற்றுத் தள்ளி நின்று "ஓய் ஓய்! இரையாதேயும் ஏதோ அனர்த்தந்தான். உம்முடைய குதிரைக்கு லாடந்தானே கட்டவேணும், நான் செய்துவைக்கிறேன். நான் சொல்லுகிறபடி மாத்திரம் கேளும். இல்லையோ, உம்முடைய வழி பார்த்துச்செல்லும். அப்பப்பா! எங்கம்மாளுக்கு நான் தான் ஒருபிள்ளை.

தர்மராஜன் ஒன்றும் நிர்ணயிக்கத்தோன்றாதவனாய் "பையா! நீ என்ன சொல்லுகிறாய்? அப்படியே செய்கிறேன்," என்று வெறுப்புடன் சொன்னான்.

பையன்.:—"இதோபாரும். இந்த ஆலமரத்தில் குதிரையைக்கட்டும். அதனடியிலிருக்கும் பீடத்தல், ஒரு வராகன் நாணயத்தைவையும். என்னுடன் கூட இந்தப் புதரில் மறைந்து கொள்ளும். கண்களை நன்றாய் மூடிக்கொள்ளும். கண்ணைத்திறந்தீரோ தலைவெடித்துப்போம். அப்புறம் என்னைச் சொல்லாதேயும்—"

தர்மராஜன் பையன் சொன்னபடி செய்து விட்டு, "ஏதோமோசடியாயிருக்கிறதே. குதிரைக்கேமோசம் வந்து விடுமோ என்று சங்கித்து," பையன் கையை இறுகப்பிடித்துக்கொண்டு, புதரில் மறைந்தான். பையன் தன் உதடுகளைக் குவித்துக்கொண்டு, "ஸ். ஸ், ஸ்," என்று மூன்றுதரம் சீத்தியடித்தான், தர்மராஜன், கண்களை மூடுவதும் திறந்து பார்ப்பதுமாயிருந்தான். ஆனால், தனக்கு உபதேசித்த பையன் கண்ணைத்திறந்து பார்ப்பதும், தான்திறக்கும் பொழுது மூடுவதுமாயிருப்பதைக் கண்டான்.

இதில் ஏதாவது மோசம் போகா வண்ணம் கூடியவரை ஜாக்ரதையா யிருக்கவேண்டு மென்ற எண்ணத்துடன் பையன் கையை யிறுகப்பிடித்துக் கொண்டு, புதரின் இடைகள் வழியாய், தன் குதிரைப்பக்கத்தில் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

மூன்றுவது சீத்தியடித்த ஒரு நிமிஷத்துக் கெல்லாம், அப்பீடத்தடியில், சம்மட்டியால் அடிக்கும் ஓசை கேட்டது. இவ்வாறு, சிறிது நேரம் சென்றதும் தர்மாராஜன் எட்டிப்பார்க்கவே தான்வைத்த நாணயத்தைக் காணும். குதிரைக்கு லாடம் கட்டியாயிருந்தது. உடனே தீடீரென்று/ தன் உடைவாளை யுருவிக்கொண்டு புதரைத்தாண்டிக் குதிரையண்டை செல்ல, அப்பொழுது தான், ஓர் மனிதன் சம்மட்டியும் கையுமாய், அருகிலிருந்த நுழைகாட்டில் மறைவதைக் கண்டான். உடனே, தர்மாராஜன்/ "அடே! யாரங்கே நில், இல்லாவிட்டால், இந்தத் துப்பாக்கியால் சுட்டுவிடுவேன்," என்று கம்பீரமாய்ச் சத்திக்க, இதற்குள் பையன் பின்தொடர்ந்து, தர்மாராஜன் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு, என்ன ஐயா! வீரரே! இது தானு ந்யாயம், உம்முடைய கார்யமானல் நீர் போகவேண்டியது தானே. அவர் யாராயிருந்தாலென்ன உமக்கு:?. ஒய் ஒய் உமக்குக் கோடிபுண்ணிய முண்டு" என்று கெஞ்ச,

"பையா! நமது மங்கம்மாள் மஹாராணியார் ராஜ்யத்தில் கபடமென்பதே கூடாது. இவன் யோக்யனுனல் ஏன் இவ்வாறு, ஒளிந்து திரியவேண்டும்? இதில் ஏதோ மோசமிருக்கிறது: துஷ்ட நிக்ரஹம் சிஷ்டபரிபாலனமென்பது ராஜதர்ம மல்லவா? அதை நிறைவேற்றுவதில் ராஜபக்தியுள்ள ஒவ்வொருவனும் தன்னுலியன்றவரை ராஜாங்கத்தாருக் குதவி செய்ய வேணுமல்லவா?" என்றான்.

இதற்குள், கொல்லன், திரும்பிப்பார்த்து, தன் சம்மட்டியைக் கிறு கிறு என்று சுழற்றிக் கொண்டும் "அடே டே யாரடா, ஆண்காற்றம், பெண்ணுற்றம், அடிமலயாள பகவதி மாயாவதார, ஓடிவா, ஓடிவா! செக்கம்மா, படவத்ரகாளி! என்று கோஷித்து தர்மராஜனண்டை ஓடிவந்து மறுபடி, பையா நீ செய்த வேலே, உன்னைமுதலில்" என்று சொல்லி, பையன் மேல் ஓங்கினுன். இதற்குள், தர்மாராஜன். அச்சம்மட்டியைத் தன் கத்தியால் தகைந்து, பிடுங்கிக் கொண்டு, 'அடே துஷ்டா! இனி நீ என்வசப்பட்டு விட்டாய், உண்மையைச் சொல் நீயார் என்று, இல்லாவிட்டால்—"

பையன், இருவர் நடுவில் புகுந்து மண்டி போட்டு, "நீங்களிருவரும் சண்டை போடாதேயுங்கள். சமாதானமாய்ப் போங்கள்" என்று பிரார்த்திக்க, கொல்லன், சிரித்து விட்டு, "வாருமையா வாரும் நமக்குள் என்ன சண்டை யிருக்கிறது' என்று சொல்ல, மூவரும் சமாதானமாய் குகைக்குள் நுழைந்தார்கள்.

சிறிது நேரத்துக் கெல்லாம் ஓர் அதிர்வேட்டுக் கேட்டது. அந்தக் குகாப்ரதேசம் முழுதும், தீயால் சூழப்பட்டு விட்டது.

உடனே, அப்பக்கத்தினின்றும், நமது கதாபுருஷர் மூவரும் உத்ஸாகமாய் வெளியே வந்தார்கள். கொல்லன் அங்கே மேய்ந்து கொண்டிருந்த ஓர் குதிரையைப் பிடித்துக் கொண்டு, ஆலமரத்தண்டை வந்து சேர்ந்தான். சற்று நேரம் உத்ஸாகமாயும் ரகஸ்யமாயும் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பையன், இருவரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டான். தர்மாராஜன் ஒருவராகன் பையனுக்குப் பரிசளித்தான். பையன் அதைக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டு, ஒரு குதிகுதித்துவிட்டு, "ஞாபகமிருக்கட்டும். ஒரு ஏழைப்பையன், அழகப்ப னிருக்கிறுன் என்று ஞாபகம் இருக்கட்டும். 'யானைக் கொருகாலம்வந்தால் பூனைக்கும் ஒரு காலம்வரும்' நான் உம்மை ஒரு வரங்கேட்க நேர்ந்தாலும் நேரும்" என்று சொல்லி விட்டுப் பதிலெதிர்பாராமலே அழகாபுரி செல்ல குறுக்குப் பாதையாய் ஓர் நுழைகாட்டில் மறைந்தான்.

அதிகதாமத மன்னியில், கொல்லனும், தர்மாராஜனும் தங்கள் குதிரை மீதேறிச் சென்றூர்கள்.

தர்மாராஜன்:—என் ஓய் ஆசாரியாரே! சொல்லுவதாய் வாக்களித்தீரே, உம்முடைய பேரென்ன?

கொல்லன்:—என்பெயர் மாயனுசாரி, மாயன் என்றழைப்பார்கள்.

தர்மாராஜன்:—நீரோ நல்லவேலைக்காராயிருக்கிறீரே, ஏன் இவ்வாறு ஒளிந்து காலங்கழிக்க வேண்டும்? ஏதாவது குற்றஞ் செய்தாவது, ராஜதண்டனையடைந்தாவது—

மாயன்:—ஐயா! நான் பிறந்தது முதல் என்னுல் கொஞ்சமாவது பிறருக் குபகார மிருந்திருக்குமே யொழிய, அபகாரம் செய்தது கிடையாது.

"பிறகு என்னகாரணம் இவ்வளவு ரகஸ்யத்துக்கு?"

மாயன் தன் கதையைச் சொல்லுகுன்.

வஞ்சனுசாரி யென்று ஒருவன், ஏதோ, இம்மலையிலுள்ள சித்தர்கள், உபதேசம் பெற்று, இவ்விருண்ட குகையில் ரகஸ்யமாயிருந்து 'ரஸவாதம் செய்து கொண்டிருந்தான். எனக்கும், ரஸவாதம் மூலிகைகள், சித்தர்கள், இவைகளிலெல்லாம், கொஞ்சம்'— அதிகப் பைத்திய முண்டு. நான், இப்பிரதேசத்தில், சுமார் 15 வருஷங்களுக்கு முன் திரிந்துகொண்டிருக்கையில், வஞ்சன் கண்ணிற் பட்டேன். அவரை நானடைந்து, உபதேசம் பெற்றேன். ஆனல், சும்மா, அடுப்பு மூட்டுதல், விறகு சேகரித்தல், தீண்ணீர்

கொண்டுவருதல், மருந்து அரைத்தல், முதலான சாதாரணத் தொழில்களில் மாத்திரம் என்னை உபயோகித்தாரேயொழிய, கல்பம் சேர்ப்பது முதலான ரகஸ்யங்களில், என்னை நம்பி ஒன்றும் செய்யச் சொல்வதில்லை.

நாளடைவில், இவர்குணம் அவ்வளவாக நல்லதல்லவென்றும், சூன்யம், கருவித்தை, பாஷாணம், வசிய மருந்து முதலான தீத் தொழில்கள் செய்து காலங் கழிக்கிறார் என்றும், அவைகளை, என் மூலமாய் அனுப்புகிறாரென்றும், அறியாமலே, அவர்செய்யும் பாவத்துக்கு நானும் உடைந்தை யாகிறேனென்றும் அறிந்து கொண்டேன்.

ஒரு நாள், குகைவெளியே சில ராஜபுருஷர்களுடன் ரகஸ்யம் பேசிக்கொண்டிருந்தார். அப்பொழுதே ஏதோ மோச ஆலோசனை நடக்கிறதென்று உணர்ந்தேன்.

வரவர என்னிடம் நம்பிக்கைமுற்றிலும் அவருக்குக் குறைந்துவிட்டது. ஒருநாளும் வெளியேபோகாத அவர் மறுநாள், என்னைப்பார்த்து “மாய! நீ இங்கேயே இருந்து பத்திரமாய்க் குகையைப்பார்த்துக்கொள், நான் வெளியே சென்று இரண்டு தினங்களில் திரும்பிவருகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றார்.

சுமார், ஒரு ஜாமப்பொழுதுக்குப் பிறகு, நான், இக்குகைக்குவெளியே உட்கார்ந்து கொண்டு, என் குருவின், குணத்தைப்பற்றியாலோசித்துக்கொண்டிருந்தேன். திடீரென்று, இப்பொழுது கேட்டாற்போல ஓர் அதிர்வேட்டுக் கேட்டது. குகைமுழுதும், தீப்பற்றி எரிந்துவிட்டது. நல்லவேளை நான் தப்பினேன். எரிந்ததுபோக மீந்ததைவைத்து, நான் இந்தப்பையன் தயவால் காலங்கழிக்கிறேன். நான் இறந்துவிட்டதாய் என் குருநினைத்திருக்கிறார். நான் உயிருடன் இருக்கக்கேட்டால், என்னைஹிம்ஸிக்க வேண்டிய ஏற்பாடு செய்வாரென்றும், இப்பொழுது அவர்ஏதோ ராஜாங்க உத்யோகஸ்தராயிருக்கிறாரென்றும், இந்தப்பையன் மூலமாயறிந்து கொண்டேன். இதுதான் என் ரகஸ்யம்”

கிருஷியை விர்த்தி செய்ய அமெரிக்கரின் ஏற்பாடு.—பலவித காரியங்களும், கிருஷித்தொழிலுக்கு வேண்டிய உபகரணங்களும் அடங்கிய காட்சி சாலை பொருந்தியவண்டிகள் 3 முதல் 10வரை ரயில்மாகாணம், மாகாணமாக போகும்படி 31 மா ணங்களிலுள்ள கிருஷிகல்லூரிகள் ஏற்பாடு செய்கின்றன. அத்தொடர் வண்டிகளுடன் செல்லும் மனிதர்கள் கிருஷி ஸாஸ்திர நிபுணர்கள் ஆங்காங்கு இறங்கி 2மணி நேரம் முதல் 6மணி நேரம் வரையில் இடத்திற்குத் தகுந்தபடி தங்கி குடியானவனுக்கு வேண்டிய வற்றைப் பற்றி உபந்யாசம் செய்வார்கள்.

கமலரேகை

அல்லது

“இந்திரபுரி” இரகசியம்

KAMALAREKA

OR

THE SECRET OF “INDRAPURI”

முதலாம் அத்தியாயம்

அயலூர்வாசியின் அதிசயப்பிரவேசம்

“நல்லது; அவர் இறந்துபோனால்?—”

“அவர் இறந்துபோனால்,—இரகசியம் நம்முடையது தான்”

“நாம் நம்முடைய நோக்கங்களைப் பரஸ்பரம் அறிந்திருக்கின்றோமாதலால், ஒருமுறை பேசி முடிந்ததைப்பலமுறைபேசுவதில்பயனில்லை” என்று முன்னவன் உரைத்துப் பிறருடைய காதில் விழாதிருக்கவேண்டி மெல்லிய குரலுடன் “உண்மையில் அவர் இறந்துபோனால் நமக்கு நலமென்றுதான் நீர் கருதுகின்றீரோ?” என்று மீண்டும் வினவினான்.

அவன் கேட்ட இக்கேள்விக்கு மற்றொருவர் ஏதும் பதில் கூறாமல் சிறிதுநேரம் மயங்கினார். அப்பெரியாரின் சிறுவிரலில் அணியப்பட்டிருந்த வைர மோதிரம் விளக்கு ஒளியினால் ஆயிரம் விளக்குகளைப்போல் பிரகாசித்தது.

“நாம் கருதுகிறபடியே எப்போதும் நம்முடைய எண்ணங்கள் நிறைவேறுகின்றனவா? இல்லையே?” என்று சிறிதுநேரம்கழித்துப் பதில் உரைத்தார் அவர்.

“ஆனாலும், ஐயா, ஒரு பெரும்பலனை உத்தேசித்து நாம் வேலைசெய்ய ஆரம்பிக்கும்போது, நம்முடைய எண்ணம் கைகூடும் என்னும் நம்பிக்கையுடன்தானே ஆரம்பிக்கவேண்டியிருக்கிறது? அது இருக்கட்டும்;—ஐயா, தொகை இவ்வளவு என்று நீர் இன்னும் தெரிவிக்கவில்லையே?” என்று கமலநாதன் அந்த மனிதரைக் கேட்டான்.

“இருநூற்றைம்பதினாயிரம் ரூபாவுக்குமேல் மதிப்பிடலாம்,—இரத்தின கற்களைத்தவிர!” என்று அவர் விடைபகர்ந்தார்.

“இரண்டரை இலட்சம் ரூபாவா?” என்று அதிசயத்தோடுகூவி, “இரத்தினக்கற்களின் மதிப்பு எவ்வளவு இருக்கும்?” என்று ஆவலோடு கமலநாதன் கேட்டான்.

“அவைகள் குறைந்தது இரண்டரை இலட்சம் ரூபா பெறுமென்று இரத்தின வியாபாரிகள் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். ஆதலால் நம்முடைய முயற்சி கைகூடினால் உன்னுடைய பாகத்துக்கு இரண்டரை

லட்சம் ரூபா கிடைக்கும். எனக்கும் அவ்வளவு தொகை கிடைக்குமென்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் முதலில் நாம் பணத்தை ஏராளமாய்ச் செலவு செய்யும்படி நேரிடும். உன்னிடம் செலவு செய்வதற்குப் பொருள் இல்லாவிடினும் நான் உனக்குப் பொருளுதவி செய்யச் சித்தமாயிருக்கின்றேன்'' என்று அந்த மனிதர் புகன்றார்.

"நான் தங்களுடைய தயாளகுணத்திற்காக வந்தனம் செய்கின்றேன். தயாளமே உருக்கொண்டு வந்ததுபோல் தாங்கள் காணப்படுகிறீர்கள்'' என்று கமலநாதன் கூறிப் புன்னகை செய்தான்.

"நம்முடைய முயற்சி பெரும் முயற்சியானதால் நமக்குக் கிடைக்கும் இலாபமும் ஸரியாகவே இருக்கும். அரசனுக்கு மாத்திரந்தான் அந்த இரகசியம் தெரியும். அவர்தான் மிகுந்த ஜாக்கிரதையோடு அவ்விரகசியத்தைக் காப்பாற்றி வருகின்றார். அதை மாத்திரம் அறிந்து நாம் கைப்பற்றிக்கொண்டால் நம் இருவருக்கும் தனித்தனி இரண்டரை இலட்சம் ரூபா கிடைக்கும்,—நாம் அந்தப் பெண்ணை நமக்கு இடையூறாக இல்லாதபடி ஒழித்துவிடுவோமானால் இன்னும் அதிகமான பொருள் கிடைத்தாலும் கிடைக்கலாம்'' என்று அந்த மனிதர் கூறினர்.

"அரசகுமாரியைச் சொல்லுகின்றீரோ? அவளை எவ்விதம் ஒழிப்பது?'' என்று கமலநாதன் கேட்டான்.

"ஓ! இதுதானா பிரமாதம்!'' என்று அந்த மனிதர் ஆச்சரியத்தோடு கூவி, "மிகச்சுலபமாக நாம் இக்காரியத்தைச் செய்து முடித்துவிடலாம். கமலரேகையை நாம் எவனுக்காவது விவாகஞ் செய்து கொடுத்துவிடலாம். அவள் பேரழகும் பெருவனப்பும் இனிது வாய்ந்தவள். அவளுக்கு வயது இரண்டு குறைய இருபதுதான் ஆகிறது!'' என்று மறுபடியும் விரித்து உரைத்தார்.

"நல்லது; உண்மையைக் கூறுமிடத்து நீங்கள் சொன்னவிஷயம், அதிசயமும் ஆச்சரியமுமான ஒரு கதைபோல் இருக்கிறதேதவிர வேறன்று. அவ்விஷயத்தின் உட்புகுந்து விவரங்கள் எல்லாவற்றையும் அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று நான் விரும்பவில்லை. ஆனால், அந்த விஷயம் நம்பக்கூடியதாக வில்லை என்று மாத்திரம் சொல்லாமலிருக்க என்னால் முடியவில்லை'' என்று கமலநாதன் ஆச்சரியத்தோடு கூவினன்.

"ஆமாம்; எனக்குத் தெரியும்,—எனக்குத் தெரியும்!'' என்று அந்த மனிதர் பரபரப்புடன் கூறி "வேறு சில உண்மைகளைப்பற்றி ஏதுமே அறியாத உனக்கு, நான் சொல்லும் உண்மையான விஷயம் ஒரு மாயக்கதையைப்போல் தோன்றுவது இயல்புதான். ஆனால் அந்த உண்மைகளைத் தற்சமயம் வெளிப்படுத்தாமல் இரகசியமாகவே நான் வைத்திருக்கவேண்டியவனாயிருக்கிறேன். இருந்தபோதிலும், நான் சொன்ன விஷயம் முற்றும் உண்மையே என்பதாக இன்னொருமுறைவற்புறுத்திக்கூறுகின்றேன். நாம் செய்து முடிப்பதாக உத்தேசித்திருக்கும் காரியம், முயற்சிக்குத் தகுந்த பலனைக் கொண்டுவந்து விடும் என்பதை உண்மையாய் நம்பி, நீ என்னுடன் கலந்து வேலை செய்வதற்கு இசைந்தால், அவ்வுண்மைகளை நாளடைவில் நீயே அறிந்துகொள்ளுதல் கூடும்'' என்று அந்த மனிதர் கமலநாதனுக்குப் பதில் உரைத்தார்.

அந்த மனிதர் கூறியது உண்மையில் கமலநாதனுக்குப்பேராச்சரியத்தையே விளைவித்தது. அவர் சொன்னதை அவன் ஒரு அதிசயமான கதை என்றே கருதினன். ஆனாலும், ஒரு விஷயத்தின் உண்மையை ஐயந்திரிபற அறிந்த ஒரு மனிதன், எவ்வளவு சாவதானத்துடனும் அமைதியுடனும் நிச்சயத்துடனும் பேசுவாரோ, அம்மாதிரியாக அம்மனிதன் பேசியதானது கமலநாதனுக்குச் சிறிது நம்பிக்கையையும் கொடுத்தது. கமலநாதன், விஷயத்தின் விவரங்களைக் கேட்டபோதும் அம்மனிதர் சிறிதும் ஆலசியமின்றி உடனுக்குடன் பதில் சொன்னர். அந்த மனிதர் பயித்தியக்காரரா யிருக்கவேண்டும், அல்லது சதியாலோசனையிற் கைதேர்ந்த ஒருபெரிய மாயக்காரனா யிருக்கவேண்டும் என்று கமலநாதன் உன்னினன். இரண்டொரு மணி நேரத்திற்கு முன்புதான் கமலநாதன் அந்த மனிதரைத் தற்செயலாகச் சந்தித்தான். விதியின் வலிமையே அவர்கள் இருவரையும் இவ்விதம் சந்திக்கும்படிச் செய்தது என்றுஞ் சொல்லலாம். இவ்விதம் தற்செயலாய் நேரிடும் சிற்சில சர்தர்ப்பங்களால் மனிதர்களுடைய வாழ்நாளே ஒருவழியிலிருந்து வேறொருவழியில் சென்று விடுகிறதை நாம் இவ்வுலகத்தில் அனுபவத்தில் பார்ப்பதுபோலவே, அந்த மனிதருடைய சந்திப்பினால் கமலநாதனுடைய ஜீவியதசை முற்றும் மாறுகிறது என்பதை இக்கதையிற் காணலாம். அந்த மனிதர் தேகப்பயிற்சியில் கைதேர்ந்தவராய் இருக்க வேண்டுமென்பதை அவருடைய சரீரத்தோற்றம் இனிது புலப்படுத்திற்று. அகன்ற மார்பும், திரண்டுருண்டு பருத்த புஜமும், கல்லினைப்போல் திண்ணென்ற சரீரமும் வாய்க்கப்பெற்ற அவருக்கு, வயது நாற்பது அல்லது நாற்பத்தைந்துதான் இருக்கும். அவருடைய தேகவளர்ச்சியும், பருமனும், அவருடைய பேச்சின் போக்கும் அவர் பாண்டிநாட்டைச் சேர்ந்தவராயிருத்தல் வேண்டுமென்பதை இனிது விளக்கின. கமலநாதன் சாமானியமான ஒரு ஏழைக் குடும்பத்தில் பிறந்து, பெற்றோரின் முயற்சியினால் நன்றாய்க் கல்விபயின்று, ஆனால் விதிவசத்தால் அக்கல்வியைக் கெட்ட வழிகளில் உபயோகித்து, எக்காலமும் சூதாடுவதையே தனக்குத் தொழிலாகக் கொண்டு, ஊரூராய்த் திரிந்து காலங்கழித்துவரும் ஒரு சிறுவனவான். அவனுக்கு வயது இருபத்திரண்டு அல்லது இருபத்து மூன்றுதான் இருக்கலாம். சிறந்த அழகுவாய்ந்தவனும், தேகக்கட்டமை சரீரப்

பொலிவும் நன்கு பெற்றவனுயும் கமலநாதன் இருந்தாஞதலால், அவனை யார்கண்டபோதிலும் அவனிடம் அன்புடன் நடந்துகொள்ளவே நினைத்தார்கள். அவன் அதிபாவியஞக இருந்தபோதிலும், பற்பல தேசங்களையும் சுற்றிப்பார்த்துப் பற்பல ஜாதியாருடனும் பழகியிருந்தாஞதலால் உலகஅனுபவம் நிரம்ப வாய்ந்தவனுக இருந்தான். கமலநாதன் புதிதாக வந்த அந்தமனிதரை எற்கெனவே இரண்டொரு முறை சந்தித்திருக்கின்ருன்,—ஆனல் அவருடன் வார்த்தையாடினதில்லை. காஞ்சிபுரத்தில் ஒருநாள் இரவு கமலநாதன் ஒரு சூது மண்டபத்தில் சூதாடிக்கொண்டிருந்தான். அந்த இடத்திற்கு அந்த மனிதரும் போய்ச் சேர்ந்தார். சூதாட்டம் கலைந்த பிறகு கமலநாதனும் அவரும் தனியாக இருந்தார்கள். அப்போதுதான் இக்கதையின் ஆரம்பத்தில் சொல்லப்பட்ட சம்பாஷணை அவர்கள் இருவருக்கும் நடந்தது.

"ஐயா; தாங்கள் சொல்வனயாவும் உண்மையே! ஆனுலும் எந்த விஷயத்தைக்குறித்து, என்ன பலனைக் குறித்து நாம் வேலைசெய்யப்போகிருேம் என்பதை ஒருசிறிதாவது அறிந்துகொள்ளாமல் நான் எவ்விதம் தங்களுடன் கலந்துவேலை செய்யமுடியும்? தாங்கள் சொல்லுகிற விஷயம் எவ்வளவு பரமரகசியமாக இருந்தபோதிலும் என்னிடம் சொல்வதால் பாதகம் நேரிடாது. நான் அந்த இரகசியத்தைத் தலைபோவதாயிருந்த போதிலும், வெளிவிடாமற் பாதுகாப்பேன். நான் சொல்லுவதை உறுதியாய் நம்புங்கள். நான் சூதாடுவதைத் தொழிலாகக் கொண்டிருப்பவனயினும், சத்தியத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு நடப்பவன் என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள்" என்று கமலநாதன் கூறினுன்.

"ஆமாம்; உன்னுடைய சிறந்த குணத்தை நான் நன்ருக அறிந்திருக்கிறேன். கடந்த ஐந்தாறு மாதகாலமாய் உனக்குத் தெரியாமல் நான் உன்னைப் பின்தொடர்ந்துவந்து, நீ செய்யும் ஒவ்வொரு காரியத்தையும், உன்னுடைய நடத்தையையும் மிகக் கூர்ந்து கவனித்து வந்திருக்கிறேன். அவ்விதம் கவனித்ததில் எனக்கு மனப்பூரணமான திருப்தியும் நம்பிக்கையும் ஏற்பட்டபடியால்தான் நான் உன்னை என் அந்தரங்கத்தோழனுய் ஏற்படுத்திக் கொள்ளத் துணிந்தேன். ஆனுலும் நான் சொல்லுகிற விஷயங்களில் ஒரு வார்த்தையாவது உன்வாயிலிருந்து எனக்குத் தெரியாமல் வெளிப்படுமாயின்,—உனக்கு நேருவது மரணந்தான்" என்று அந்த மனிதர் வற்புறுத்திக் கூறி எச்சரித்தார்.

"மரணமா?—எனக்கா?" என்று கமலநாதன் அச்சத்துடன் உசாவினுன்.

"ஆம்; என்னை நீ காட்டிக்கொடுத்துவிட முயல்வாயானல், நீ நிச்சயமாயும் விரைவாயும் உயிர் துறப்பாய்! இது சத்தியம்! பிற்காலத்தில் நமக்குள் அபிப்பிராயபேதமும், பிறழ்ந்த உணர்ச்சியும் ஏற்படுதல் கூடாது! அதற்காக இப்போதே மனத்திலுள்ளதை நான் வெளிப்படையாய்ச் சொல்லிவிட்டேன்! ஜாக்கிரதை!" என்று அந்த மனிதர் மறுபடியும் எச்சரித்தார்.

"நம்முடைய உயிரைத் திரணமாக நினைத்து நாம் முயற்சி செய்வோமாஞல், அதஞல் நாம் அடையும் லாபம் என்ன?" என்று கமலநாதன் கேட்டான்.

"நாம் இருவரும் பெரிய கோடீசுரர்களாக ஆகலாம்" என்று அந்தமனிதர் பதில் சொன்னுர்.

"அந்த இரகசியம் எத்தகையது?" என்று கமலநாதன் கேட்டான்.

"வீணுக விஷயங்களை வளர்த்துவதால் என்னபிரயோஜனம்? கமலநாதா! நான் சொல்லுவதைக்கவனி. நீயும்பிறரை ஏமாற்றிப்பொருள் பறிப்பதில் கைதேர்ந்த சதிகாரன; நானும் அப்படியே இருக்கின்றேன். உனக்கும் பணம் வேண்டும்; எனக்கும் பொருள் தேவை! நாம் இருவரும் ஒரேமனதுடன் கலந்து வேலைசெய்வோமாஞல் பெறும் பொருள் நம் இருவருக்கும் கிடைக்கும்! முன்யோசனை, சாமர்த்தியம், தைரியம், ஊக்கம், தளராத சிந்தை, பரஸ்பர உதவி இவைகளைத் துணையாக வைத்துக் கொண்டு நாம் இரகசியமாக வேலைசெய்வோமாஞல், அந்த இரகசியத்தை நாம் கண்டு பிடித்துவிடலாம்! மதுரையில் ஒரு மனிதர் இருக்கின்ருர்! அவர் எத்தனையோ இலட்சம் ரூபாய்க்கு அதிபதியாய் இருக்கின்ருர். ஆனல் அவ்வளவு ஆஸ்தியும் அதிரகசியமாய் வைக்கப்பட்டும் அவரால் பாதுகாக்கப் பட்டும் வருகிறது! அந்த மனிதர் அவ்வளவு இரகசியமாய் வைத்திருப்பதை நாம் கண்டு பிடித்துவிட்டால், அவ்வளவு ஆஸ்தியும் நம்முடையது தான்" என்று அயலூர் வாசி கமலநாதனிடஞ் சொன்னுர்.

"அந்த மனிதனுடைய பெயர் யாது?" என்று கமலநாதன் வினவினுன்.

"அவருடைய பெயர் நன்மாறன் என்பது. அவர் அடிக்கடி வெளியூர்களில் வசிக்கும் இயல்புடையவர். ஒரு நாளைக்கு அவர் மதுரையில் இருப்பார்; இன்னெரு நாள் தஞ்சையில் வசிப்பார்; மற்றொருநாள் சென்னையில் உறைவார்; வேருெருநாள் காஞ்சியில் வதிவர்" என்று அந்த மனிதர் கூறினுர்.

"ஓ! அவரா? அவரைப்பற்றி நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்! இரண்டொருமுறை அவரைப் பார்த்து மிருக்கிறேன்! அவரைப்பற்றி ஜனங்கள் ஏதேதோ பேசிக்கொள்ளுகிருர்கள்" என்று கூறிக் கமலநாதன் முறுவலித்தான்.

"ஆமாம்; நீ சொல்லுவது உண்மையே! அவர் ஒரு மாதிரியான இயல்புடையவராதலால், ஜனங்கள் அவர் சம்பந்தமாய்ப் பலவதந்திகளை எங்கும் பரவவிடுகிருர்கள்! அவருடைய மனைவியாகிய மதனகாந்தி நாலைந்து வருஷங்களுக்கு முன்னர், திடீரென்று இறந்துபோனுள். தம்பதிகள் இருவரும்

மன ஒற்றுமையுடன் இல்லை யென்றும், மதனகாந்தி சாதாரணமான சாக்காட்டினால் இறந்தவளல்லள் என்றும் ஜனங்கள் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள்'' என்று அந்த மனிதர் கூறினார்.

"அதாவது, வியக்தமாய்ச் சொல்லப்போனால், 'நன்மாறனே தன் மனைவியைக்கொன்றான்' என்று சொல்லலாமோ?'' என்று கமலநாதன் கேட்டான்.

அந்த மனிதர் வாய்திறந்து எதும் பதில் சொல்லாமல் "ஆம்'' என்று சொல்லுபவரைப்போல் தலையை அசைத்தார்.

"தாங்கள் இப்போது சொல்லுகிற இரகசியத்திற்கும் மதனகாந்தியின் மரணத்துக்கும் எதாவது சம்பந்தமிருக்குமோ?'' என்று கமலநாதன் சந்தேகத்தோடு வினவினான்.

"இல்லை; சம்பந்தம் இருக்குமென்றுநான் நினைக்கவில்லை'' என்று அந்த மனிதர் விடை பகர்ந்தார்.

"நினைக்கவில்லையா?'' என்று கமலநாதன் அதிசயத்தோடு வினவி, "இந்த இரகசியத்தைப் பற்றி,—அதாவது நாம் கண்டுபிடிப்பதாக இருக்கும் இரகசியத்தைப்பற்றி—உங்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியாதா?'' என்று மீண்டும் கேட்டான்.

'அந்த இரகசியத்தின் இயல்பைப்பற்றி எனக்கு ஒன்றுமேதெரியவில்லைஎன்று நான்தான் முன்னமேயேகூறினேனே?'' என்று அந்தமனிதர் சொன்னார்.

"அப்படியானால் நாம் துணிந்து வேலை செய்வது எப்படி? நாம் மிகுந்த முயற்சி செய்தும் கடைசியில் முயற்சிக்குத் தகுந்தபலன் கிட்டாமல் 'மலை கெல்லி எலிபிடித்த' கதைபோலானால் என்ன செய்வது?'' என்று கமலநாதன் வினவினான்.

"இல்லை; நீ என்னைச் சரியானபடி அறிந்து கொள்ளவில்லை! ஒரு இரகசியம் இருக்கிறதென்றும் அதை வெளிப்படுத்தினால் இலட்சக்கணக்கான ரூபாய் கிடைக்குமென்றும் மாத்திரம் நான் இப்போது அறிந்துளேன்!'' என்று அந்தமனிதன் கூறி நன்மாறனைப் பற்றிய சில விவரங்களையும் கமலநாதனுக்கு எடுத்துரைத்தான்.

நன்மாறன் என்பவன் பாண்டிய அரசர்களின் வம்சத்தில் பிறந்த ஒரு பெரிய ஜமீன்தார் என்றும், கிறிஸ்து பிறந்த ஐம்பதாவது வருஷம் முதல் எழுபத்தைந்தாவது வருஷம் வரையில் பாண்டி நாட்டின் தலைநகராகிய மதுரையம் பதியில் அரசு செலுத்தி வடக்கே இருந்து வந்த ஆயப் படைகளைப் போரில் வென்றவனும், கண்ணகியின் சாபத்தால் சிம்மாசனத்திலேயே உயிர் துறந்தவனுமாகிய நெடுஞ்செழியன் என்னும் பாண்டிய அரசனுடைய நான்காவது அல்லது ஐந்தாவது முறையில் பாண்டிய நாட்டை அரசாண்டு இறுதியில் 'இலவந்திகைப்பள்ளி' என்னுமிடத்தில் இறந்து போனதனால் 'இலவந்திகைப்பள்ளி துஞ்சிய நன்மாறன்' என்று பண்டைக் காலத்துத் தமிழ்வித்துவான்களால் புகழப்படும் பாண்டியன் நன்மாறனுடையபரம்பரையில் உதித்தது கொண்டு 'நன்மாறன்' என்னும் பெயர் சூட்டப்பட்டவன் என்றும், அவனுக்குத் தமிழ் நாட்டில் பற்பல இடங்களில் நிலங்களும், மாளிகைளும் எராளமாய் இருக்கின்றன என்றும், அவன் தன்னுடையபுத்திரியாகிய கமலரேகை என்பவளைச் சென்னையில் கல்வி பயிலும்படி விட்டிருந்தான் என்றும், அது முதல் அவள் மதுரையில் வசிப்பதைவிடச் சென்னையில் வசிப்பது நலமென்று கருதிச்சென்னையிலேயே வசித்து வருகிறாள் என்றும் கமலநாதன் அந்த மனிதர் சொன்னதைக் கொண்டு அறிந்து கொண்டான்.

"ஆதலால், நீங்கள் எற்கெனவே சொன்னதுபோல் நன்மாறனை எவ்விதமாவது கொன்று விடவேண்டும்; அல்லது கமலரேகையை நாம் எவனுக்காவது விவாகஞ் செய்து கொடுக்க வேண்டும். இவ்விரண்டில் ஒன்று நிறைவேறினாலன்றி நம்முடைய முயற்சி கைகூடாது. என்? அப்படித்தானே?'' என்று கமலநாதன் அந்த மனிதரைக் கேட்டான்.

"ஆம்; அப்படித்தான்!'' என்று அந்த மனிதர் பதில் கூறினார்.

"இந்த இரகசியத்தை உங்களுக்கு முதலில் யார் சொன்னார்கள்?'' என்று கமலநாதன் கேட்டான்.

"அதைச் சொன்னவர் என்னுடைய நண்பர் ஒருவராவர். அவர் இப்போதில்லை! அவர் இறந்து போய் விட்டார் என்று கூறி, இருக்கட்டும், என்னோடு சேர்ந்து வேலை செய்ய இஷ்டமுண்டா, இல்லையா?'' என்று மீண்டும் அந்த மனிதர் கேட்டார்.

"இஷ்டந்தான்! தங்களுடை பெயர் என்ன? தங்களை எங்கே வந்தால் பார்க்கலாம்? விவரம் தெரிவித்தால் நாளையதினம் வருகிறேன் இப்போது நேரமாகி விட்டது! நான் வீட்டுக்குப் போகவேண்டும்'' என்று கமலநாதன் கேட்டான்.

"சரி; என்னுடைய பெயர் சித்திரவர்மன் என்பது. நாளைமாலை மூன்றுமணி சுமாருக்கு எகம்பநாதர் வடக்குவீதி இருபதாம் எண்ணுள்ள வீட்டுக்கு வந்தால் என்னைப் பார்க்கலாம்!'' என்று அந்த மனிதர் பதில் கூறிவிட்டு சூதுமண்டபத்தை விட்டு நீங்கினார். கமலநாதனும் அவ்விடம் விட்டுச் சென்றான். இந்த அயலூர்வாசியின் அதிசயப்பிரவேசம் கமலநாதனுக்கு ஆச்சரியத்தையே விளைவித்தது.

மனித வளர்ச்சி.— மனிதனுடைய அவயவங்களும் எலும்பு, நரம்பு முதலியவைகளும் அவனுக்கு 40 வயது ஆகும் வரையில் மேன்மேலும் வளர்ந்து கொண்டே வரும். அதாவது அவனுடைய இருதயம் பலப்பட்டும் ஈரல்கள் விசாலப்பட்டும் மூளைகள் பருத்தும் வரும். ஆனால் வனது உயரம் மாத்திரம் முப்பது வயதுக்கு மேல் அதிகரிப்பதில்லை. இதன் காரணம் முப்பது வயதில் மனிதனின் உடல் கனத்து அவனது ஆகிருதியைக் கீழே இழுக்கிறதாம். இதனால்அவன் உயரமாகவளரக்கூடாமல் ஆகிறானாம்.

பாரத வர்ஷ மஹிமா

அல்லது

இந்திய சரித்திரச் சிறப்பு

THE GREATNESS OF INDIAN HISTORY

இந்நிலவுலகின்கணுள்ள பற்பல தேச சரித்திரங்களை ஆராயுங்கால், அத்தேசங்கள் ஆதிகாலத்தில் யாவராலும் கவனிக்கப்பெறாத சூன்யதசையி லிருந்து, தம் இயற்கை யமைப்பினாலும் குடியேறும் பிரஜைகளின் ஸ்வபாவ குணங்களாலும் பற்பல துறைகளிலும் விருத்தியடைந்து காலக்கிரமத்தில் எல்லாராலும் மதிக்கக்கூடிய முதன்மையைப் பெற்று, உலக சரித்திரத்தில் தம் பெயரை நிலைநாட்டி, பிற்காலத்தவரின் நாகரிகத் தேர்ச்சிக்காதாரமாய் விளங்கிவந்தன வென்று நாம் அறிகிறோம். ஒரு தேசத்தார் கல்விச் சிறப்பினாலும், மற்றோர் நாட்டார் தம் துரைத்தன ரீதியினாலும், இன்னொரு ஜாதியார் தம் மதவிசேஷத்தினாலும், ஏனை நாட்டார் தம் வாணிபப் பாங்கினாலும் உலகத்திற்கு விசேஷ உதவி புரிந்திருக்கிறார்கள். இத்தகைய நாடுகளெல்லாம் ஏதோ ஓர்காலத்தில் மாத்திரமே உன்னத பதவியையடைந்து, சிறிதுகாலம் அந்நிலையிலிருந்து, பிறகு, உச்சத்தை யடைந்த பகலவன் படிப்படியாய் ஆகாய மண்டலத்தில் தாழ்ந்திறங்கி அஸ்தமிப்பதுபோலவும், வானத்தில் விட்டெறிந்த ஓர் கல்லானது வேகம் குன்றியவுடன் மறுபடியும் பூமியில் வீழ்வது போலவும், க்ஷீணதசையை யடையத்தலைப்பட்டு, இக்காலத்தில் தம் மஹிமை யெல்லாம் ஒழிந்து நிற்கத் தாழ்மையடைந்து இருக்குமிடமும் தெரியாமற் கிடக்கின்றன. ஆனால் தற்காலம் எல்லாத் துறைகளிலும் மேன்மையுற்றிருக்கும் மேனாடுகளிற் பெரும்பான்மை வெகு சமீபகாலத்தில் தாம் தோன்றியவை. அவைகளிடத்தில் எல்லா நாகரிகச் சிறப்பையும் நாம் கண்டபோதிலும், பிராசீன நாகரிகத்திற் கிருப்பது போன்று இதற்கு ஆழ்ந்த அஸ்திபாரம் என்பது கிடையாது. பிராசீன தர்மங்கள், பிராசீன பழக்க வழக்கங்கள் ஆகிய இவைகளின் தத்வார்த்தத்தை யறியாது கேவலம் வெளிப்பகட்டைக்கண்டு மயங்கித் திரியும் சில கசடர்போன்று அந்நாடுகளும் தமக்கேற்பட்டுள்ள காரியங்களை முற்றும் மறந்து பற்பல வழிகளை நாடிச் செல்கின்றன. அவற்றின் நாகரிகத் தேர்ச்சியெல்லாம் வெறும் வெளித்தோற்றமேயன்றி உண்மையில் அவற்றுடன் பிறந்து வளர்ந்து வந்ததல்ல; தமக்கு முன்னிருந்த ஆதாரமற்ற நாகரிகத்தை (என், அநாகரிகத்தை என்றே சொல்லலாம்) தாமும் கைக்கொண்டதனால், நாடகசாலையில் அரசவேஷம் தரிப்பவன்போலும் "கான மயிலாடக் கண்டிருந்த வான்கோழி" போலும் அபிநயிக்கும் கேவல பொய்த்தோற்றமே யாகிவிடுகின்றன.

இதனால் அம்மேனாடுகளில் உண்மையான நாகரிகம் இருந்திருக்கவில்லை யென்று யாம் கூற வந்தோமில்லை. அம்மேனாடுகளின் புராதன நாகரிகம் இறந்து அழிந்து விட்டது என்பதும் அவ்விடத்திய தற்காலத்திய நாகரிகம் துருப்பிடித்த இருப்பணிக்கு தங்கமுலாம் பூசியது போலும் என்பதுமேயாம். இம்மாதிரி அந்நாடுகளில் மாத்திரம் பண்டைக் காலத்துத் தர்மம், கல்வி முதலியவை அழிந்து போயிருக்கவும் அல்லது பற்பல மாறுதல்களை அடைந்திருக்கவும் வேறு எங்காயினும் அத்தகைய மாறுதல்கள் யாதொன்று மடையாமலும், தம்மொளி மழுங்காமலும் எக்காலத்தும் நாகரிக ஒளி வீசிவந்திருக்கின்றதா என்று சிலர் ஐயமுறலாம். ஆம், பிராசீன நாகரிகம், பிராசீன பழக்க வழக்கங்கள், பிராசீன அரசாங்கம், பிராசீனதர்மம் ஆகிய இவையெல்லாம், எத்தனை நூற்றாண்டுகள் கழிந்தும் நம்நாட்டில் தொன்று தொட்டு வருகின்றன, என்பதைக் கேட்டுப் பலர் வியப்படையலாம்.

கிரீஸ்தேசத்தின் கல்வியும், கைத்தொழிற் சிறப்பும், வீரபராக்கிரமும் தற்காலம் எங்குபோய் ஒளிந்தன? கார்த்தேஜ் நகரத்தின் அகண்ட ஐச்வர்யமும் வீர்யமும் எங்கேனும் எவருக்காயினும் புலப்படுகின்றனவோ? ரோமாபுரியின் பரப்பமைந்த ராஜ்யமும் அளவிட வொண்ணாஸைன்னியங்களும் எங்கே? இவைகிடக்கட்டும். இவர்கள் எல்லாரும் கடைப்பிடித்த பண்டைக்கால தர்மங்களும் ஆசாரங்களும் நிலைபெற்று நின்றனவா? அல்லது இவற்றைக் குறித்த சின்னங்களாவது அத்தேயங்களில் பாமர ஜனங்கள் அறியும்படி உள்ளனவா? அல்லது இவர்களுள் புண்ணிய சீலர்களாகவும் வீர புருஷர்களாகவும் மேன்மை பெற்று விளங்கிவந்தவர்களின் பேராவது யாருக்காயினும் தெரியுமா? இவ்வினாக்களின் கருத்தை யுட்கொண்டபின் இந்தியாவையும் இந்திய சரித்திரத்தையும் பற்றிக் கருதுவோமாயின் அப்படிப்பட்ட யாதொரு வியப்புக்கும் இடமில்லை. அங்ஙனம் மற்றதேச சரித்திரங்களுக்கும் நம் தேச சரித்திரத்திற்குமுள்ள சிலமுக்கிய தாரதம்மியங்களை ஆராய்வோம்.

தற்காலத்தில் பாடசாலைகளில் உபயோகிக்கப்பட்டு வரும் சில இந்திய சரித்திர புத்தகங்கள் உண்மையான இந்திய சரித்திரத்தைக் கூறுவதாக நாம் காண்கிறதில்லை. அவை பெரும்பாலும் இந்தியாவில் ஆதிகாலத்திலேயே வந்து எற்கனவே குடியேறியுள்ள ஸ்வதேசப் பிரஜைகளின் சரித்திரத்தைக் கூறாது ஒழித்துவிட்டு, பிற்காலத்தில் அவர்களை வென்று தம் ஆட்சிக் குட்படுத்திய அந்நிய தேசத்தாரின் சரித்திரத்தினையே எடுத்துக் கூறுகின்றன. உதாரணமாக இப்புத்தகங்களின் இந்திய சரித்திரத்தின் பிற்பகுதிகளிலெல்லாம் "ஆங்கிலேய துரைத்தனம்" என்றேகுறிக்கப்பட்டு ஆங்கிலேயருடைய நடவடிக்கைகளைக் கூறுகின்றதே யன்றி இத்தேச வாசிகளைப்பற்றிய ஒரு விஷயத்தையாவது கூறு

கின்றதில்லை. ஆனால் ஆங்காங்கே ரோமேஷ், சந்தர்டட், ரானடே முதலியவர்களைப்போல் தேசபக்தி பூண்டுள்ள சரித்திர விற்பன்னர்களால் இந்தியசரித்திரம் சிறிதுசிறிதாய் உள்ளது உள்ளபடியே எழுதப்பட்டு வருகின்றது.

அத்தகைய சரித்திரத்தில் ஆரியர் பூர்வீகத்தில் அடைந்திருந்த சீரும் சிறப்புமமைந்த நிலைமையும் எக்காலத்தும் ஒருவராலும் ஸ்வப்பனத்திலும் கண்டறியப்படாத இத்தேசத்திற்கேயுரியதான நாகரிகமும் உலகத்தில் மற்றத் தேசங்களிலும் உள்ள ஜனங்கள் காட்டுமிராண்டிகளாய் மரங்களிலும் குகைகளிலும் வசித்து, காய்கிழங்குகளையும் தம்வேட்டையில் கிடைக்கும் மிருகங்களையும் பக்குவப் படுத்தவும் தெரியாமையின் அப்படியே பச்சையாய் உண்டு, நிர்வாணமாயும் அல்லது தோல், இலைகள் முதலியவைகளை அணிந்துகொண்டும் திரிந்துவந்த ஆதிகாலத்திலேயே நம்நாட்டில் விளங்கி வந்தன என்றும் அறிகிறோம். அவை கொஞ்சகால மாத்திரம் நிலைத்து நின்று பிறகு அழிந்து விட்டதாக எங்கும் கூறப்படுகிறதில்லை. அப்பண்டைக்கால நாகரிகம் இக்காலத்திலும் இத்தேசம் ஒன்றில் மாத்திரமே நீடித்து நின்றிருக்கின்றது. இசன் காரணமென்னவென்று சற்றுயோசிப்போமாயின் இந்திய சரித்திரத்தின் போக்கு மற்ற எத்தேச சரித்திரத்தின் கதியைப் போலல்லாமல் அதற்கென்றே யமைக்கப்பட்ட ஒரு கம்பீரத்துடனும் அமைதியுடனும் விளங்குகின்றதுஎன்றுதெரியவரும். நம் நாட்டார் ஏனைய தேசத்தார் போன்று நினைத்ததற்கெல்லாம் பிறருடன் போராடி, எங்கும் குருதி நீர் தேக்கி, நாடுகளை அபகரிக்கமுயன்றதாக யாம் வெகுவாய் அறிந்ததில்லை.

அதற்குப் பிரதியாக, இத்தகைய கொடுங்கோலையாளிகளுக்கும் கொள்ளைக்காரர்களுக்குமே அவர்கள் சுமார் 2000 வருஷங்களாக இரையாக வந்திருக்கிறார்கள் என்று நன்றாய்த் தெரியவருகிறது. எங்கு சென்றாலும் அழுகுரலையும் தீப்பிடித்த கிராமங்களையும் விட்டுச்சென்ற சில மஹாவீரர்களைப் போலல்லாமல், எங்கும் தம் சாத்விக குணத்துடனும் மேலான நாகரிகம், குணம், கல்வி, மதாசாரம் இவைகளுடனும் சென்று யாதொரு கோலாஹலமுமின்றித்தம் அமைதி பொருந்திய ஆட்சியைச் செலுத்திவந்தார்கள். ஹிமாசலம் முதல் கன்யாகுமரி வரையில் ஆர்ய நாகரிகம், ஆர்யதர்மம், ஆர்யநீதி, ஆர்ய அரசாங்க முறைமை ஆகிய இவையெல்லாம் பரவினதற்குக் காரணம் அவர்களிடம் குடிகொண்டிருந்த மேன்மைக்குணங்களையன்றி வேறல்ல. மற்றதேச சரித்திரங்களில் ஒருக்கட்சியார் தம் கொள்கைகளையும் ஆசாரங்களையும் பரவச்செய்யவிரும்பினால் பலவந்தத்தின் உதவியைக்கொண்டு பரவச் செய்தனரென்றும், ஏனையகொள்கையோர் தம் கொள்கைக்குவராவிடின் அவர்களை உயிருடன் தீயிலிடுதல் முதலிய சித்திரவதைகள் புரிந்துவந்தனரென்றும் அறிகிறோம். ஆனால் நம்மவரோ தம் மதம் பிறரால் கொள்ளப்படுதற்குத் தகுந்த முயற்சி யாதும் செய்திலர். அதற்குப்பதிலாய், தம்நாட்டில் மதவிஷயத்தில் தமக்கு நேரிடும் கஷ்டங்களினின்றும் தப்பிப் பிழைக்க இடந்தேடி ஓடிவந்த பிறமதஸ்தர்களுக்கு அபயங்கொடுத்து அவர்களை அன்புடன் வரவேற்று உபசரித்துத் தம்நாட்டில் அவர்கள் குடியேற இடமும் அளித்தனர். அவர்களின் இயற்கைக் குணங்களைப் பற்றிக் கூறவும் வேண்டுமோ?

அரசாங்கமுறையிலும் நம்மனோர் பண்டைக் காலந்தொட்டு மேன்மையுற்றிருக்கிறார்கள். ஆதிகால முதற் கொண்டு மனுநீதிவழுவாத அரசர்களும் ராஜ்ய தந்திரநிபுணரான அமைச்சர்களும் கண்ணை இமை காப்பது போலவும், குழந்தையை அன்னைபாதுகாத்து வருதல் போலவும் தம் நாட்டின் பிரஜைகளைப் பாது காத்து வந்திருக்கின்றனர் என்று அறிகிறோம். இதைப்பற்றி இத்தேசத்திற்கு யாத்திரையாக வந்த அந்நிய தேசத்தார்களும் சாட்சி பகர்கின்றனர். அலக்ஸாந்தர் இந்தியாவின் மீது படையெடுத்தகாலத்திலும், கௌதம புத்தர் காலத்திலும் ஆங்காங்கே குடியரசுகளும் இருந்தனவாகத் தெரியவருகிறது. சந்திரகுப்த மௌர்யனுடைய நாட்டின் அரசாட்சியைப்பற்றி மெகாஸ்தனிஸ் கூறும்போது சில விஷயங்களில் இக்காலத்து அரசாட்சியும் இதற்கு நிகராமோ வென்று ஐயுறவேண்டியிருக்கிறது. சாணிக்யன், தோடர்மால், நாநாபர்நாவிஸ், பூர்ணியா இவர்கள் இந்தியாவில் முதிர்ந்த அரசாங்க முறைமையின் கனிகளென்றே இவர்களின் சரித்திரத்தைப் படிப்போர் யாவரும் ஒத்துக்கொள்வார்கள். தற்காலத்தும் ஆங்காங்கேயுள்ள ஸ்வதேசமாகாணங்களில் நடந்தேறும் இராசாங்கத்தையும், பிரிடிஷ் துரைத்தனத்தாரால் அளிக்கப்பட்டு இந்தியர் வஹித்துவரும் பெரிய உத்தியோகங்களின் ஒழுங்கையும் கவனிப்பவர்கள் இந்தியர்கள் அரசாங்க முறையில் மற்றெந் நாட்டாரைக் காட்டிலும் தாழ்வடையாமல் ஒருபடி மேலேயே யிருக்கிறார்கள் என்று கூறுகிறார்கள்.

கல்வித் துறையிலும் நம் நாட்டார் வெகு காலமாய் தலையெடுத்து வந்திருக்கிறார்கள். உலகத்துள் எந்நூலும் எழுதப்படு முன்னமேயே நந்தேயத்தில் ரிக்வேதம் இயற்றப் பட்டது. அந்நாள் முதற்கொண்டு நாளது வரையிலும் கல்விப்பயிற்சியில் இந்தியருக்கு இணையாக எவரும் வந்திலர். பரதகண்ட வாசிகளே நுண்ணறிவைப் பெற்று அவ்வறிவுணர்ச்சியினால் ஆனந்த மடைதற்குரியார் என்று பிரபலமேனாட்டு நிபுணர்களும் கூறி யிருக்கின்றனர். மற்றப் பாஷைகளில் உள்ள நூல்களுக்கு இணையாய் நம் நாட்டின் பொதுமொழியாம் வடமொழியில் இருத்தலுமின்றி, மற்றப் பாஷைகளில் அநேகமாய் இல்லாத ஈச்வரனைப் பற்றியும் பகவானது கல்யாண குணங்களைப் பற்றியும் லீலா விநோதங்களைப் பற்றியும் உள்ள நூல்களும் இம்மொழியிலேயே அமோகமாய் நிறைந்துள்ளன. இதுவே இத்தேசத்தாரின் கல்வி நிரந்தரமா யிருப்பதற் கோர் சிறந்த காரணமாகும்.

ராஜதரங்கிணியும், சரிரகமும் இன்னும் இவை போன்ற கிரந்தங்களும் இந்தியரும் சரித்திரம் எழுதுவதிலும், வைத்திய சாஸ்திரத்திலும் விற்பன்னராயிருந்தனர் என்பதற்குச் சிறந்த உதாரணங்களாகும்.

இவையன்றி கைத்தொழில்களிலும், சித்திரம் வரைவதிலும், அரிய கட்டடங்கள் நிர்மாணம் செய்வதிலும் நம் நட்டாரும் மற்றவருக்குப் பின்வாங்காமலிருக்கின்றனர். பண்டைக்காலத்தில் இந்தியாவிற்கும் மற்றத் தேசங்களுக்கும் இருந்த கூட்டுறவின் காரணங்களில் இந்திய கைத்தொழிற் சிறப்பு ஒன்றாகும். தவிரவும் கௌசாம்பி, பாடலிபுரம், டக்கா முதலிய பட்டணங்கள் தம் கைத்தொழில் அபிவிருத்தியினால் தாம் அடைந்த பெருமையின் பொருட்டும் ஐச்வர்யத்தின் பொருட்டுமே பிறரால் மதிக்கப்பட்டு வந்தனவுமன்றி அனேக அந்நியர்களின் மனதைக் கவரவும் தொடங்கின. பௌத்தமதம் இந்நாட்டில் பரவத்தொடங்கிய நாள் முதற்கொண்டு நாளது வரையிலும் இப்பாரதவாசிகளின் கைத்திறனை எங்கும் காணலாம். பௌத்தபடிமங்களுக்கென்றேற்பட்ட ஆலயங்களும், கல்லில் செதுக்கப்பட்டுள்ள அற்புத குஹாலயங்களும், ஸ்தூபங்களும், விக்கிரகங்களும், அவைகளைக்கட்டிய சிற்பிகளின் நுண்ணறிவையும், தென் தேயத்தில் உள்ள காஞ்சி, தஞ்சை, ஸ்ரீரங்கம் முதலிய தேவாலயங்கள் அவற்றை நிர்மாணஞ் செய்தவரின் மனோநிலைமையையும், வடக்கே ஆக்ரா, ஜான்பூர், டெல்லி முதலிய நகரங்களில் உள்ள மொகலாய கட்டடங்கள், அவற்றை எழுப்பியவர்களின் கற்பனா சக்தியையும் நன்று புலப்படுத்துகின்றன. மொத்தத்தில் இந்நாட்டின் வேலைப்பாடுகள் எல்லாம் கேவலம் வெளித்தோற்றத்தின் சாயலைப்பெறாமல் ஆத்மவிலக்ஷணத்தை வெளியில்காண்பிக்கும் பாவனையிலேயே இருக்கின்றன.

இவை மாத்திரமா? இன்னும் அனேக விஷயங்களிலும் இந்திய சரித்திரம் மற்ற தேசசரித்திரங்களினும் சிறந்ததாய் இருப்பதுமன்றி, ஏனைய சரித்திரங்களில் நாம் படிக்கும் ரணயுத்தங்களும், பொய் புரளிகளும், மததூஷணையான விஷயங்களும், சித்திரஹிம்ஸைகளும் அனேகமாயில்லாமல் நிர்மலமாய் நின்று சாந்தமயமாய் விளங்குகின்றது. இதனாலேயே நம்நாட்டில் வீரபுருஷர் இருந்திருக்கவில்லை என்று சிலர் நினைக்கலாம். இத்தேசத்தில் துஷ்டநிக்ரகசிஷ்டபரிபாலனம் செய்யும் பொருட்டு ஈச்வரபிரஸாதத்தினால்வந்துதித்த சுத்த வீரர்களுக்கும் எண்ணிக்கையுண்டோ? மற்ற சரித்திரங்களில் ஸீஸர், ஹானிபால், நெபோலியன் இவர்களைப் பற்றிப்படித்தால் நம் நாட்டுச் சரித்திரத்தில், ஶிவாஜி விக்ரமார்க்கன், சந்திரகுப்தன் இவர்களைப் பற்றிப் படிக்கலாம். அந்நிய தேசங்களில் ஒரு கான்ஸ்டெண்டைன், ஒருஆல்பிரட் இவர்களைக் கண்டால் இத்தேசத்திலும் அசோகவர்த்தனன், கனிஷ்கன் இவர் போன்றவர்களைக் காணலாம். அங்கே ஜோன் அப்ஆர்க், எலிஸபெத் இவர்களைப் பற்றிப்படித்தால் இங்கும் மீராபாய், சாண்ட்பீபீ, அஹல்யாபாய் முதலியவர்களைப் பற்றியறியலாம். ஆனால் உலகத்துள்ள ஜீவகோடிகளின் மீது அருள் சுரந்து மனங்கசிந்து உருகித்தம் ஆயுள் முழுமையும் அவர்களுக்கென்றே அர்ப்பணம் செய்து அடியார்க் கெளியராய் உழைத்து வந்து விளங்கிய கௌதம புத்தரைப் போன்ற ஒருவரை மற்ற எத்தேச சரித்திரத்திலும் காண்பதரிது. இவர் போன்ற புண்ணிய புருஷர்களின் சரித்திர மஹிமையைப் பெற்றுள்ள இத்தேச சரித்திரம் யாவரானும் பாராட்டற்பாலதன்றோ? இப்புண்ணிய பூமி தன் அகண்டபரப்பினாலும், தான் கொண்டுள்ள மஹா நதிகளாலும் மஹோன்னத பர்வதங்களாலும் கம்பீரமாய் விளங்குவது போல், தன்னையடையும் சகலஜீவகோடிகளையும் அன்புடன் ஏற்று உபசரித்து "ஏகம் ஸ்த்விப்ரா பஹுதா வதந்தி" என்னும் உபநிஷத் வாக்கியத்தின் உண்மையைத் தன் சரித்திர வாயிலாய் வெள்ளிடைமலை போல் விளக்கி நிற்கின்றது.

K. S. வீராசாமி அய்யர், B. A.

நல்லிணக்கம்:—லௌகிக ஞானமில்லாத ஒருசிறுவன் ஏதாவது ஒருசங்கத்தில் சேரும்பொழுது அகிலிருந்து நற்குணங்களைக்கிரகிக்காமல் துர்க்குணங்களைக் கிரகிக்கிறது வழக்கம். இதுவே விவேக மின்மை. எவ்வாறு என்றால் ஒரு சங்கத்தில் சில மகாவித்வான்களே சேர்ந்திருந்தால், அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் படிப்பு முதலியவைகளில் தேர்ச்சி அடைந்தவர்களாயிருப்பினும் அவர்களிடம் ஏதாவது ஒரு துர்க்குணம் சில சமயங்களிலிருக்கும். அதாவது ஒருவர் சற்றுச் சிற்றின்பங்களில் ஞாபக முடையவராயிருப்பார்; மற்றொருவர் எப்பொழுதும் சூதாட்டத்தில் பிரியப்பட்டவராயிருப்பார். இவர்களைப் பார்த்து இவர்களே இப்படிச்செய்யும்பொழுது நாமும் ஏன் அப்படிச் செய்யக்கூடாது என்று சில வாலிபர்கள் ஆரம்பிப்பார்களேயானால் அவர்களைப் பார்க்கிலும் புத்தியீனர்கள் இந்த உலகத்திலுண்டோ? இல்லை. மேலும் அந்த வித்வான்களிடம் ஆயிரம் நல்ல குணங்களுடன் ஒரு துர்க்குணமுமிருப்பதால் எவரும் அதைக் கவனிக்காமலிருக்கலாம். அவர்களுடைய நற்குணங்களை யெல்லாம் விட்டுத் துர்க்குணத்தைமாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டால் ஜனங்கள் நம்மை இலக்ஷியம் பண்ணுவார்களா? எல்லா நற்குணங்களையும் நாம் எடுத்துக்கொண்டு துர்க்குணத்தை மாத்திரம் தள்ளியிருப்போமேயானால் நம்மைக்கண்டு அதே ஜனங்கள் எவ்வளவு சந்தோஷப் படமாட்டார்கள்.

ஒரு சங்கத்தில் சேர்ந்ததுமுதல் அகில் நமக்குக் காணப்படும் நற்குணங்களையே நாம் கிரகிக்க முயலவேண்டும். ஜனங்கள் ஒருவருக்கொருவர் செய்து கொள்ளும் மரியாதை, நடையுடை பாவனை, பேசிக் கொள்ளும் இனிய வார்த்தை, இவைகளை யெல்லாம் நாம் உற்றுப் பார்க்கவேண்டும்.

மாணவர் பக்கங்கள்

STUDENTS' PAGES

I. ஆத்திசூடி விளக்கம்

29. இளமையிற்கல்

இளமைப் பருவத்திலேயே கல்வி கற்றுவிட வேண்டும். ஏன் இப்படிச்செய்ய வேண்டும்? இல்லாவிடில் என்ன கேடுவிளையும்? என்ற இரண்டு சங்கைகள் பிறக்கும். இவைகளை ஒவ்வொன்ருக எடுத்து ஆராய்வோம்.

இளமைப் பருவத்தில் மனம் ஒருவாறு தெளிவாக விருக்கும். பூர்வஜன்ம வாஸனைகள் அதிகமாக ஓங்கிக் கிளம்பி வரமாட்டா. அப்படிவந்து மனதைக் கலக்குவதற்குவேண்டிய உலக அனுபவம் இளமையில் ஏற்படக்காரணமும் வாராது. அதனால் எப்படிப்பட்ட கெட்டவாஸனைகளிருந்த போதிலும் இந்தப் பருவத்தில் தலைதூக்காதிருந்து பின்னர் உலகத்திலடிபடுவதற்கேற்ப வெளிப்படையாக விளங்கத் தொடங்கும்: இதுபற்றியே பரமஞானி பாலனைப் போலிருப்பான் என்றும், சிறுகுழந்தைகள் பிரஹ்மஸ்வரூபம் என்றும் நம்முள் ஸாதாரணமாக வழங்கி வருகிறது. இளமைப்பருவத்தில் ஒருகுற்றமும் அறியாத் தன்மை உண்டு. இந்த ஸமயத்தில் கல்விகற்பித்துத் தர்மவிஷயங்களை மனதில் புகுத்திவிட்டால்எதிரான சக்திகளால் கலக்கப்படாது இவை பதியும். அதனுல் மேல் உலக வாழ்க்கையில் தன் வாஸனைக்கு ஏற்பக் கெட்டவழியில் ஒருவன் தூண்டப்பட்டபோதிலும் தங்கு தடையின்றி அவனை அதில் பாய்ந்தோடவொட்டாது இந்த தர்மவிஷயங்கள். இளமையில் பதிந்தகல்வி தடுத்துக் கொண்டாவதிருக்கும். வரவர இந்தத் தடைபலத்து வாசனைகளை அடக்கி அழிக்குந் திறன்கூட அவனுக்கு வந்துவிடும். இதுபற்றியே தொட்டிலிற் பழக்கம் சுடுகாடு மட்டும் என்று கூறுவதும் உண்டு.

இளமைப்பருவம் தேஹம் நன்ருக வளரும்பருவம். ஒருமரத்தை சிறு செடியாக விருக்கும்பொழுது ஒருவிதமாக வளைத்து விட்டால்அப்படிவளைந்தேஅதுவளரும். மரமானபின்பு அதை வளைப்பதென்பது அஸாத்யம். இதுபோல இந்தப் பருவத்தில் மனதை எப்படி வேண்டுமானுலும் திருப்பி ஒருவித நிலையில் வைத்தால் நிற்கும். மேலும் புத்தி முதலியன வளரும் ஸமயத்தில் திருத்தி விட்டால் திருத்தம் நன்ருகப் பதிவதோடும் புத்தி வளர்ந்தோங்கும்பொழுது இதுவும் நன்ருக வேரூன்றிக்கொண்டு வந்து ஒருவன் நடத்தையை ஒருவாறு திடப்படுத்திவிடும்.

'இளமையில் விளையாட்டில் பிடிப்பு; யௌவனத்தில் பெண்மணிகளிடம் பிடிப்பு; முதுமையில் ஆகாயக் கோட்டை கட்டுவதில் பிடிப்பு; பரம்பொருளிடம் பிடிப்பு எப்பருவத்தில்தான் ஏற்படுமோ?' என்ருர் ஸ்ரீமத் சங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள். இவைகளுள் யௌவனம், முதுமை இவைகளில் மனம் கிளம்பி வாஸனைவசமாக ஆடுவதும் அகங்காரம் தடித்து நிற்பதுமாக விருக்கும். இந்த ஸமயங்களில் நல்வழிப்படுவது கடினம். இளமையிலோ விளையாட்டாக விருப்பதால் அவ்வளவு அகங்காரமும் வாஸனைத்தடிப்பும் இரா. அப்பொழுது விளையாட்டாக அரியவிஷயங்களை ஏற்றிவிடலாம். நல்லஞாபக சக்தி இப்பருவத்தில் இருப்பதால் பின்னர் தகுந்த ஸமயங்களில் இவைகள் அவனுக்கு வந்து உதவும். இந்த விளையாட்டுப் பருவத்தில் நல்லவிஷயங்களைக் கேட்டு விட்டால் வ்யவஹார அனுபவம் இல்லாததால் 'மேல் நாம் தவருது நல்வழியிலேயே இருக்க வேண்டும்' என்ற தீர்மானம் பிறந்துவிடும். வயதாகி வ்யவஹாரங்களில் அடிபடும் பொழுதல்லவா, 'இப்பாழுலகில் நல்லவழியில் நிற்பது எவ்வளவு கடினம்; அறியாமையால் அல்லவா அப்படி இருக்கவேண்டும் என்று முன் தீர்மானம் செய்துவிட்டேன்' என்ற அனுபவ உணர்ச்சி ஏற்படும். இதுபற்றியே ஒரு கவியும் 'வயது ஏற ஏற பனம் உறைத்து, இளமையில் ஆகாயப் பந்தலாகச் செய்த ஸத்ஸங்கல்பங்களை நினைத்து அவைகளை அலக்ஷ்யமாக உதறிவிடும்' என்று கூறுகிருர். இந்த அபாய நிலைவரும்முன் ஆகாயப்பந்தல் திடமாக நடத்தையில் வரும்படி ஆழ்ந்தகல்வி இளமையில் ஏற்படுத்தவேண்டியது அவசியமல்லவா?

> கற்க்கசடற, கற்பவை கற்றபின்
> நிற்க அதற்குத்தக.

என்ருர் திருவள்ளுவ நாயனுரும். இதில் இரண்டு விஷயம் கூறப்பட்டிருக்கிறது கல்விகற்கவேண்டும் நன்ருக; பின்னர் அதன்படி நிற்கவேண்டும். முன்னர் கூறியவைகளிலிருந்து இளமையில் கற்ருல் நன்ருகப்பதியும் என்றும், யௌவனகாலத்தில் இளமையில் நல்ல எண்ணங்களிடம் ஒருவித அனுதாவு ஏற்படும் என்றும் விளங்கியிருக்கிறது. இந்த இரு விஷயங்களை இந்தக்குறளின் இருபாகங்களோடு பொருத்திப்பார்ப்போம். இளமையில் கற்கவேண்டும் ஸந்தேஹ விபரீதங்களற; இதனுல் ஏற்படும் உணர்ச்சியைக்கொண்டு இதற்கு ஒருவித அனுதாவைக் கிளப்பிவிடும் யௌவனப் பருவத்தில் அதைத் தகைந்து கற்றவாறு நிற்கப்பழகி நிலைபெற முயல வேண்டும் என்பதாயிற்று. இப்படிச் செய்து ஒழுங்காக வந்தால் முதுமையில்ஆசைக்கு யௌவனம் வந்து மீளாக்கஷ்டம் ஏற்படாது, சசடறக் கற்ற தனுலாயபயனுகி அதன்படி நிற்றலால் வாலறிவுநற்ருள் பற்றி நிலைத்துவிடும் பரமநிலை உண்டாக இடம் ஏற்படும். இந்தக் கருத்தை ஒருவர்,

> முப்பதா மாண்டளவின் மூன்றற் றொருபொருளை
> தப்பாமல் தன்னுள் பெருனுபின்—செப்பும்
> கலையளவே யாகுமாம் காரிகையார் தங்கள்
> நிலையளவே யாகுமாம் மூப்பு.

என்று கூறியிருக்கிருர்.

இங்கு காட்டப்பட்டிருக்கும் இந்தப் பாட்டிலிருந்து இளமையிற் கல்லாதவன் நிலை வெளிப்படும். இளமையில் கல்லா ஒருவன் யௌவனப் பருவத்தில் தீயவை, மனச்சஞ்சலம் அதிகரிப்பவை, வாழ்நாளை வீணாக்குபவை ஆகிய இவைகள் நிறைந்த இந்த உலகில், சுக்கானற்ற கப்பல் புயலடிக்கும் நடு ஸமுத்திரத்தில் அகப்பட்டு விடுவதுபோல, கிடந்துழல அகப்பட்டுவிடுவான். புத்தியால் உணர்ந்து ஒதுங்கி அதிக வருத்தமின்றி எளிதில் ஸஹிக்கக்கூடிய கஷ்ட காலங்களில் எல்லாம் இளமையில் கல்லாதவன் மூழ்கி அடிபட்டுத் தத்தளித்து வெகுகாலத் திண்டாட்டத்தின்பேரில் அப்படிப்பட்ட விஷயங்களை விட்டு ஒதுங்கினால் நலமாக விருக்கும் என்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். இம்மாதிரி இவனிடம் ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் அனுபவித்து வெகுநாளுக்குப் பின்னர் ஸூக்ஷ்மம் விளங்குமே ஒழிய அவனுக்கு வாழ்க்கையில் ஒருவித ஸுகமும் ஏற்பட இடமிராது. இப்படித் தெரிந்துகொண்டு முடிவதற்கு முன் இறவாமலிருந்தால் அவனுக்கு மூப்புவரும். அப்பொழுது சாகுங்கால் சங்கரா! சங்கரா !! என்று கதறும் அறிவிலிபோல, இளமையில் செய்யவேண்டியதான கல்விகற்கும் விஷயம் வரும். மறுபடி அவன் சிறுபிள்ளைநிலைக்கு வரவேண்டியது தான். சிறுபிள்ளைகளுக்கு ஸத்ஸங்கல்பம் விஷயம்எப்படிவெறும் ஆகாயப்பந்தலாகவிருந்ததோ அதுபோல இவன்ஞானமெல்லாம் வெறும வாசாஞானம்எட்டுச்சுரைக்காயாகமாத்திரம் தானிருக்கும். சிறுவன்நிலையில்உள்ள ஸஹாயம் இந்தவயதிலிருக்குமா? சிறுவனுக்குப் புத்தி முதலியவைகள் எல்லாம் வளர்ந்து வரும் பருவம். ஆகாயப் பந்தலாக ஸத்ஸங்கல்பம் அவனிடமிருந்தபோதிலும், அவைகளின் பதிவின் திடத்தாலும் இந்திரியாதிகள்சுறுசுறுப்பாலும் எந்தக் கொடிய நிலை வந்தாலும் வரட்டும் ஒருகை பார்த்துத் தான் விடுவது அதைத்தடுக்க என்ற தீரம் அவன் மனதைவிட்டகலாது எப்பொழுதும் இருக்கும். மனம் இந்த ரூபமாக இருக்கையில் ஒரு ஆபத்து வந்துவிட்டால் இந்த மூச்சிலேயே அவன் கெட்ட மார்க்கங்களில் இறங்காது முதல்தரம் மிகுந்த கஷ்டத்தின்பேரில் நின்றும் விடுவான். தீரம் அதிகமாகிவிடும். வரவரப் பழக்கபலமும் ஏற்பட்டுவிடும். முப்பதாமாண்டளவில் மூன்றற்றொரு பொருளைத் தப்பாமல் தன்னுள் பெற்றும் விடுவான். கிழட்டுச் சிறுவன் கதியைச் சற்று நிதானித்துப் பார்ப்போம். அந்தவயதில் ஸன்மார்க்க ஞானம் ஸம்பாதிக்கத் தொடங்கி யிருப்பதால் நல்ல விஷயங்கள் அவன் புத்தியில் உலகானுபவ விசேஷத்தால் நன்றாக விளங்குமாயினும், சிறுவனுக்கேற்படும் தீரம் மாத்திரம் உண்டாக இடமிராது. இவன் தேஹாதிகள் தளர்ந்து கொண்டு வருகின்றன. ஒருவித அதைர்யமும் துக்கமுமே இவன் மனதில் ஏற்பட்டு, ஞானம் விளங்க விளங்க நல்ல விஷயங்களை உணரும் பொழுதெல்லாம், அவைகளில் நிலை நின்று ஒதுங்கவேண்டிய அபாயஸமயங்கள் தனக்குமுன்னே ஏற்பட்டதும், அவைகளில் தான்கேடுகெட்ட கழுதை போல நடந்து கொண்டதும் நன்றாக ஞாபகம் வர 'ஐயோ! நமதுவாணாளை வீணாக்கினேனே' என்ற துக்கம் வந்து தாக்கும். கல்வி ஏறஏற தன் கையற்ற நிலை வெளிப்படுமே ஒழிய வேறொன்றும் வாராது. சிற்சில ஸமயங்களில் தான்கற்ற வித்தையைக்காட்ட வேண்டிய நிலைகள் ஏற்பட்டாலும், நல்ல வழியில் நடக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் மனதிலிருந்தாலும், பூர்வாபயாஸபலம், தன்கையாலாகாத நிலை இவைகள் வசமாகி தன் எண்ணத்திற்கு விரோதமாகவே நடந்து விடுவான். துக்கம் அதிகரித்து அதைர்யம் ஓங்கிவிடும். இப்படி அவன் அந்த ஜன்மத்தைத் தள்ளிட்டால் அடுத்த ஜன்மத்தில் இளமையில் கற்று யௌவனத்தில் ஸித்திபெறுவன், ஆகவே முதுமைக் கல்வி இப்படி இருப்பினும் அப்பொழுதும் கற்காது மிருகங்கள் போல வாயைப் பிளப்பதைவிட இது எவ்வளவோ மேல்.

லௌகீக விஷயத்திலும் இளமையில் கற்க வேண்டியது அவசியம். யௌவனத்தில் குடும்பரணமும், முதுமையில் ஓய்வும் வந்து விடுமாதலால், ஸம்பாதித்து இவ்விருபருவத்திலும் கஷ்டமில்லாது காலத்தைக் கடத்த இளமைக் கல்வி வேண்டியது அவசியம். லௌகீகக் கல்வி யௌவன ஆவேச அவஸரங்களுக்கு இடையில் வேரூன்றாதாதலால், இளமையே அதற்குத் தகுந்தது. மேலும் பகவான் கீதையில் 'அற்புதமாம் என்றன் விபூதிக்கோரந்தமிலை' என்று கூறுவதுபோல இந்த உலக விஷயத்தை உணரப் புகுந்து விட்டால், அந்தக் காரியத்திற்கு முடிவே ஏற்படாது. அநேக புருஷ ஆயுஸ் இருந்தாலும் போதாது. இப்படி இருப்பதால் ப்ரகிருதி சாஸ்திரக்கல்வியை இளமையிலேயே ஆரம்பித்துவிட வேண்டியது அவசியம்தான்.

கல்வியிளமைக் குளிலாக்காளி தாஸன் மனையாள்
வல்வசையால் பொல்லா மரணமுற்றுச்— செல்வத
நற்றூமா புன்னைவனநாதா விதையறிந்து [ஞல்
கற்றுவிளமையிற்கல்.

என்ற ஆத்திசூடி வெண்பாவில் காளிதாஸனைப் பற்றி ஸாதாரணமாக வழங்கிவருவதும் பொய்க்கதையுமான விஷயம் குறிக்கப் பட்டிருக்கிறது. காளிதாஸன் பிராஹ்மணனாகப் பிறந்து அவன் மூடத்தனத்தால் மாடு மேய்ப்பவனாகிவிட, அவனது முழுமூடத்தனத்தை, ஒரு தேசமந்திரி நுனிமரத்திலிருந்து கொண்டு அவன் அடிமரத்தை வெட்டும் பொழுது கண்டு, வித்யாகர்விஷ்டையாகி வந்த வரனை எல்லாம் தடுத்துவிட்ட தன் ராஜகுமாரிக்கு மணம் புரிவிக்க, அவள் மூலமாக இந்த இடப் பார்ப்பான் காளிகோயிலுக்குப்போய் அவள்பிரஸாதம் பெற்று வரகவியாகி வந்து, தனக்கு இப்பேருதவி புரிந்த பெண்மணியை நமஸ்கரிக்க அவள் காமவேகத்தில் அவனை 'பெண்கையில்மரணமுனக்குஉண்டாகுக' என்று சபித்துவிட்டிறந்தாள், என்றது எல்லோரும்

அறிந்ததே. இது போலவே ஒருசிறுவன் பள்ளியிலிருந்துஒருஅற்பவஸ்துவொன்றைத் திருடிவர, அவன் தாய் தகப்பன் அப்பொழுதே அவனைக் கண்டித்து அடக்காமல் விட்டுவிட்டனர். வர வர அவன் விலையுயர்ந்த வஸ்துக்களைத் திருடிவந்து, முடிவில் ஒரு திருடுநடத்துகையில் பிடிக்கவந்தவருள் ஒருவனைக் கொல்ல அவனுக்குத் தூக்குதண்டனை பிறந்தது. தூக்குமரத்தில் நிற்கையில் சுற்றியிருந்த தாய் தந்தையரைக்கண்டு தாயுடன் ஒரு ரஹஸ்யம் கூறவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தை வெளியிட, அப்படியே செய்ய அனுமதி பெற்றான். தாய் அருகில் வந்ததும் காதோடு ஏதோ சொல்வது போலக்குனிந்து அவள் காதைக் கடித்து எறிந்து விட்டான். என்ன ஸமாசாரம் என்று எல்லோரும் விசாரிக்கத் தான் ஆதியில் பள்ளியிலிருந்து அற்பவஸ்துவைத் திருடிவந்த பொழுது நற்புத்தி கூறித்தண்டியாது தாய் குசால்படுத்திவிட்டதால் தான் இப்பொழுது தூக்குமரமேற வேண்டிவந்ததென்றுகூறி துள்ளிக் குதிக்கும் இளமையில் என் துடுக்கடக்கிப் பள்ளிக்கு வைத்திலனே, தந்தையாகிய பாதகனே என்று கூறி உபந்யஸித்தான் என்று ஒரு கதைகூட உண்டு. நமது புராணங்களில் உள்ளபெரியோர்கள் எல்லோரும் இளமையிற்கற்று, யௌவனத்தில் அதன்படி நின்று முதுமையில் ஸித்திபெற்றவர்களே.

II மொழிபெயர்ப்பு விளக்கம்

TRANSLATION MODELS

These monsters of ingratitude, who had been so false to their old father, could not be excepted to prove more faithful to their own husbands. They grew soon tired of paying even the appearance of duty and affection, and in an open way showed that they had fixed their loves upon another. It happened that the object of their guilty loves was the same. It was Edmund, a natural son, of the late Earl of Gloucester, who had succeed the Earldom by his wicked practices; a wicked man, and a fit object for the love of such wicked creatures as Goneril and Regan. It falling about this time that Regan's husband died, Regan immediately declared her intention of wedding Edmund, which arousing the jealousy of her sister, to whom as well as to Regan, this wicked Earl had at sundry times professed love, Goneril found means to make away with her sister by poison. But being detected in her practices, she in a fit of dis-appointed love and rage, shortly put an end to her own life. Thus the Justice of Heaven at last over took these wicked daughters.

வயது முதிர்ந்த தமது தகப்பன் விஷயத்தில் நெறி தவறின நன்றிகெட்ட குரூபிகளிருவரும் தமது கணவர் விஷயத்தில் இதைவிட ஒழுங்காக விருந்துவிடுவார்கள் என்று எதிர்பார்க்க இடமே இல்லை. அவர்கள் தோற்றமாத்திரத்தில் உரிமையையும், காதலையும் பாராட்டிவந்து சீக்கிரத்தில் சலித்தும் போய்விட்டனர்: பின்னர் தாம் வேறொருவனிடம் காதல் கொண்டு விட்டதாக வெளிப்படையாகக் காட்டவும் தொடங்கிவிட்டனர். அவர்கள் இருவர் கொடுங்காதலுக்கும் இலக்கு ஒருவனாகவே ஏற்பட்டான். அவன் காலம் சென்ற க்ளாஸ்டர் பிரபுவின் வைப்பாட்டி மகனான கொடிய எட்மண்டே. இவன் சதியாலோசனைகளால் ப்ரபுத்வத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டதால், கானரில், ரீகன் என்றஇருகொடும்பாவிகள் காதலுக்கேற்ற இலக்கான படுபாவி. அந்த ஸமயத்தில் ரீகன் கணவன் இறந்துவிட, எட்மண்டைத் தான் மணக்கப்போவதாக அவள் தன் எண்ணத்தை வெளியிட்டுவிட்டாள். படுபாவியான பிரபு கானரிலுக்கும் ரீகனுக்கும் அநேக ஸமயங்களில் தனித்தனி அவர்கள்மேலிருந்த தன் காதல்பெருக்கை வெளியிட்டிருந்தான். ஆதலால் இந்தஸமயம் கானரிலுக்கு அடங்காப்பொறாமை வர விஷம் வைத்துத் தன் தங்கையைக் கொல்ல உபாயம் செய்துமுடித்து விட்டாள். இந்தச் சூழ்ச்சிக்கிடையில் அவள் கண்டுபிடித்து வெளியிலிழுக்கப்பட, கைகண்டு பலிக்காக்காதல் கோபம் இவைகள் நிறைந்த ஆவேசஸமயத்தில் தன்னுயிரை திடீரென்று மாய்த்துக்கொண்டுவிட்டாள். இவ்வாறு முடிவில் ஈசாஞ்ஞை இப்படுபாவிப் பெண்களை வந்து தாக்கியது.

நியாயமாக நிறுத்தெடுத்து வை.—நம்மைச்சுற்றியிருப்பவர்களையும் நம்முடன் இடைவிடாது பழகுகின்றவர்களையும் பற்றி நாம் நன்றாகப் பரிசோதித்து நியாயமாக அவர்களுடைய குணாகுணங்களை அறிந்தெடுத்துவைக்க வேண்டும். இதுதான் நமது நல்நடத்தையின் பெரிய அத்தாட்சி. இதற்கு முக்கிய ஆதாரம் நாம் யாருடன் பழகுகின்றோமோ அவர்களுடன் நாம் பழகுங்காலமெல்லாம் அன்பும் ஆதரவு மாகவிருந்து அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிநம்மாலியன்றமட்டும் செய்து வரவேண்டும். நம்மைச்சுற்றி யிருப்பவர்களுடைய குணாகுணங்களை நிதானிப்பதில் நாம் நமது ஞானக்குறைவாலும், புத்திகுறைவாலும் மோசம் போகாமலும் அவர்களிருப்பதற்கு நேர் விரோதமாக எண்ணாமலும் அபிப்பிராயங் கொள்ள வேண்டும். மேல்பகட்டால் மோசம் போகலாகாது; உள்புகுந்து பார்க்கவேண்டும். மேல் உடுப்பாலும் ஆபரணங்களாலும் மயங்கலாகாது; ஏனெனில் அவைகளல்ல நற்குணங்களும் நடத்தைகளும்: அவைகளை அணியப்பட்டவன் குணங்களைக் கருதவல்லவோ நாம் நமது புத்தியைத் தீரமாகவைக்க வேண்டும்.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S PAGES

நந்தன் சரித்திரம்

6. சிதம்பரச்சருக்கம்

அல்லது

நந்தன் பக்தி நிலைபெற்றது

இவ்வாறு ஆடிப்பாடி ஆனந்த பரவசராகி மஹா பரிசுத்தமான சிதம்பரத்தைச்சுற்றியுள்ள ப்ரதேசம் வந்ததும் வலம்சுற்றிவரத் தொடங்கினார்கள் அந்த பஜனைக்கூட்டத்தார். தாமரைப் பூமலரும் தருணமாக இருக்கையில் தேனீக்கள் எல்லாம் ரீங்காரம் செய்துகொண்டு அதைச்சுற்றிப்பறந்து வலம் வருவதுபோலத் தோற்றியது அந்த ஸமயத்தில். ஸம்ஸ்கிருதம் தமிழ் முதலிய பாஷைகளில் தேர்ச்சியடைந்துமனஉருக்கம் பக்தி இவைகளில் கரைகண்டவராய் சபாநாயகரான ஸபாபதிக்கு நிகராகி அவரோடு தில்லை மூவாயிரவர் என்று இணைத்துக் கூறப்படும் தீக்ஷிதர்கள் தம்தம் இருப்பிடங்களிலிருந்தபடியே நந்தனைநோக்கினர். எப்படி நம் பரதகண்டத்தில் ஸூர்ய சந்திரர்களைத் தவிர மற்றையவெல்லாம்தாழ்ந்தநிலைக்கு வந்துவிட்டனவோ அப்படியே நந்தன் காலத்தில் சிதம்பர தீக்ஷிதர்களுக்கிருந்த மஹிமை இப்பொழுது இல்லை. முன்காலத்தில் பக்தி நேர்மையாகிய இரண்டும் எப்படி அவர்களுக்கு அறிகுறிகளாக விருந்தனவோ அதுபோல இப்பொழுது உச்சிக்குடுமியும், சாஸ்திரபரிசய மின்மையுந் தான் முக்ய அடையாளங்களாக அமைந்துகிடக்கின்றன. நடராஜருக்கே நிகரான அக்காலத்திய தீக்ஷிதர்கள் பஜனைக் கூட்டத்தைக் கண்ணுற்றனர். அங்கிருந்த எல்லோரும் நந்தனைவிட மேல் ஜாதியார்களாகவிருந்தாலும் அவனைவிடத் தாழ்ந்தவர்களென மன உருக்கத்தில் மதித்து, சிதம்பர எல்லைக்குள் அடியெடுத்து வைக்க மனம் வாராது அவனோடு நிற்பதைக் கண்டு வியந்து உருகினர். கடவுள் முக்ய பக்தன் என்று விளக்கி எழும் நந்தன் திவ்யதேஜஸ்ஸை உற்று நோக்கினர். தூரத்திலிருந்து இளந்தென்றல் எற்று வந்த அவன் அருட்பாடல்களை மனமுவந்து காதால் பருகினர்.

நந்தன்:—

கண்டவரெல்லாம் பழிக்கப் பாங்கிமாரே—என்னைக்
கை நழுவவிடுவாரோ பாங்கிமாரே.
காமனைக் கண்ணுலெரித்தார் பாங்கிமாரே—என்றன்
காதலைக்கண்டறிவாரோ பாங்கிமாரே.
காண விழைந்தேனவரைப் பாங்கிமாரே—
என்றன்
காதற் கண்ணுக்கொளித்து விட்டார் பாங்கிமாரே
குஞ்சிதபொற் பாதங் கண்டால்—பாங்கிமாரே
உள்ளக்குறை எல்லாம் தீரும் கண்டீர் பாங்கிமாரே
கூற்றுதைத்த பாதங்கண்டீர் பாங்கிமாரே—நங்கள்
குடிக்கெல்லாம் குலதெய்வம் பாங்கிமாரே

எல்லோரும்:—

தருவளர் நிழலேநிழல் வளர்ஸுகமே
தடம்வளர் புனலே புனல்வளர்நலனே
திருவளருருவே வுருவளருயிரே
திருநடமணியே திருநடமணியே
உயிருறுமுணர்வே யுணர்வுறுமொளியே
ஒளியுறுவெளியே வெளியுறுவெளியே
செயிரறுபதியே சிவநிறைநிதியே
திருநடமணியே திருநடமணியே
கலைநிறைமதியே மதிநிறையமுதே
கதிர்நிறை கதிரே கதிர்நிறை சுடரே
சிலைநிறைநிலையே நிலைநிறைசிவமே
திருநடமணியே திருநடமணியே
மிகவுயர்நெறியே நெறியுயர்விளைவே
விளைவுயர்ஸுகமே ஸுகமுயர்பதமே
திகழுயருயர்வே வுயருயருயோர்வே
திருநடமணியே திருநடமணியே.

இம்மாதிரி பாடிக்கொண்டே அந்த பஜனைக்கூட்டம் சிதம்பர எல்லைக்குள் சென்று அணுகியது. வரவர நந்தனுக்குப் பக்தி கரைபுரண்டு ஓடத்தொடங்கிவிட்டது. அவன் முகதேஜஸ் வரவர அதிகரித்தது. இதற்குள் சரத்கால த்வாதசி சந்திரன் வெகுகம்பீரமாக மேகத்திவலையேயின்றி ஒய்ந்திருக்கும் ஆகாயத்தில் கிளம்பியது. இப்படி இது நீலத்தடத்தில் தோன்றிய வெண்டாமரைபோல விளங்குவதுதான் நம் பரதகண்டச் சிறப்புள் மிகமுக்யமானது. சந்திரன் அப்பொழுது காதல்நிறைந்த ஸங்கீதம்போல மனதை உருக்கும் தன் அமிருத கிரணங்களைமேல் கீழ்நாற்புறமும் எங்கும் பரப்பியது. நந்தன்பக்திமன உருக்கம் எல்லாவற்றையும் கிளறிவிட்டன இந்த ஆனந்தகிரணங்கள்.

நந்தன்:—

தன்னையறிந்தின்ப முறவெண்ணிலாவே—ஒரு
தந்திரம் நீ சொல்லவேண்டும் வெண்ணிலாவே.
நாதன்முடிமேலிருந்த வெண்ணிலாவே—அங்கே
நானும் வரவேண்டுகின்றேன் வெண்ணிலாவே.

எல்லோரும்:—நடராஜா நடராஜா * * *

நந்தன்:—

இராப்பகலில்லாவிடத்தே வெண்ணிலாவே—நானும்
இருக்க எண்ணிவாடுகின்றேன் வெண்ணிலாவே
ஞானமயமாய் விளங்கும் வெண்ணிலாவே—என்னை
நானறியச் சொல்லுகண்டாய் வெண்ணிலாவே.
ஆருமறியாமலிங்கே வெண்ணிலாவே —அரு
ளாளர்வருவாரோ சொல்லாய் வெண்ணிலாவே
அந்தரங்கஸேவை செய்ய வெண்ணிலாவே—யெங்க
ளையர்வருவாரோ சொல்லாய் வெண்ணிலாவே.

எல்லோரும்:—நடராஜா நடராஜா * * *

நந்தன்:—

நானது வாய்நிற்கும் வண்ணம் வெண்ணிலாவே—
ஞானநெறி சொல்லுகண்டாய் வெண்ணிலாவே [ஒரு
ஐந்தலைப்பாம் பாட்டுகின்றார் வெண்ணிலாவே—
அம்பலத்தினின்ற தென்ன வெண்ணிலாவே [அவர்
அம்பலத்தி லாடுகின்றார் வெண்ணிலாவே—அவர்
ஆடுகின்ற வண்ணமென்ன வெண்ணிலாவே.
அந்தரத்தி லாடுகின்றார் வெண்ணிலாவே—அவர்
ஆடும்வகை எப்படியோ வெண்ணிலாவே.
அண்டபகிரண்டமெல்லாம் வெண்ணிலாவே—ஐயர்
ஆட்டமென்று சொல்லுவதென்ன வெண்ணிலாவே.
தேசுநிறமாய் நிறைந்த வெண்ணிலாவே—நானுஞ்
சிவமதாக விழைந்தேன் வெண்ணிலாவே
அம்பலத்தில் ஆடுகின்றார் வெண்ணிலாவே—என்னை
ஆட்டுகின்றார் இம்பரத்தே வெண்ணிலாவே.

எல்லோரும்:—

நடராஜர் நல்நட மம்பலத்தே.
எமது மருள்நட மிம்பரத்தே.

சிதம்பரத்தை அணுகிவரவர நந்தன் பக்தி திடப்பட்டு நிலைத்துக்கொண்டே வந்து சிறந்த முமுக்ஷுத்வ நிலைக்கு வந்துவிட்டது. இந்தப் பக்தியின் முதிர்ந்த நிலையைத்தான் வ்ரஜயிலுள்ள கோபிகள் காதல் என்று விஷ்ணுபுராணத்தில் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது:—

கிருஷ்ணனைச் சென்றணையப் புறப்பட்ட கோபி ஒருத்திவாயிலில் வீட்டுப் பெரியோர்களிருக்கக் கண்டு அவர்களைத் தாண்டிப்போக மனந்துணியாது திகைத்து நின்றாள். உடனே உள்ளே சென்று தனிமையாக உட்கார்ந்துகொண்டு 'என் கண்மணியை நேராகத்தான்சென்று காணக்கொடுத்து வைக்கவில்லையே! அவரைத்தான் பரபக்தியோடு கண்மூடி த்யானிப்போம்' என்று மனதை ஒருவாறு திருப்தி செய்துகொண்டு த்யானம் செய்தாள். அப்பொழுது உண்டான கரையிலா ஆனந்தத்தால் அவள் புண்ணியங்கள் எல்லாம் அவளை விட்டுநழுவிப் போய்விட்டன. 'ஐயோ அவரை நேரிடக்காணக் கொடுத்து வைக்காத பாபியானேனே! என்று இடைஇடையே கதித்தெழுந்த துக்கத்தின் பர்சுத்தத்தால் அவள் பாபங்கள் இருந்தவிடம் தெரியாமல் பறந்தோடிப்போயின. இப்படி இவள் மோக்ஷம் பெற்றாள். வேறுசிலர் ஆதிகாரண வஸ்துபரப்ரஹ்மமே என்று டிதித்து நிலைபெற்று பெருமூச்செறிந் துருகியேதான் மோக்ஷம் எய்தினர்.

நந்தனுக்கு இந்த ஸமயத்திலிருந்த ஆவலைப்போன்றதுதான்

ஆதியனுதியுமாகி—எனக்
கானந்தமாயறி வாய்நின்றி லங்குஞ்
சோதிமௌனியாய்த்தோன்றி—அவன்
சொல்லாத வார்த்தையைச் சொன்னாண்டி
சங்கர சங்கர சம்போ—சிவ [தோழி
சங்கர சங்கர சங்கர சம்போ
சங்கர சங்கர சம்போ.

என்று தாயுமானவர் தமது ஆனந்தக்களிப்பில் வர்ணித்த நிலையும்,

நந்தன்:— பல்லவி.

கொம்மியடிப் பெண்கள்—கொம்மியடி
அம்பலக்கூத்தன் விளங்கவே—கொம்மியடி.

அநுபல்லவி.

நம்மையாளும் பொன்னம்பலவாணனை
நாடிக்கொம்மியடியுங்கடி
பதம் பாடிக் கொம்மி யடியுங்கடி.

சரணங்கள்.

காமமகற்றிய தூயனடி—சிவ
காமஸௌந்தர நேயனடி

எல்லோரும்:— பல்லவி.

நந்தன்:—

ஆனந்தத் தாண்டவராயனடி—நம்மை
யாட்கொண்டருளிய தேஜனடி
அம்பலத்தாடல் செய்வனடி—யன்ப
ரன்புக்கொளிதரு மெய்யனடி.
தில்லைச்சிதம்பர வித்தனடி—சுயஞ்
சோதியடி பரஞ்சோதியடி
நம்மையாளும் பொன்னம் பலவாணனை
நாடிக்கொம்மியடியுங்கடி

எல்லோரும்:— பல்லவி.

இம்மாதிரி ஆனந்தபரவசமாக மூன்று நாளிராப்பகலோயாது ஆடிப்பாடினான் நந்தன். இப்படி இருக்கையில் நந்தனுக்கு சிற்சில ஸமயங்களில் மனக்கிளர்ச்சியும், மனத்தளர்ச்சியும் மாறிமாறிவந்து பக்திநிலைத்துவந்தது. சிலஸமயங்களில் சிதம்பரம் அர்த்தஜாம மணியோசை அவன் காதில்விழும்; உத்ஸாஹம் கிளம்பி விடும்:

கெண்டாமணியாடுது—கண்டபிணிவாடுது

என்று ஆடிக்குதிப்பான்.

சிலஸமயங்களில் ஆனந்த அதிகத்தால் கொண்டாடிப்பான் நந்தன்—சிலஸமயங்களில் சிதம்பர தரிசனம் கண்டதில்லையே அதன் சிறப்பை என்னென்று கூறுவது.

கனகஸபேசன் சேவடி நான்கண்டதில்லை—தில்லை
கனகஸபேசன் சேவடி.

ஐயோ!

கனகஸபாபதி தரிசனம்—ஒருநாள்
கண்டால் கலிதீரும்.

என்று மனங்கரைந்து பரவசமாவர். இப்படி இருக்கும் பொழுதே 'எப்பொழுது தரிசனம் கிடைக்கும் எனக்கு' என்ற ஏக்கம் வந்துவிடும். அப்பொழுது,

எப்போவருவாரோ—எந்தன் கலிதீர
எப்போவருவாரோ
வாராமலிருப்பாரோ—ஒருக்கால்
வருவாரோ அறியேன்

என்று ஏங்கித்தவிப்பார்.

இன்னம் வரக்காணிலேன்—என்னசெய்குவேனவர்
இன்னம் வரக்காணிலேன்

என்று பரபரப்புடன் துடிப்பார்.

உடனே தன் பாபப் பறைய ஜன்மமல்லவா இங்கு தடையாக நிற்கிறது என்ற எண்ணம் கொதித்தெழுந்துவிடும். அப்பொழுது:—

போதும்போதுமையே—எடுத்தஜன்மம்
போதும் போதுமையே
இந்தஜன்மம் வேண்டாம்—இனி
எந்தஜன்மம் வந்தாலும் வரட்டும்
இந்தஜன்மம் வேண்டாம்
எப்போதொலையு மிந்தத்துன்பம்—ஜகதீசன்
கருணையிருந்தாலன்றோ—இன்பம்

என்று பலவாறுகப்பாடி வருந்துவார்.

உடனே சற்று உத்ஸாஹம் கிளம்பும்

வருவார் வருவார் மனமே—
நீ மயங்காதிரு சொன்னேன் சொன்னேன்

என்று தன்னைத் தேற்றிக்கொண்டு தில்லையை வலம் சுற்றிவருவார்.

ஸந்நிதிச் கெதிரே வந்து நின்று கொண்டு

இது நல்ல ஸமயமய்யா—இரட்சிக்க
இது நல்ல ஸமயமய்யா

என்று உருகிப்ரார்த்திப்பார்.

வருகலாமோ—வையா—உன்ற
னருகில் நின்று கொண்டாடவும் பாடவும்

என்று அனுமதி கேட்பார்.

ஸந்நிதி வரலாமோ—ஸ்வாமி
தரிசனம் தரலாமோ.

என்று நெருங்கப்பார்ப்பார்.

இவ்வளவு மனங்கனிந்துருகியும் கடவுள் கருணை வாராதது கண்டு

விருதா ஜென்மமாச்சே—வந்தும்
விருதா ஜென்மமாச்சே.

இரக்கம் வாராமல் போனதென்ன காரணம் ஸ்வாமி என்று திண்டாடித்துடிப்பார்—ஒருவேளை—

'பார்க்கப் பார்க்கத் தெவிட்டுமோ
உன் பாததரிசினம்

என்று வியந்து கூறுவார் ஒருவேளை. இப்படி மூன்று நாள் கழிந்து வருகையில் மூன்றாம் நாள் நடுநிசியில் ஒரு கனவுகண்டு திடுக்கிட்டு எழுந்து அதைநினைத்து ஆனந்த பிரவசராகி:—

ஸொப்பனம் கண்டு கொண்டேன்—அதிசய
ஸொப்பனம் கண்டு கொண்டேன்.

என்று வியந்து கூறி நடராஜர் கனவில் தரிசனம் கொடுத்ததைப் பாராட்டி ஆனந்தித்தார்.

பின்னர் இந்தக் கனவால் ஏதாவது பயனுண்டோ என்ற ஸந்தேஹத்துடன்

கனவோ நினைவோ கண்டதும் வீணோ
வருவாரோ வரந் தருவாரோ—எந்தன்
மனது சலிக்குதையோ யெப்போது

என்று சித்தங்கலங்கினர்.

இவ்வாறு அனலிலிட்ட மெழுகுபோல நடராஜர் எப்படித் தன்னைத் தம் ஸந்நிதானத்திற் கிழுத்து கதி தரப்போகிறாரோ என்று ஆவலுடன் உருகி எதிர் பார்த்து, ஸதா கடவுள் பரமாகவே மாறாதிருக்கும் நிலையாகி முமூக்ஷுத்வ நிலை நந்தனாருக்கு வர அவருக்கு பக்தி நிலைத்துவிட்டது. மேல் நடந்ததை பின்னர் எடுத்து விவரிப்போம்.

பரிசுத்தம்.—ஒவ்வொரு மனிதனும் மிகவும் பரிசுத்தமாய் இருக்கவேண்டும்; கைகள் நகக்கண்கள் முதலான இடங்களில் அழுக்கே இருக்கக்கூடாது. பற்களில் எப்பொழுதும் ஊத்தையும், சதா நாறும் வாயும் எப்பொழுதும் ஒரு மனிதனிட மிருக்குமேயானல் ஜனங்கள் அவனிடத்தில் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு பிரியமற்றிருப்பார்களோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு கொடிய நோய்களும் அவனை வருத்தும். நகக்கண்களெல்லாம் அழுக்கடைந்தும், நகங்கள் முழநீளம் வளர்ந்தும் வரட்டுவரட்டென்று எப்பொழுதும் சொரிந்துகொண்டும் ஒருமனிதன் இருப்பானேயானல் அவனைக் கண்டால் யாருக்குத்தான் அஸங்கியம் வரமாட்டாது. ஆகையால் நீ யாரிடமாவது போகுமுன் கை கால்களை நன்றாய்ச் சுத்திசெய்து கொள்வதுடன் நகக்கண்களில் அழுக்குகளில்லாமல் நன்றாய்க் கழுவவேண்டும். அடிக்கடி க்ஷவரம் பண்ணுவித்துக் கொள்ளும்பொழுது நகங்களை அதிகமாக வளரவிடாமல் நறுக்கிக்கொண்டு வரவேண்டும். காதுகளிலும் மூக்குத் துவாரங்களிலும் அடிக்கடி விரலைவிட்டுக் குடைந்துகொண்டே இருக்கக்கூடாது. காலையில் எழுந்து முகத்தைக் கழுவும்பொழுதே காது மூக்குகளையும் கழுவவேண்டும். அடிக்கடி மூக்கை சிந்திக்கொண்டிருப்பது அவலக்ஷணமானது. சிலர் தலையை அல்லது தேகத்தில் ஏதாவது ஒருபாகத்தைச் சொரிந்துவிட்டுப் பிறகு மோந்து பார்ப்பது விகாரமானவழக்கம். இவைகளன்றியில் இன்னும்அநேகம் அவலக்ஷணமான குணங்களுண்டு. அவைகளை எல்லாம் நீ கவனிக்கும் பக்ஷத்தில் தானகவே அறிந்துகொள்வாய். அப்படியன்றி எப்பொழுதும் பரிசுத்தமின்றி இருப்பாயாகில் 20,30 வயதுக்குள்ளே எல்லாரும் இகழும்படியாகி, 40,50 வயதுக்கெல்லாம் உடல் மெலிந்து தளர்ந்துபோவாய்.

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

4. ஸிபிரமடைந்த காதை

"பிரிந்தவர் கூடினாற் பேசல் வேண்டுமோ?"

ஸிபிராத்தீவில் துருக்கிகளுக்கும் விஞ்சையர்களுக்கும் பெரும் கொடிய யுத்தம் நடந்தது. அதன் அதிகாரியாக இருந்த மண்டனனும் உத்துல்லனது வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு ஓர் துறைமுகத்தில் காத்துக்கொண்டிருந்தான். தனக்கு மேலதிகாரியாக வரும் உத்துல்லனது புகழையும் பெருமையையும் வீரத்தையும் பாராட்டிக்கொண்டவன் அங்கு இருந்தான்.

நிற்க, கட்லில் பெரும் யுத்தம் நடந்தது. காச்யபனுடன் உத்துல்லனுமாக அத்துருக்கிப் படையின் ஒழுங்கை உடைத்து, முனையைப் பிரித்தொதுக்கி, சுற்றுப்படையைத் தாக்கி அவரது கப்பல்களையுந் தாக்கி அப்பகைவரது படைமுழுவதையுஞ்சின்னாபின்னஞ் செய்தார்கள். இதற்குள் பெரும்புயல் காற்று கனமாக வீச ஆரம்பித்தது. ஸமுத்திரம் முழுதும் அல்லோலகல்லோலப்பட்டு அலைத்துக் கொண்டிருந்தது.

இங்க நிலையைக்கண்ட மண்டனன், உத்துல்லனது பெருமையை அவன் கீழிருந்து பழகி இருந்தவனாகையால், அவனுடைய க்ஷேமத்தைப்பற்றிக் கவலைகொண்டான். ஆயினும் கடல் ததும்பித் ததும்பி வெள்ளிமலைகள் உருகி வழிந்ததென்னும்படி அலைத்து, கோபத்துடன் தம்மைத்தொந்தரை செய்யும் அவ்வாயுவின்மேல் நீர்ப்படையை எவிக்கொண்டிருந்தது.மற்றந்தஸ்ப்தரிஷி மண்டலத்தில் நீரைஇரைத்து அதன் துருவத்தின் அடங்காத் தாபத்தையுங் கழிக்க வெண்ணும். இவ்வாறு நிலைகுலைந்து அச்சமுத்திரம் நொப்பும் நுரையுங் கக்கிக்கொண்டு பெருமாரவாரத்துடன் இரைச்சலிட்டுக்கொண்டிருந்தது. இதைக் கண்ட மண்டனன் உத்துல்லனுக்காக மேலுங் கவலைப்பட்டான். அதிலிருந்தவன் "உத்துல்லன் துருக்கிப்படையை நாசஞ் செய்துவிட்டான். ஆனால் புயல் காற்றால் காச்யபனைப் பிரிந்து வேறெங்கேயோ ஒதுக்கப்பட்டதாகக் கேள்விப்பட்டேன்" என்று சொன்னான். இதைக்கேட்ட மண்டனன் "கடவுள் அவ்வீரனைக் காக்கட்டும்" என்று கூறிக்கொண்டு கடற்கரையை அடைய நடக்கலானான். வழியிலவன் காச்யபனைக் கண்டான். உத்துல்லனைப்பற்றி அவனிடம் விசாரித்தான். "அவன் இருக்கும் கப்பல் வலிவுடையதா? தக்க மாலுமி யுடையதா?" எனவுங் கேட்டான். "உத்துலனுக்கோர் பயமும் கிடையாது. அவன் மாலுமி வெகு கெட்டிக்காரன்; அனுபவசாலி. கப்பலுங்கெட்டி. என்மனம் அதனால்தான் திடங்கொண்டிருக்கிறது" என்று பதில் சொன்னான்.

இதற்குள் 'கப்பல்! கப்பல்!' என்று எங்கும் பேரிரைச்சல் உண்டாகியது. அதைக்காண ஊர்முழுதும் கரையிலே விளங்கின. அப்பொழுது வெடிகள் தீர்க்கப்பட்டன. 'அக்கப்பலில் யார் வந்தது' என்று பார்த்துவர ஓர் ஆளை அனுப்பிவிட்டு மண்டனன் "உமது வீரர்க்கு வாழ்க்கைத்துணையாகத் தக்கமனைவியுண்டோ?" என்று காச்யபனைக் கேட்டான். அவனும் "அவனுக்கோர் மனைவி; அவள் கல்லும் புல்லுங் கண்டுருகும்படியான பெண்கனி. சொல்லாலும் பொருளாலும் கற்பனை மதியாலும் அளக்கமுடியா அழகுடையவள்" என்று பதில் சொல்லும்பொழுது அங்கு அத்தூதன்வந்து "கப்பலில் அயோக்ய புஞ்சன் என்பவர் ஒருவர் வந்திருக்கிறார்; அவர் உத்துல்லாது ஆளாம்" என்றான்.

காச்யபன்.—என்னக் கடுவேகமாக இந்தக் கப்பல் வந்திருக்கிறது. அவளது தெய்வீக வடிவத்தைக் கண்டு அவ்வெருண்டகடலும், ஆற்றுங் காற்றும், இடைஇடை விளங்குங் கூரியகற்களும், ஆகிய சுக்கானைத் தொலைக்கும் துரோஹிகளாகிய பிறவும், அவள் அழகில் ஈடுபட்டுத் தமது இயற்கை சுபாவத்தை இழந்து, அக்கற்பே உருவெடுத்த சாந்தைக்கு வழி கொடுத்திருக்கின்றன வல்லவா?

மண்டனன்.—யார் அவள்?

காச்யபன்.—நான் முன்கூறியவன்; எங்கள் தலைவரின் தலைவி. அயோக்ய புஞ்சனை அவளை இங்கு அழைத்து வரும்படி ஆணையிட்டிருந்தபடியால் இங்குவருகிறாள். வெகு உத்தமியாகிய அச்சாந்தையின் ஸந்திப் ால் உத்துல்லர் ஸுகப்பேறடைந்து, கலையற்ற எங்களுக்கு ஸந்தோஷ முண்டாக்கட்டும்! இதற்குக் கடவுள் துணைபுரிவாராக!

இவ்வாறு காச்யபன் கூறுஞ்சமயத்தில் அயோக்யனும், ருத்ரகாமனும், அமலையும், மற்றும் ஸேவகரும் சூழ்ந்துவர சாந்தை அங்குவந்தாள். அவளைக் கண்டதும் காச்யபன் "இதோ பாரும்! கப்பலின் செல்வமுழுது மிதோ கரைமேல் வந்திருக்கிறது. ஹே ஸிபிரத்து ஜனங்களா! நீங்கள் முடியை அவர் காலிற்கர்ப்பணஞ்செய்யும்.—அம்மணீ! நீர் நெடு நாள்வாழ்க! கடவுளின் கருணாகடாக்ஷ நோக்கம் உமக்கு முன்னும் பின்னும் எங்குமாக உம்மைக் கவிந்து அருள் புரியுமாக!" என்று வாழ்த்தினான்.

சாந்தை.—காச்யபரே! உமக்கு வந்தனம்.—என் நாதனுடைய விஷயத்தைப்பற்றிச் சமாசாரமேதேனுமுண்டோ?

காச்யபன்.—அவர் இன்னு மிங்கு வந்திறங்கவில்லை; சீக்கிரத்தில் வந்துவிடுவர். அவர் ஸுகமாகத்தான் இருக்கிறார்.

சாந்தை.—எனக்கென்னமோ பயமாகத்தான் இருக்கிறது.—நீங்கள் எப்படி அவரை விட்டுப் பிரிந்தீர்?

காச்யபன்.—இக்கடலுங் காற்றுங் கலந்துசெய்த அவதியால் நாங்கள் பிரிந்தோம்.—அதோ ஒரு கப்பல் தெரிகிறது.

அதே ஸமயத்தில் யாவரும் 'கப்பல்! கப்பல்! என்று இரைய வெடிகுண்டுகள் தீர்க்கப்பட்டன. இதற்குள் சாந்தை அமலை அயோக்யன் இவருடன் பேசிக்கொண்டிருக்க காச்யபன், வந்தது யார் என்றறிய ஓர் ஆளை ஏவினன்.

அயோக்யன் தனது மனைவியாகிய அமலையை வர்ணித்தான்; வெகு குயுக்தியாகவும் அவளுக்குக் கோபமுண்டாகும்படியும் வர்ணித்தான். அதைக் கேட்ட சாந்தை "என்னை வர்ணித்தால் எவ்வாறு செய்வாய்" என்ருள்.

அயோக்யன்.—எனக் கவ்வேலை இடாதிரும்; குறை சொல்வதே என்குணம்.

சாந்தை.—வாரும்; ஆரம்பியும்.—ஒரு ஆள் கப்பலிறங்குந் துறைக்கனுப்பப்பட்டான் அல்லவா?

அயோக்யன்.—அனுப்பப்பட்டிருக்கிருன்.

சாந்தை.—எனக்கு மகிழ்ச்சி என்பதில்லை; என் கவலையை மாறுவேஷங்கொண்டு கடந்துகொண்டிருக்கிறேன் வாரும். என்னை எப்படிப் புகழ்வீர்? சொல்லும்.

அயோக்யன்.—அதே கவலையாய்த்தான் இருக்கிறேன்; ஆனல் பறவையைப் பிடிக்க வைத்திருந்த பிசின் துணியில் பிடித்துக் கொண்டாற்போல என் மண்டையில் இருந்து கற்பனை வருகிறது; ஆனலும் என் கற்பனதேவி பிரஸூதி வேதனை அடைகிருள். இவ்வாறவள் பாவப் பிரசவஞ் செய்வள்.—

அவள்அழகும்புத்தியும் அடைந்தவளானல் அழகும் புத்தியுமா?—ஒன்று உபயோகத்திற்கு, மற்றொன்றதை யுபயோகிக்கும்.

சாந்தை.—நன்ருகச் சொன்னய்! கறுப்பாய் புத்தியுள்ளவளானல் எப்படி?

அயோக்யன்.—அழகற்று புத்தியுடையவளானல் அவள் தன் அறிவால் அழகுள்ள கணவனை அடைவள்.

சாந்தை.—மேலுங்கெட்டது!

அமலை.—ஆமாம் அழகும் முட்டாளும் ஆனல்?

அயோக்யன்.—அழகாயிருந்தவர் இது வரைக்கும் முட்டாள்களாக இருக்கவில்லை.

சாந்தை.—இம்மொழிகள் எல்லாம் கள்குடியிற் பேசும் பழமொழிகள். இருக்கட்டும் அழகற்ற முட்டாள்களுக்கு என்ன பாழுங்கதை நீ பாடப் போகிருய்?

அயோக்யன்.—அழகும் புத்தியு முடையவர்களாய்ப் பிதற்றுபவரல்லாமல் அழகற்று புத்தியற்று விளங்குபவர் வேறுயார்?

சாந்தை.—என்ன பாழும் மடைமை! நீ கொடுமையை உயர்வாக வர்ணிக்கிருய்: ஆனல் நீ உண்மையில் சிறப்புக்குத்தகுந்தவளை எப்படிப் பேசுவாய்? குணத்திற் சிறந்து, புத்தி மிகுந்து, அறிவிலுயர்ந்து தன் பெருமைக்குகந்தவிதம் இருப்பவளை எப்படித் துதிப்பாய்?

அயோக்யன்.—அழகே உருவெடுத்தவளும் ஆனல் கர்வமென்பதைக் காணுதவளும்; விரும்பிய பொழுதில் பேசக்கூடியவளும் ஆனல் குரலை எடுத்துக் காட்டாதிருப்பவளும்; பொன்னுல் குறையாதவளும் ஆனல் டம்பங்கொள்ளாதவளும்; தன் விருப்பத்தினை வழி செல்லாதவளானலும் 'இப்பொழுதடைவேன், என்று சொல்லக்கூடியவளும்; தன் கோபத்தை வளர்த்து வஞ்சங்கொள்ளும்படிச் செய்தாலும் தனக்குச் செய்த தீங்கை எண்ணுது பகை பாராட்டாது இருக்கக்கூடியவளும் புத்திமயங்கி கரும்பை வெறுத்து வேம்பை யுண்ணக்கூடியவளும்; எண்ணித் தன் மனதை வெளியிடாதவளும்; காதலால் தன்னைக் கொள்ள கவிந்துவருபவர் யாரையும் பார்த்தும் பின் நோக்காதிருக்கக் கூடியவளும்;— அவள் தான் பெண், அத்தகைய பெண் இருக்குமானல்.

சாந்தை.—என்ன செய்வதற்கு?

அயோக்யன்.—முட்டாள் பின் போகவும் முட்டைக்கணக்கு எழுதவும்.

சாந்தை.—அமலை! அவர் உன்கணவரானலும் இதை எல்லாம் அவரிடம் கற்றுக்கொள்ளாதிரு. என்ன காச்யபரே! அவர் தவருனவழியிற் போகச் சொல்லும் போதன மூர்த்தியல்லவா?

காச்யபன்.—அவர் நாட்டுப்புறம்போல்பேசுகிருர். படித்தவர்போலவர் பேசுவதைக்காட்டிலும் ரணரங்க வீரன்போலப் பேசினல் உமக்குப்பிடிக்கும்.

இவ்வாறு காச்யபன்சொல்லும்பொழுது தாரைசின்னம் முதலிய வாத்தியங்களின் ஓசை உத்தல்லனது வரவை தெரிவித்தன. இவற்றைக்கேட்டதும் சாந்தை "வாரும்" நாம் அவரைப் போய் அழைத்து வருவோம்" என்ருள். அப்பொழுது காச்யபன் " அதோ வருகிருரே' என்று சொல்லும் பொழுதே உத்புல்லன் அங்கு வந்து அடங்கா ஆனந்தத்துடன் சாந்தையை இறுகத் தழுவினன்.

விசேஷக் குறிப்புகள்

NEWS AND NOTES

கவர்னர்ஜெனரல் வருகை.—கனந்தங்கிய நமது கவர்னர் ஜெனரல் அவர்கள் நமக்கெல்லாம் நன்மையைச்செய்ய நவம்பர்மாதத்தில் சென்னைக்கு விஜயஞ் செய்யப்போகிறார். உபசாரப்பத்திரிகை (Address) வாசிக்கவிரும்புகிறவர்கள் அதன் நகலை (Draft) ஆகஸ்மொதம் 15ம் தேதிக்குள் சென்னை கவர்ன்மெண்டின் பிரைவேட்செக்ரிடேரியார் அவர்களுக்கு அனுப்பவேண்டும்.

***

உத்தியோகஸ்தர்க்குப் பத்திரமான ஓர்புத்தி.—இந்தியாவிலே நெடுங்காலமாய்விசேஷபொறுப்புள்ள உத்தியோகங்களிலமர்ந்திருந்து,சமீபகாலத்தில்இளைப்பாறினவராகிய சேர்கைவிளீற்றுவுட்உவில்சனவர்கள் உத்தியோகஸ்தரனைவரும் விசேஷ மதிப்புக்குந் துதிப்புக்குமுரிய நன்னிலையெய்திச் சிறத்தற்குத் தமது அனுபவத்தைக் கொண்டு பத்திரமான ஓர் புத்திமதி கூறினர். "இந்தியாவுக்கு இப்போது பெரிய மாறுதலான காலம். நாம் அதற் கூடாகச் செல்கின்றோம். ஆகவே காலத்துக்கேற்ற கோலமாய்த் தேசத்தில் நன்னீதி யோங்கிச் செழிக்கவேண்டில், இராச சேவைசெய்ய அழைக்கப்பட்டிருக்கும் உத்தியோகஸ்தர்கள் திருவாக்கிற் சங்கீதக்காரன் கூறும் பத்திரமான புத்திமதிகளைத் தழுவி நடப்பது மிக நல்லது. "கைகளிற் சுத்தமுள்ளவனும் இருதயத்தில் மாசில்லாதவனுமாயிருந்து, தன்ஆத்துமாவை மாயைக்கு ஒப்புகொடாமலும் கபடாய் ஆணையிடாமலுமிருப்பவனே. கர்த்தரால் ஆசீர்வாதத்தையும் தன் இரட்சிப்பின் தேவனால் நீதியையும் பெறுவான்"என்பதே அந்தப் புத்திமதிகள் என்று கூறினர்.

***

பிச்சைக்காரர்களுக்கு ஒரு பத்திரிகை.—பிரான்சு தேசத்துள்ள பாரிஸ் நகரத்தில் பிச்சைக்காரர்களுக்கென்று ஒரு பத்திரிகை பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டு வருகின்றது. அதில் பிறர் தருமஞ் செய்யும் தேதி, இடம் முதலியவை கூறப்பட்டுள்ளன.

***

கலியாண வரி.—பிரான்சு தேசத்துக் கவர்ன்மெண்டார் 30 வயதாகியும் விவாகஞ் செய்து கொள்ளா திருப்பவர் தமக்கு விதித்துள்ள வரியுள் ஐந்திலொருபாகத்தை யதிகமாகச் சேர்த்து வரி செலுத்த வேண்டுமென்று தீர்மானித்திருக்கின்றனர்.

***

துறவிகள்.—இடாலி தேசத்திலும் இன்னும் மலைக் குகைகளில் வசித்து பழங்களையும் சாகுகளையும் புசித்து வரும் துறவிகள் 990 பேர்கள் இருக்கிறார்களாம். இவர்களில் மூவர் நூறுவயதுக்கு மேற்பட்டவர்கள், 16 பேர்கள் 95 வயதுக்கு அதிகப்பட்டவர்கள். பாக்கியானவர்களெல்லாம் 57 வயதுக்கு மேலானவர்கள்.

***

தற்செயலாய்க் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட எண்ணெய்க்கிணறுகள்.—பசிபிக்மகாசமுத்திரத்துள் பாபுவா என்னுந் தீவில் ஒருவன் தன் யஜமானனுக்குத் தேயிலை கொண்டு வந்துகொடுத்த போது அதில் மண்ணெண்ணெய் கலப்பு இருக்க யஜமானன் அவனைச் சவுக்கெடுத்துவீசினன். அச்சுதேசியஜமானனைத்தான் நீர் எடுத்தகிணற்றண்டைகொண்டுபோய்க்காட்டவே அது கிரோவின் எண்ணெய்க் கிணறாக இருக்க அது முதல் அத்தீவில் மண்ணெண்ணெய்க் கிணறுகள் ஏராளமாக வெட்டப்பட்டுத் தொழில் விருத்தியடைகிறது.

***

ஒன்பது வருஷம் விடாமல் எரியக்கூடிய ஒரு மெழுகுவர்த்தி.—மிஸ்டர் பீர்பாண்ட் மார்க்கன் அவர்களின் ஞாபகார்த்தமாக ரோமாபுரியில் வடிகானில் உற்சவ தினங்களில் ஏற்றி வைப்பதற்காக ஹார்லப் கம்பெனியார் செய்துவருகிறார்கள். இதன் உயரம் 26 அடி, கனம் 400 பவுன், விலை 4, 500 ரூபா, அடிவாரம் 18 அங்குலம், சதுரம் வாய்ந்தது. ஒருபக்கத்தில் மிஸ்டர் மார்க்கனின் எண்ணெய்ச் சிலை அமைக்கப்பட்டிருக்கும். மெழுகுவர்த்தியை அலங்கரிக்கும் சுவர்ணபாத்திரம் மாத்திரம் ரூபா 750 ஆகிறது. இவ்வர்த்தி விடாமல் எரிந்துகொண்டிருந்தால் ஒன்பது வருஷகாலம் நிற்குமாம். வருஷத்திற்கு ஒரு நாள் மாத்திரம் எரிந்தால் 3,000 வருஷம் வரும்.

***

ஒரு விசித்திர ஏரி.—லோயார்க் என்னுமிடத்தில் ஒரு விசித்திர ஏரி இருக்கிறதாம். அது பத்து வருஷ முதல் பதின்மூன்று வருஷம் வரையில் ஜலமில்லாமலே வற்றியிருக்குமாம். இவ்வருஷங்களிலெல்லாம் ஜனங்கள் அவ்வேரியை உழுது பயிர் செய்து மாகுல்செய்து வருவார்களாம். ஆனால் திடீரென்று பதின்மூன்று வருஷத்துக்கப்புறம் ஜலம்சுரந்து12அடிமுதல் 15அடிஆழம்வரை ஆகிவிடுகிறதாம்.

***

சில வேடிக்கையான விவாகங்கள்.—1775-ம் வருஷம் டிஸம்பர் மாதத்தில் 6 அடி 2 அங்குல உயரமுள்ள தாமஸ் என்பவன் யார்க் என்னுமூரில் 3 அடி 2 அங்குல உயரம் வாய்ந்த ஹனுடெனிக் என்பவளை மணந்து கொண்டான். 1769-ம் வருஷம் பிப்ரவரியீ 95 வயதான ராபர்ட்ஜட்ஜ் என்பவன் 18 வயதான ஆனிநூஜண்ட் என்பவளை பாணிக்கிரகணஞ் செய்தான். 1751-ம் வருஷம் ஆகஸ்டுமீ ஜேபூ என்பவன் தனது நான்காவது மனைவியையே திரும்பவும் மணந்துகொண்டான். அவனது ஐந்தாவது மனைவியையும் மூன்றாவது மனைவியையும் அடுத்த வீட்டுக்காரர்கள் மணஞ்செய்து வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

வினேத பத்திரிகைகள்.—சில வருஷங்களுக்கு முன் இங்கிலாந்தில் "பித்த தூதன்" என்னும் பத்திரிகை பைத்தியக்காரர்களுக்கென்றே இயற்றப்பட்டு வந்தது. பாரிஸ் நகரத்தில் பிச்சைக்காரர் பத்திரிகை ஒன்று நடத்தப்பட்டு வருகிறது. இப்பத்திரிகையில் எவ்வெவ்விடங்களில் தர்மம் நடத்தப்பட்டு வருகிறதென்பதும், சீக்கிரத்தில் நடக்கவிருக்கும்கலியாணங்கள், விருந்துகள், உத்தரகிரியைகள் முதலியவும் குறிக்கப்பட்டிருக்கும். இந்தச் சமாசாரத்தைக் கொண்டு பிச்சைக்காரர்கள் அவ்விடங்களுக்குச் சென்று சம்பாதிப்பார்கள். ஸ்விட்ஸர்லாண்டு நாட்டில் ஸூரிச் என்னுமூரில் "புதுமணத் தம்பதி விளம்பரம்" என்று பத்திரிகை நடத்தப்படுகிறது. இதில் புதிதாக மணக்கவிருக்கும் காதலர்களின் பெயரும் விலாசமும் அச்சிடப்பட்டிருக்கும். வியாபாரிகள் இப்பத்திரிகையை வாங்கிப் படித்து தங்கள் சாமான்களை தம்பதிகளிடம் விலைப்படுத்த முயலுவார்களாம். அனைத்தினும் வினேத வர்த்தமான பத்திரிகை பூடாபஸ்த் என்னுமூரிலுள்ள ஹிர்மகண்டோ என்பதாம். இது அச்சடித்துவீட்டில் தருவிக்கப்படும் பத்திரிகையல்ல. மாதம் 2½ ஷிலிங் அதாவது ரூபா 2 கொடுத்தால் சந்தாதாரர்களுக்கு உலகவர்த்தமானங்களெல்லாம் டெலிபூனில் தினம் குறித்த நேரங்களில் விவரிக்கப்படும். நடுப்பகலில் சந்தாதாரர் டெலிபோன்குழையை யெடுத்துகாதில் வைத்துக்கொண்டால் வர்த்தமான ஆபிசிலிருந்து ஒரு வினேதக் கதை சொல்லப்படும். சாயந்தரவேளையில் சொகுசான பாட்டுகளும் வாத்தியங்களும் காதில்படும்.

***

ஒரு போஸ்டேஜ் ஸ்டாம்பு யந்திரம்.—கொழும்பிலுள்ள தபாலாபீசில் ஒரு புது யந்திரம் தருவித்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அது பிறருடைய உதவியின்றித் தபால் ஸ்டாம்புவிற்கின்றதாம்; இப்போது அந்த யந்திரம் சுமார் $1\frac{1}{4}$-ரூபாய் விலையுள்ள ஸ்டாம்புகளை விற்கின்றதாம். அந்த ரூபாயை அந்த யந்திரத்தின் ஒருபக்கத்திற் போட்டால், அதன் மற்றொரு பக்கத்திலிருந்து, அந்த ரூபாய் விலையுள்ள ஸ்டாம்பு வெளியே வருகின்றதாம்; போடும் ரூபாய் தவறுடைய தாகவிருந்தால் அதனை வெளியே தள்ளிவிடுகின்றதாம்.

***

கனடா கவர்மேண்டுக்கும் சைன கவர் மேண்டுக்கும் உடன்படிக்கை.—அமெரிக்காவிலுள்ள கனடாவில் குடியேறும் சைனக்காரர்க்கு வருஷத்தில் தலைவரி 100 பவுண்டு விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அப்படியிருந்தும் அவர்கள் அங்கு விசேஷமாகக் குடியேறுகின்றனர். இனிவருஷத்தில் 450 பேருக்கு மேலாகக் குடியேறுதல் கூடாதென்று கனடா கவர்ன்மெண்டார் சைனக்கவர்ன்மெண்டாரோடு உடன்படிக்கை செய்துகொள்ள முயன்று வருகின்றனர்.

ஒரு குருடனது விசேஷபுத்தி.—இங்கிலாந்து தேசத்துள்ள காரன்வாலில் வசிக்கும் ஜேம்ஸ்கீம் என்னும் ஒரு பிறவிக்குருடன் ஒவ்வொரு நாளும் பிறருதவியின்றி 17-மைல் தூரம் புதியவிடங்களுக்குச் சென்று தேயிலை விற்றுப் பிழைக்கின்றான்! அவன் வழி தப்பிப் போனதே யில்லையாம். அவன் எந்தப் பொருளையும் தொட்டுப் பார்த்து இஃது இந்த நிறமுடைய தென்று கூறுவானும்.

***

சீன பாஷையும் அட்சரங்களும்.—சீனர்களுடைய பாஷை மிகக் கடினமானது. அதை எழுதப் படிக்கத் தெரிந்து கொள்வது அதிலும் மிகக்கஷ்டம். அப்பியாசஞ் செய்ய அட்சரங்கள் மாத்திரமே 8,900 இருக்கின்றன. இவ்வளவு அட்சரங்களையும் சந்தேகமின்றி தெரிந்துகொண்ட பிறகு, மேலே கற்கத் தொடங்க வேண்டும். ஒவ்வொரு புள்ளியும் கோணல் வரியும் புதுப் பதங்களைத் தோல்விக்கும். ஆகவே இவ்வித அசௌகரியங்களை சீனர்களே யுணர்ந்து முற்றும் புதிதாக எழுத்துகளை ஏற்படுத்தும்படி சில நிபுணர்களை நியமித்திருக்கின்றார்கள். அவர்கள் 8,000 அட்சரங்களையும் 42 எழுத்துக்குள்ளடக்கிச் சுருக்கினர்கள். இந்த 42எழுத்துகளில் 23உயிரெழுத்துக்களும் 19 மெய்யெழுத்துக்களுமாம்.

***

உலகத்தில்மகா உயர்ந்த கட்டடம்.—நியூ யார்க் என்கிற பட்டணத்தில் "வுல்ஸ் வொர்த் பில்டிங்" என்று பெயர்கொண்டகட்டடம் கட்டப்பட்டு சென்ற மாதத்தில் திறக்கப்பட்டது. இது உலகத்தில் மற்ற கட்டடங்களைப் பார்க்கிலும் உயரத்தில் சிறந்தது. 56 மெத்தைகளிருக்கின்றன. உச்சியிலிருக்கும் 56வது மெத்தையைக் கவிராயர்கள், சித்திரவேலைக்காரர்கள், நூதனம் கண்டுபிடிப்பவர்கள் விளம்பர ஏஜண்டுகள் முதலாயினோர் வாடகைக்குக் கேட்டார்கள், கொடுக்கப்படவில்லை. தேத்தண்ணீர் சாப்பாடும் உல்லாச அறைக்காக வைத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. கோபுரம் அஸ்திவாரத்திருந்து 780 அடி உயரமுள்ள இக்கட்டடம் 206,000,00 ராத்தல் பளுவுடையது.

***

ஒரு நூதன சிறைச்சாலை.—நியூயார்க் மாகாணத்தில் சுவர்களில்லாத ஒரு சிறைச்சாலை யிருக்கிறது. அதில் ஆயிரத்திருநூறு கைதிகள் இருக்க இடமுண்டு. இதன் பெயர் "க்ரேட்மெடோ சிறைச்சாலை" இதில் வரும் கைதிகள் தப்பித்தோடுவதில்லையென்று வாக்குக் கொடுக்கவேண்டியது. பின் அவர்கள் சுற்றுப்பக்கங்களிலெல்லாம் தடையில்லாமல் திரிந்து வாலாம். கைதிகள் பந்து முதலியவை விளையாடலாம். அவர்களுக்குப் புகையிலை முதற்கொண்டு கொடுக்கப்படுகிறது. சிறை காவலன் கைதிகளால் மிகவும் விரும்பப்படுகிறான். ஆனல் கைதிகள் சோம்பேறித்தனமாய்க் காலங்கழிக்க விடுகிறதில்லை.

பயிரிடுந் தொழிலிலும் காடுகளில் மரம் வெட்டி வேட்டையாடுவதிலும் கோழிகள் வாத்துகள் பன்றிகள் வளர்ப்பதிலும் வேலையிடப்படுவோர்கள். நகரங்களிலுள்ள தர்வாடிக்கைகள் அங்கு அணுகவிடுகிறதில்லை.

***

தும்பகோணத்தில் காவிரி நதிக்கு இன்னொரு பாலம்.—சென்ற மாதத்தில் நடந்த கும்பகோணம் முனிஸிபல் கவுன்ஸல் மீட்டிங்கில் மேல்காவேரி என்ற டவுனின் வடபாகத்துக்கும் டவுனுக்கும் இடையிலுள்ள தோணித்துறையில் அடிக்கடி படகு கவிழ்ந்து உயிர்ச்சேத முண்டாவதைத் தடுக்க இன்னொருபாலம் கட்டவேண்டிய தென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. பாலம் கட்ட 46-ஆயிரம் ரூபாய் செல்லுமென்று உத்தேசிக்கப்படுகிறது. வேண்டிய பணத்தை எப்படி சேகரிப்பதென்ற விஷயமாகப் பிரேரேபணைசெய்யும்படி சேர்மன் ஆனரபில் ராவ்பகதூர் V. K. ராமாநுஜச்சாரியார் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டார். பாலங் கட்டப் பண உதவி செய்யும்படி டிஸ்டிரிக்ட் போர்டையும், பாக்கித் தொகையைக் கடன் கொடுக்கும்படி கவர்ன் மெண்டையும் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டு மென்று பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

***

இந்தியாவில் குஷ்டரோக நிவாரணச் சாலைகள்.—இந்தியா முழுவதிலும் மிஷனரிசங்கத்தார் 40 குஷ்டரோக நிவாரணச் சாலைகளை ஏற்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். அவைகளிலேயே இருந்து சிகிச்சை பெறுகிறவர்களின் தொகை 3537. இந்த குஷ்டரோகிகள் அனாதைகள். 1912 ம் வருஷத்தில் இந்தச் சங்கங்களின் மொத்த வரும்படி 35847 பவுன். இத்தொகையில் குஷ்டரோக நிவாரண வேலைகளுக்குச் செலவாகும் மொத்தம் 22,788 பவுன். குஷ்டரோக சிகிச்சையிலிருந்து குஷ்டரோகிகளின் குழந்தைகளுக்குக் குஷ்டரோகம் வராமல் தடுக்கும் முறைகள் கையாளப்பட்டு வருகின்றன. அவ்விதத்தில் 500 குழந்தைகளை இச்சங்கத்தார் காப்பாற்றி அவர்களுக்குப் படிப்புச் சொல்லிக்கொடுத்து வருகிறார்கள்.

***

இந்தியாவுக்கும் பர்மாவுக்கும் இருப்புப் பாதை.—இந்தியாவையும் பர்மாவையும் இருப்புப் பாதையால் பிணைத்து விடுவதைப்பற்றியும், அந்தப் பாதையை ஹூகொங்க் (Hukong) பள்ளத்தாக்கின் வழியாய்க் கொண்டு போவதைப் பற்றியும், அபிப்பிராயந் தெரிவிக்கும்படி சாகியங்க் டிவிஷன் கமிஷனர் பர்மா வியாபார சபையாரைக் கேட்டு விட, அவர்கள் ஹூகொங்க் (Hukong) பள்ளத்தாக்குப் பாதையானாலும் சரி, மணிப்பூர் (Manipur) பாதையானாலும் சரி, இச்சமயம் சில வர்த்தக காரணங்கள் பற்றி அப்பாதையைக் கொண்டுபோகலாமெனச் சொல்ல முடியாதென்று பதில் தெரிவித்திருக்கிறார்கள்.

புதிய டெல்லி நகரில் ஒரு ரெயில்வே ஸ்டேஷன்.— புதிய டெல்லி நகரில் ரெயில்வே ஸ்டேஷன் வசதி சரியானபடி யிருக்கவேண்டு மென்பதை அப்புதிய நகர் நிர்மாண கமிட்டியார் மறந்துபோய் விடவில்லை. அவர்கள் அந்தவிஷயத்தை வற்புறுத்தித் தங்கள் ரிபோர்ட்டில் பேசியிருக்கிறார்கள். பழைய டெல்லி வாசிகளுக்கும், புதிய டெல்லி வாசிகளுக்கும் சௌகரியமா யிருக்கக்கூடிய நடுவிடமொன்றில் ஒரு ஸ்டேஷனிருக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறபடியே, ரெயில்வே போர்டாரும் புதிய நகரத்திலுள்ள ஆஜ்மீர் கேட்டுக்குத் (Ajmere Gate) தெற்கே முக்கால் மைல் தூரத்திலுள்ள ஜெயசிங்க்புராவில் ஒரு டர்மினல் ஸ்டேஷன் (Terminal Station) ஏற்படுத்தப் படவேண்டுமென்று சொல்லி யிருக்கிறார்கள். அந்த ஸ்டேஷன் ?ம்மா மசூதிக்கும் கவர்ன்மெண்ட் ஹவுஸுக்கும் மத்தியிலிருக்குமெனப்படுகிறது. அந்த ஸ்டேஷனுக்கு எல்லாப் பிரயாணி வண்டித் தொடர்களும் அவைகள் எந்தப்பக்கத்திலிருந்து வந்தாலும் கொண்டுபோய் நிறுத்தப்படுமாம்.

***

மின்சாரசக்தியால் தோல்பதஞ் செய்தல்.—ஸ்வீடன்தேசத்துள்ள ஒரு ரசாயனசாஸ்திரியார் மின்சாரசக்தியால் தோல்பதஞ் செய்யுமுறையைக் கண்டுபிடித்து, இங்கிலாந்திலுள்ள மீட்டாண்ட் என்னுமிடத்தில் மின்சாரசக்தியால் தோல்பதஞ் செய்யும் சாலை யொன்று ஸ்தாபித்திருக்கின்றார்.

***

பாதரட்சைக்கு 735 ரூபா விலை.—மிஸஹில்டா கில்பர்ட் என்பவள் ஒரு பெயர்போன சங்கீத விற்பன்னி. அவள் பாரிஸ் நகரத்தில் இனிய குரலெடுத்துப் பாடியபோது ஒரு பிரபு அவளது சங்கீதத்தில் வசீகரப்பட்டு அவளைத் தங்கும்படி வெகுதூரம் சொல்லியும் கேளாதபடியால் அவளது செருப்பையேனும் ஞாபகார்த்தமாகக் கொடுத்துவிட்டுப்போகும்படிக் கேட்டானும். அவள் ஆயிரம் பிராங்கு பெற்றுக்கொண்டு செருப்பைக் கொடுத்தாளாம்.

***

√**பிள்ளைகளுக்கு சிக்கனம் கற்பித்தல்.**—பிள்ளைகளுக்கு சிக்கனம் கற்பிக்க ஐக்கிய மாகாணங்களிலுள்ள 1149 பாடசாலைகளில் ஸேவிங்ஸ் பாங்கிகளிருக்கின்றன. அவைகளில் சேர்ந்திருக்கும் தொகை 1,000,000 டாலர். ஒருடாலர் ரூ 3-2-0

***

√**ப்ரஷ்யாவில் படிப்பு.**—ப்ரஷியாவில் படிப்பின்மை என்பதேஇல்லை 1911 ஞூல் சேனையில்சேர்ந்த 1,65,841 பேரில் எழுதவும், படிக்கவும் தெரியாதவர்கள் 24 பேர்தான்.

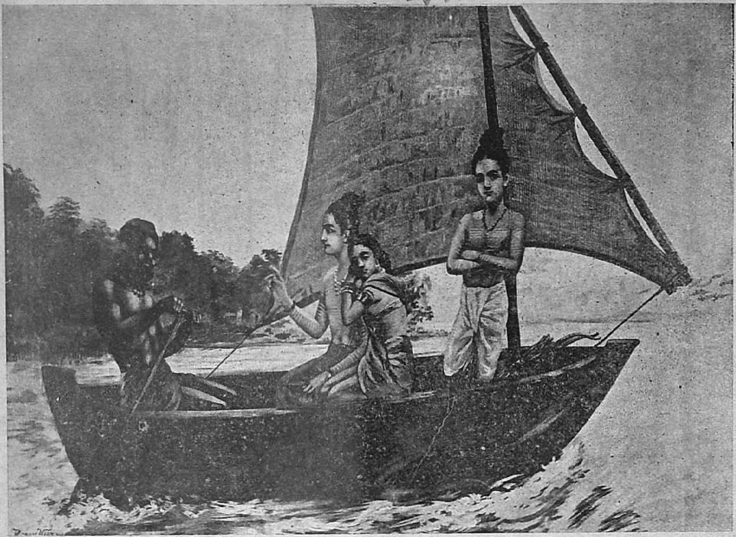

ராமாவதாரம்

நரஸிம்மாவதாரம்